

eul_wid: sne-bt

Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός · Gregory of Nazianzus

Poems About Himself

Period: Ὀψιμαρχαία [Late Antique](#)

Domain: θεολογία [Theology](#)

Format: Ἑμμετρος Verse

969 (1t) ΒΙΒΛΟΣ Β'. ΕΠΗ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

969 (1t) ΤΟΜΗ Α'. ΠΕΡΙ ΕΑΥΤΟΥ.

969 (1t) Α'. Περὶ τῶν καθ' ἑαυτόν.

969 (1t) Χριστὲ ἄναξ, ὃς ἀγναῖς ποτ' ἀειρομέναις παλάμησι

969 (1t) Σταυροτύποις Μωσῆος ἐπ' οὐρεῖ σοῦ θεράποντος, Ἐκλινὰς Ἀμαλήκ ὀλοὸν σθένος ὃς τε ταθείσαις Χείρεσιν ἐν βόθρῳ Δανιήλ ὑπο, δεινὰ λεόντων Χάσματα, καὶ φρικτὰς ὀνύχων ἐπέδησας ἀκωκὰς·

970 Ὅν διὰ καὶ μεγάλου ἀπὸ κήτεος ἔκθορ' Ἰωνᾶς Εὐζάμενος, καὶ χεῖρας ἐνὶ σπλάγχνοισι τανύσσας· Ἐν φλογὶ δ' Ἀσσυρίῃ δροσερὸν νέφος ἀμφεκάλυψε Θαρσαλέους τρεῖς παῖδας, ἐπεὶ χέρας ἐξεπέτασσαν·

970 Ὅς ποθ' ὄλην ζεῖουσιν ὑπεῖρ ἄλλα πεζὸς ὁδεύσας,

970 Κύματα καὶ ἀνέμων μένος ἠΰνασας, ὥς κε μαθητὰς

971 Ἐκ πελάγους ἐρύσειας ὀρινομένους ὑπ' ἀήταις· Πολλοῖς δ' αὖ ψυχὰς τε καὶ ἄψα λύσας νούσων, Οἷα Θεὸς, κρανθεὶς δὲ βροτὸς, θνητοῖσιν ἐμίχθης· Ἦν τὸ μὲν ἦες ἄνωθε, τὸ δ' ὕστατον ἄμμι φαάνθης,

971 Ὡς με θεὸν τελέσειας, ἐπεὶ βροτὸς αὐτὸς ἐτύχθης· Ἦδε μάκαρ καὶ ἐμοὶ Θεὸς ἴλαος ἐλθὲ καλεῦντι· Ἐλθ' ἐπὶ χεῖρα φέρων Θεὸς ἴλαος, ὥς με σωσῆς Ἐν πολέμῳ, καὶ θηρσὶ, καὶ ἐν φλογὶ, καὶ ἀνέμοισι Τειρόμενον, καὶ μῦνον ἐς οὐρανὸν ὄμμα φέροντα.

971 Καὶ γὰρ δὴ θῆρές τε καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης, Καὶ δῆρις στονόεσσα, καὶ αἰθομένου πυρὸς ὄρμη, Πάντα κακοὶ τελέθουσι βίου δηλήμονες ἄνδρες, Οἷ ῥα Θεὸν φιλέοντας ἀπεχθαίρουσι μάλιστα,

972 Οὔτε δίκην τρομέοντες ἐσύστερον ἀντιόωσαν, Οὔτε βροτῶν ἀλέγοντες, ὅσοι στυγέουσιν ἀλιτρόν. Τῶν μ' ἀποέργαθε, Χριστὲ, καὶ ἐνδυκέως με φύλαττε Ἀμφὶς ἔχων πτερύγεσσι τεαῖς, καὶ κήδεα λυγρὰ

972 Σεῖο, Ἄναξ, θεράποντος ἐκὰς βάλε, μηδὲ βαρεῖαι Μέρμηραι δονέοιεν ἐμὸν νόον, ἃς ὅδε κόσμος, Καὶ κόσμου μεδέων δειλοῖς μερόπεσιν ἐγείρει, Δάπτων, οἷα σίδηρον ἰδὺς, θεοειδέα μορφὴν Ἐνδοθι, συμφυέα τε τιθεὶς χθονὶ κρείσσονα μοῖρην,

972 Ὡς μὴ χοῦν ἐρύσειεν ἄνω βρίθοντ' ἐπὶ γαῖαν Ψυχὴ· χοῦς δὲ βάλοι ψυχὴν πτερόεσσαν ἔραζε Δύσμορον, ἰλυόεσιν ἐν ἔργμασι σαρκωθεῖσαν.

- 972 Δοιαὶ γάρ τε πύλαι θνητοῖς στυγεροῦ θανάτοιο.
- 973 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κακίης θολερὴν φρεσὶν ἔνδοθι πηγὴν Τίκτουσιν, τοῖς αἰὲν ἀτάσθαλα ἔργα μέμηλε,
Καὶ δέμας, ὕβριστές τε κόρος, καὶ μήδεα λυγρὰ· Οἷ σφεας ὀτρύνοντες ὑπερβασίην ἐς ἅπασαν,
- 973 Τέρποντ' ἀμπλακίῃ, σφέτερον μόνον ἀμφαγαπῶντες· Οἱ δὲ Θεὸν καθαρῇσι νόου λεύσσοντες
ὀπωπαῖς, Καὶ κόσμου στυγέοντες ἀναιδέος ἔκγονον ὕβριν, Λυπροῦ ἐκάς ζῶσιν βιότου σκιοειδέϊ
σαρκί, Καὶ γαῖαν πατέουσιν ἐλαφροτέροισι πόδεσσιν,
- 973 Ἐσπόμενοι καλέοντι Θεῶ, καὶ πνεύματι κοῦφοι, Μύσται κρυπτομένης ζωῆς Χριστοῦ ἄνακτος,
Ὡς κεν λαμπομένης ποτ' ἐς ὕστερον ἀστράψωσιν. Ἀλλὰ καὶ ὡς βιότοιο κακαῖς πείρονται
ἀκάνθαις
- 974 Χρηιοῖ ἀναγκαίῃ, καὶ ἔκτοθι μυρία δαίμων Λυσσῆεις κακοεργὸς ἐμήσατο κέντρα μόροιο, ἼΑ
μελέοις θνητοῖσι· καὶ εἶδεῖ πολλάκι κεύθων Ἑσθλῷ λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' ἀντίβια πτολεμίζων
- 974 Χάζεται. Τοῖον γὰρ ἐπ' ἀνδράσι λοιγὸν ὑφαίνει, Οἶον ὑπ' εἶδατι χαλκὸς, ὅτ' ἰχθύσι κῆρα
φέρησιν, Οἱ ζῶην ποθέοντες, ἐνὶ σπλάγχνοισιν ὄλεθρον Εἵρυσαν ἀπροῖδῃ, σφέτερον μόνον
ἀμφιχανόντες. Ὡς καὶ ἐμοὶ δολόμητις, ἐπεὶ ζόφον ὄντα μιν ἔγνω,
- 974 Ἐσάμενος χροὰ καλὸν, ἐπήλυθε φωτὶ ἐοικῶς, Αἶκεν πως ἀρετὴν ποθέων, κακίῃ πελάσαιμι,
Κλεπτομένου πρὸς ὄλεθρον ἐλαφροτέροιο νόοιο.
- 974 Οὐ με γάμος δ' ἐπέδησε, βίου ῥόος, ὃν τε μέγιστον
- 975 Δεσμὸν ἐπ' ἀνθρώποις ὕλη βάλεν, ἄχθεος ἀρχήν· Οὐδ' εἶλεν σερῶν καλὰ νήματα, οὐδὲ
τράπεζαν Ἑγάσθην λιπαρὴν, πολυχανδέα γαστέρα βόσκων, Μαχλοσύνης μήτειραν ἀτάσθαλον·
οὐδὲ δόμοισι
- 975 Ναίειν ἐν μεγάλοισι καὶ αἰγλήεσσι φίλησα· Οὐ μούσης ἀταλοῖς ἐνὶ κρούμασι θυμὸν ἰάνθην·
Οὐδὲ μύρων μαλακὴ με διέδραμε θῆλυς αὐτμή. Ἄλλων δ' αὖ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος, οἱ
φιλέοντες Νηρίθμοις κτεάτεσσιν ἐφεζόμενοι μελεδαίνειν,
- 975 Βαιὴν τέρψιν ἔχουσι, πολὺν πόνον. Αὐτὰρ ἔμοιγε Μάζα φίλη, γλυκὺ δ' ὄψον, ἄλες, σχεδὴ δὲ
τράπεζα· Νηφάλιον δ' ἐπὶ τοῖσιν ὕδωρ ποτόν· οὗτος ἄριστος Πλοῦτος ἐμοὶ, καὶ Χριστὸς ἐμὸν
νόον αἰὲν ἀείρων.
- 976 Οὐ γῆς πυροφόρου γυῖαι, καὶ ἄλσεα καλὰ, Οὐδὲ βοῶν ἀγέλαι, καὶ πῶεα πίονα μήλων, Οὐδὲ
φίλοι θεράποντες, ἐμὸν γένος, οὓς ῥα τυραννὶς Ἑσχισεν ἀρχαίῃ, καὶ οὖνομα θήκατο δισσοῖν
- 976 Εὐγενέας δμῶάς τε, μιῆς χθονὸς ἐκγεγαῶτας, Ἡ χθονὸς, ἡ Θεοῖο. Νόμος δὲ ἐπέσπετ' ἀλιτρός.
Οὐδέ τί μοι χρειῶ πνοιῆς ὥκιστα ῥεούσης, Ἀνδρομέης τιμῆς, καὶ κύδεος ὀλλυμένοιο. Οὐ μέγα
παρ βασιλῆος ἔχειν γέρας ἔνδοθεν αὐλῆς,
- 976 Οὐδὲ δίκης με θρόνων ποθ' ἔλεν πόθος, οἷσιν ἔμελλον Κλεινὸς ἐφεδρήσων ὑπὲρ ὀφρύας ὕψος
ἀείρειν· Οὐδὲ μέγ' ἐν πολέεσσιν ἔχειν σθένος, ἢ πολιήταις,
- 976 Τερπόμενον ψεύστησι καὶ ἀδρανέεσσιν ὀνείροις
- 977 Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἰοῦσιν, ἀφιπταμένοισί θ' ὁμοίως Ἡ παλάμαις μάρπτοντα παραΐσσοντα
ῥέεθρα, Ἡ σκιὰν ἐν χεῖρεσσιν ἔχειν, ἢ ἀχλὺν ἀφάσσειν. Τοίη γὰρ μερόπων γενεή, τοῖος δὲ καὶ
ὄλβος,
- 977 Ὀλβος ἀφαιροτάτοισιν ὁμοῖος ἔχνεσι νηὸς, Πρόσθε χαρασσομένοισι καὶ ὀλλυμένοισιν
ὀπισθεν. Μοῦνον ἐμοὶ φίλον ἔσκε λόγων κλέος, οὓς συνάγειραν Ἀντολίη τε δύσις τε καὶ
Ἑλλάδος εὖχος Ἀθῆναι. Τοῖς ἔπι πόλλ' ἐμόγησα πολὺν χρόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦς
- 977

Πρηνέας ἐν δαπέδῳ Χριστοῦ προπάροιθεν ἔθηκα Εἵξαντας μεγάλοιο Θεοῦ λόγῳ, ὅς ῥα καλύπτει
Πάντα φρενὸς βροτέης στρεπτὸν πολυειδέα μῦθον. Ἀλλὰ τὰ μὲν ὑπάλυξα, τὸ δ' οὐ φύγον ἔχθος
ἄπιστον

- 978 Δυσμενέος λοχόωντος ἐν εὐμενέοντι προσώπῳ. Ἐξερέω δ' ἀναφανδὸν ἐμὴν πάντεσσιν οἷζύν·
ᾧ κέν τις σκολιοῖο νοήματα θηρὸς ἀλύξῃ. Ὡϊόμην τοκέεσσι παρήμενος, ᾧ ἄνα Χριστέ,
- 978 Γήραϊ τε στυγερῷ καὶ πένθει τειρομένοισιν, Οἷς μῶνος τεκέων περιλείπομαι, ἐλπίς ἀμυδρῇ,
Λαμπάδος ἐκ μεγάλης τυτθὸν σέλας οὐκέτ' ἐούσης, Σοῖ, μάκαρ, ἡδὲ νόμοισι τεοῖς κεχαρισμένα
ῥέζειν, Ὃς θνητοῖς ἐπίκουρον ἔχειν σθένος ὕϊας ὅπασσας,
- 978 Καὶ τρομεροῖς ἄτε βάκτρον ὑπὸ μελέεσσιν ἐρείδειν. Καὶ γὰρ δὴ πάντων περιώσιον, οἷ σε
τίουσιν, Εὐσεβίῃ τε μέλουσι, καὶ ἀργαλέου βίοτοιο Πήματ' ἀλευόμενοι, πρυμνήσια σοῖσιν
ἀνῆψαν
- 978 Ἀχράντοις θεσμοῖσι. Σὺ δέ σφισι τέρμα καὶ ἀρχή.
- 979 Ἡ μὲν ἄρ' ἐκ πατέρων θεοτερπέα πίστιν ἄγουσα, Σειρὴν χρυσεῖην περιβάλλετο παισὶν ἐοῖσιν
Ἄρσενά θυμὸν ἔχουσα ἐν εἰδεῖ θηλυτεράων, Τόσσον ἐφαπτομένη γαίης, κόσμου τ' ἀλέγουσα,
- 979 Ὅσσον ἐς οὐρανίην ζωὴν ὥσασθαι ἅπαντα Τόνδε βίον, κούφη δὲ πρὸς αἰθέρα ταρσὸν ἀεῖραι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀγριέλαιος ὑπ' εἰδώλοις πάρος ἦεν Ζώων, ἀλλ' ἐπάγη καλῆς ὑπὸ πυθμὲν' ἐλαίης, Καὶ
τόσσον εὐγενέος ρίζης χάδεν, ὥστε καλύψαι
- 979 Δένδρεα, καὶ πολλοὺς κορέσαι μελιθεῖ καρπῷ· Ἀμφοτέρων πόλιός τε νόον, πόλιός τε κάρηνον,
Μείλιχος, ἡδυεπής, Μωσῆς νέος, ἢ τις Ἀαρὼν, Μεσσηγὺς μερόπων τε καὶ οὐρανίοιο Θεοῖο
Ἑστηκώς, καθαροῖς τε τελέσμασι καὶ θυέεσσιν
- 979 Ἡμετέροις, οἷά τε θύει νόος ἔνδοθεν ἀγνός,
- 980 Θνητοὺς, ἀθάνατόν τε Θεὸν μέγαν εἰς ἐν ἀγείρων. Τοίου πατρὸς ἐγὼ καὶ μητέρος, οἷσιν ἐρίζειν
Οὐ θέμις, ἀλλήλοισι δ' ἐριζέμεν οὔ τι μεγαίρω. Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τε καὶ ἀμφιέπων
μογέοντας,
- 980 Ἐλπωρῇσιν ἔθαλπον ἐμὸν νόον, ὥς τι φέριστον Ἐκτελέων φύσιός τε φέρων χρέος. Ἦν δ' ἄρα
κεῖνο Ἀτρεκές, ὥς ἀλιτροῖς πλείη ὁδὸς ἐστὶ βερέθρων, Ὡς ποτε δὴ καὶ ἐμοὶ κακὸν ἤλυθεν ἐξ
ἀγαθοῖο. Καὶ γὰρ δὴ πυκιναί με καὶ ἀργαλέαι μελεδῶνες
- 980 Βοσκόμεναι ψυχὴν τε καὶ ἄψευα νύκτα καὶ ἡμαρ, Οὐρανόθεν κατάγουσιν ἐπὶ χθόνα μητέρ'
ἐμοῖο. Πρῶτον μὲν δμώεσσιν ἀνασσέμεν, οἷον ὀλέθρου Δίκτυον! οἱ πικροὺς μὲν αἰεὶ στυγέουσιν
ἄνακτας,
- 980 Τοὺς δ' ἱεροὺς πατέουσιν ἀναιδέες, οὔτε κακοῖσιν
- 981 Ἦπιοι, οὔτ' ἀγαθοῖς εὐπειθέες· ἀμφοτέροις δὲ Κέντρα χόλου πνεύοντες ὑπὲρ νόον. Αὐτὰρ
ἔπειτα Κτῆσιν τ' ἀμφιέπειν, καὶ Καίσαρος ἄχθος ἐπ' ὤμων Αἰὲν ἔχειν, κρατερὴν τε φέρειν
πρηκτῆρος ὁμοκλήν
- 981 (Δασμὸς γὰρ μερόπεσσιν ἐλεύθερον ἡμαρ ἀτίζει Ἐσπόμενος κτεάτεσσι, πέδη δ' ἐπὶ χεῖλεσι
κεῖται), Ἀμφὶ τε πληθούσης ἀγορῆς θρόον, ἡδὲ θωόκους Ὑψηλοὺς, θνητῆσι δικασπολίῃσι
μέλοντας Στρωφᾶσθαι, ῥήτραις τε φέρειν κλόνον ἀντιπάλοισιν,
- 981 Ἡδὲ νόμων στρεπτήσιν ἐν ἄρκυσιν ἄλγεα πάσχειν, Ἐνθα μόθος τε πόνος τε, κακοὶ δέ τε πλεῖον
ἔχουσιν Ἑσθλῶν, οἱ δὲ νόμων ἐπιτάρροθοι, ἀμφοτέροισιν
- 982 Ὡνιοι· ἦν δὲ κακὸς τις ἔχοι πλεόν, οὔτος ἄριστος. Τίς κεν ψεύδεα πολλὰ, δολοπλοκίας τ'
ἀλέοιτο Νόσφι Θεοῦ, τοιοῖσδε μετ' ἀνδράσιν· Ἡ γὰρ ἀνάγκη Προτροπάδην φεύγοντα κακοῖς
ἀπὸ πάντα τινάζαι,

- 982 Ἦε καὶ ἀμπλακίῃσι μελαίνεσθαι φίλον ἦτορ· Ὡς τε πυρὸς μαλεροῖο κακῇ πελάοντας ἀϋτμῇ, Ἦ πυρὸς, ἢε καπνοῦ σημῆια λυγρὰ φέροντας. Ἀλλὰ τὰ μὲν κ' ἐπιεικτά. Τὸ δ' ἄλγιον ἔλκος ἔμοι γε, Ὅσσα κασιγνήτοιο βίον ἀπὸ τόνδε λιπόντος
- 982 Ἔτλην, καὶ παθέειν ἔτι γ' ἔλπομαι. Οἱ γὰρ ἀέλπτοις
- 982 Πήμασιν ἐμπελάσαντες, ἀρείονα οὐ δοκέουσι.
- 983 Τοῦ μὲν ἐγὼ ζῶοντος, ἔχον κλέος οἶον ἀπ' ἄλλων. Οὐ γὰρ ἐμὰς ποτε πλοῦτος ἔλε φρένας, οὐδέ τις ἀλκή. Ἄλγεα δὲ, στοναχὰς τε, ἐπεὶ θάνε, μοῦνος ἐδέγμην. Χρήματα δ' ὅς' ἐπέπαστο, τὰ μὲν λάβε γαῖα χανοῦσα,
- 983 Νικαίῃ βρασμοῖσιν ὅτ' ἤριπεν· ἄλλα δ' ἀλιτρῶν Ἀρπάγδην παλάμησιν, ἐλώρια θήκατο δαίμων. Αὐτὸς δὲ κρυφθεὶς μόρον ἔκφυγεν, οὐρανίῳ Χεῖρα Θεοῦ τανύσαντος ὑπὲρ τέγος, ἔνθαπερ ἦεν. ὦ μοι Καισαρίοιο! Πάρος γε μὲν ἐν βασιλείῳις
- 983 Ἀστὴρ ὥς τις ἔλαμπες ἑωσφόρος, οὖνομα σεμνὸν, Ἄκρα φέρων σοφίης τε καὶ ἥθεος ἱμερόεντος, Καὶ πολλοῖς σθεναροῖς τε φίλοις κομῶν ἐτάροισι.
- 984 Πολλοῖς μὲν μογερῶν ἄκος εὔραο σώμασι νούσων· Πολλοῖς δ' αὖ πενίης λύσιν ὥπασας, αἵσιμα ῥέζων. Νῦν δὲ θανῶν, πολλοὺς κόρεσας κύνας, οἳ μ' ὑλάουσι Πάντοθεν ἐσταμένοι· πηῶν δέ μοι οὔτις ἀρήγει.
- 984 Παῦροι δ' αὖ φιλέουσιν ὁμοῖα δυσμενέεσσι. Πρὶν τι λαβεῖν τίουσιν, ἀτὰρ στυγέουσι λαβόντες. Ὡς δρυὸς ὑψικόμοιο, βίαις ἀνέμων ἐριπούσης, Κλῶνας ἀφαρπάζουσι περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος, Ἦ μεγάλην, φραγμοῖο διαῤῥαισθέντος, ἀλωὴν
- 984 Νηλεῖως τρυγώωσι παρατροχάοντες ὁδῖται, Καὶ δρυμόθεν μονόφορβος ἐῷ δηλήσατ' ὀδόντι· Αὐτὰρ ἐμοὶ πόνος ἐστὶν ἀγάστωνος. Οὔτε κορέσσαι Πάντας ἔτι σθένος ἐστὶν ἐμῆς χερὸς, οὔτ' ἀπερύκειν.
- 984 Ἐξ οὗ γὰρ πρῶτιστον ἀποτμήξας βιότοιο
- 985 ψυχὴν οὐρανίοισι νοήμασι μίξα φαεινοῖς, Καὶ με φέρων νόος αἰπὺς ἀπόπροθι σαρκὸς ἔθηκεν, Ἔνθεν ἀναστήσας, σκηνῆς δέ με κρύψε μυχοῖσιν Οὐρανίης, Τριάδος δὲ φάος περιλάμψεν ὀπωπὰς
- 985 Ἡμετέρας, τῆς οὗ τι φαάντερον εἰσενόησα, Ὑψιθρόνου, ξυνόν τε σέλας καὶ ἄφραστον ἰείσης, Ἦ τ' ἀρχὴ πάντεσσιν, ὅσα χρόνος ὑψόθεν εἶργει· Ἐκ τοῦ δὴ κόσμῳ τ' ἔθανον, καὶ κόσμος ἐμοί γε· Καὶ νέκυς ἔμπνοός εἰμι, τὸ δὲ σθένος οἶον ὀνειρῶν·
- 985 Ζωὴ δ' ἄλλοθί μοι, στενάχω δ' ὑπὸ σαρκὶ παχείῃ, Τὴν ῥα σοφοὶ καλέουσι νόου ζόφον. Ἰσχανόω δὲ, Τῆσδε λυθεὶς βιοτῆς τε καὶ ὄψιος ἀχλυοέσεως, Καὶ χαμαὶ ἐρχομένων, πλαζόντων πλαζομένων τε, Ἔσταότ' εἰσοράαν καθαρώτερον, οὐκέτ' ἀμυδροῖς
- 986 Μίγδην εἰδῶλοισι πεφυρμένα, ὥς τοπάροιθεν, Οἷς τε καὶ ὀξυτάτοιο νόου πλάζονται ὀπωπαί, Αὐτὴν δ' ἀτρεκίην καθαροῦ νοὸς ὄμματι λεύσσω. Ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπισθε· τὰ δ' ἐνθάδε καπνὸς ἄτιμος,
- 986 Ἦ κόνις, οἱ βιότοιο μέγαν βίον ἠλλάξαντο, Ὑψηλὸν χθονίοιο, καὶ ἔμπεδον ὀλλυμένοιο. Τοῦνεκά μοι καὶ πάντες ἐπέχραον, οὐδ' ἐθέλουσι Χάζεσθαι, σπεύδοντες ἐτοιμοτάτην ἐπὶ θήρην. Αἶ αἶ Καισάριος δὲ λυπρὴ κόνις, ὅστις ἐμεῖο
- 986 Ὅχλου ἅπαντ' ἀπέεργε, διδοὺς ἅπαν ἄχθος ἀλεύσκειν; Τίῳ ὥς οὔπω τις ἀδελφεὸν ἄλλος ἔτισεν, Αἰδόμενός θ' ὥς εἴ τις ἐὼν πατέρ' ἀμφαγαπάζων.
- 986 Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ τόσσον ὀδύρομαι, οὐ βιότοιο
- 987

- Σκιδναμένου, τὸν ξυνὸν ἔχειν ἐπόθησα πενιχροῖς, Οἷά τε καὺτὸς ἐὼν ἐπιδήμιος ἐνθάδ' ἀλήτης,
'Ες χέρα δ' Ὑψίστου ὁρόων δώτειραν ἐάων· Οὐ πᾶσι θνητοῖσιν ἀπεχθέος εἵνεκα λώβης,
- 987 Ἦτε καὶ ἦπιον ἄνδρα χόλου πίμπλησι τάχιστα· Οὔτε κασιγνήτων, οὐς μοι τάφος ἀμφικαλύπτει,
'Ωκυμόρους, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγητούς, Ὅσσον ἐμὴν ψυχὴν ὀλοφύρομαι, ὥς τις
ἄνασσαν Καλὴν τε μεγάλην τε καὶ εὐγενέων βασιλῶν,
- 987 Εἰσορόων στιβαρῆσιν ἀλукτοπέδαις μογέουσας, Ἦν δορὶ δυσμενέοντες ἔλον, χαλεπῇ δ'
ἐνέδησαν Δουλοσύνη, καὶ στυγνὰ κατὰ χθονὸς ὄμματ' ἐρείδει. Τοῖα πάθον· τοιόνδ' ἄρ' ἔχω
κατακάριον ἔλκος. Ἀρχαίη φάτις ἐστίν, ὅτ' ἐγχρίμψῃσιν ὀδόντα
- 988 Πικρὸς ἔχῃς κακοεργὸν ἐπ' ἀνέρι, λοίγιον ἔλκος Μούνοις τόνδ' ἐθέλειν ἀγορευέμεν, οἷσιν
ὁμοῖον Λυγρὸς ἔχῃς πυρόεντι χόλῳ ἐνομόρξατο λοιγόν· Τὸν γὰρ δὴ καὶ μοῦνον ἐπίστασθαι
κακὸν ἄλγος,
- 988 Ὡς καὶ ἐγὼ κείνοισιν ἐμὸν πόνον ἐξαγορεύσω, Οἷσιν ξυνὸς ἔρως, ξυνὸν κακὸν, ἄλγος ὁμοῖον.
Μοῦνοι γάρ κεν ἐμοῖο φίλως δεξαίατο μῦθον, Καὶ γοερῆς κραδίης μυστήρια γνοῖεν ἄριστα, Οἷ
σταυροῦ ποθέοντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν,
- 988 Καὶ μεγάλου Βασιλῆος ἐν ἔρκεσι μοῖραν ἔχοντες, Εὐοδίην στέργουσι, καὶ οἰκτεῖρουσι πεσόντας,
Τοῖς δ' ἄλλοις κεν ἔοιμι γέλως ἐμὰ κήδεα βάζων,
- 988 Ὡν πίστις κραδίην ἄκρην ἐχάραξεν ἐλαφρῇ,
- 989 Οὐδὲ διὰ σπλάγχνων ἦλθ' ἴμερος ὀξὺς Ἄνακτος· Ζῶσι δ' ἐνθάδε μοῦνον ἐφημέρια φρονέοντες.
'Ἀλλ' οἱ μὲν φθινύθοιεν, ἐπεὶ πάντεσσιν ὁμοίως Γλῶσσαν ἐφοπλίζουσιν, ἐτοιμότατον βέλος,
ἄλλοις
- 989 Ἑσθλοῖς, ἡδὲ κακοῖσιν. Ἐγὼ γε μὲν οὔτι γόοιο Λήξω, πρὶν στονόεσσαν ὑπεκφυγέειν κακότητα,
Καὶ μάργοις παθέεσσι νόου κληῖδ' ἐπιθεῖναι, Οἷς νῦν πάντα θύρετρα πικρὸς Σατὰν ἐξεπέτασσε,
Πρόσθεν ἐεργομένοισιν, ὅτ' ἔσκεπε χεῖρ με Θεοῖο,
- 989 Οὐδ' εἶχεν κακίη πρόφασιν πέλας, ἥ ῥα τάχιστα Ἀπτεται, ὥς καλάμης γε πυρὸς μένος ἐγγὺς
ἐούσης, Ἀχρὶ καὶ ἐξ ἀνέμοιο πρὸς ἡέρα πυρὸς ἀερθῇ. Ὡς ὄφελον κρημνοῖσι, καὶ οὖρεσι, καὶ
σκοπέλοισι Κρυψαὶ τῶνδε πάροιθεν ἐμὸν δέμας· ἥ κεν ἅπαντα
- 989 Τόνδε βίον, βιότου τε φυγῶν σαρκὸς τε μερίμνας,
- 990 Χριστὸν ὅλον φορέεσκον ἐνὶ φρεσίν, οἷος ἀπ' ἄλλων Ναιετάων, οἷω τε Θεῷ νόον ἀγνὸν
ἀείρων· Μέσφ' ὅτε καὶ κούφησι σὺν ἐλπίσι τέκμαρ ἐπέσπον. Ὡφελον· ἀλλὰ πόθος με φίλων
κατέρυκε τοκήων,
- 990 Ἐλκων, οἷα τάλαντον ἐπὶ χθόνα· οὔτι πόθος γε Τόσσον, ὅσον μυελόν τε καὶ ἔγκατα πάντα
δαΐζων Οἶκτος, ὅτις παθέων ἀγανώτατός ἐστιν ἀπάντων, Οἶκτος μὲν πολιῆς θεοειδέος, οἶκτος
ἀνίης, Οἶκτος ἀπαιδίης, οἶκτος δέ τε καὶ περὶ παιδός,
- 990 Ὡς ῥα περιτρομέουσι, γλυκὺν πόνον αἰὲν ἔχοντες, Ὀφθαλμὸν βιότοιο, καὶ ἄλγεσιν
ἀσχαλόνωντα. Ὡς βίβλοι τοπάροιθε μέλον, τὰς Πνεῦμ' ἐχάραξεν
- 990 Εὐαγέων γλώσσησι, καὶ ἔνδοθι γράμματος ἐσθλοῦ
- 991 Πνεύματος ἀστράπτουσα χάρις, καὶ κρυπτὸν ὄνειαρ Οἷοισιν καθαροῖσι φαεινόμενον
μερόπεσσι· Εὐχαί τε στοναχαί τε φίλαι, καὶ νύκτες ἄϋπνοι, Ἀγγελικοὶ τε χοροὶ, ψαλμοῖς Θεὸν
οἷ γ' ἐρέθουσιν,
- 991 Ἰστάμενοι, ψυχὰς τε Θεῷ πέμποντες ἐν ὕμνοις, Πολλῶν ἐκ στομάτων ξυνὴν ὅπα γηρύοντες·
Γαστρός τ' ἀρχεκάκιο μόγος, καὶ μέτρα γέλωτος, Γλώσσης τ' ἀτρεμὴ τε καὶ ὄμματος, ἡδὲ
χόλοιο Μαινομένοιο χαλινά. Λόγος δ' ἔσφιγγεν ἀλήτην

- 991 Πάντοσε παπταίνοντα, νόον γ' ἐπὶ δ' ἔστρεφε Χριστῷ Ἑλπίσιν οὐρανίησι. Λόγος δ' ἐπὶ πᾶσιν ἔκειτο Εἰκόν' ἄγων πρὸς Ἄνακτα. Θεὸς δ' ἐπιτέρπετ' ἐρωῇ.
- 992 Ἀντὶ δέ μοι κτεάνων τε καὶ ἀργαλέων ὀρυμαγδῶν, Οἷ με καὶ ἐννυχίοισι κακοῖς ἐρέθουσιν ὀνείροις (Φροντίσιν ἡματίαις γὰρ ὁμοίᾳ φάσματα νυκτὸς), Ἦεν ἐν ὀφθαλμοῖσι Θεοῦ σέλας, εὐσεβέων τε
- 992 Ψυχῶν παμφανώσα χοροστασίη τε κλέος τε. Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε κειμήλια πάντ' ἀπ' ἐμοῖο Ψυχῆς, ἣ τοπάροιθεν ὀμίλεε πᾶσιν ἀρίστοις, Οἷος δ' ἐντὸς ἔμεινε πόθος, καὶ ἄλγος ἄελπτον. Τοῦνεκεν αἰάζω. Τὸ δ' ἐσαύριον οὐ σάφα οἶδα,
- 992 Εἷ με Θεὸς παλίνορσον ἐς ἥθεα τὰ πρὶν ἀνάξει Λύσας ἐξ ἀχέων, ἀπὸ δ' ἄχθεα πάντα τινάξας, Ἦε πάρος μεσάτοισιν ἐν ἄλγεσιν ἔνθεν ἐλάσσει,
- 992 Πρὶν κ' αἴθρην ἰδέειν, πρὶν χ' ἔλκεσι φάρμακα θεῖναι,
- 993 Δύσμορον ἱμείροντα φάους πυμάτην μετὰ νύκτα, Τῆμος ὀδυρομένοισιν ἐτώσια τίς κεν ἀμῦναι. Ἔνθα δ' ἄκος μερόπεσσι, τὰ δ' ὕστατα δέσμια πάντα. Ἦδη μοι πολίον τε κάρη, καὶ ἄψα ρίκινά
- 993 Ἐκλίνθη βιότοιο πρὸς ἔσπερον ἀλγινόεντος. Ἀλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε ἄλγος ἀνέτλην· Οὐδ' ὅτε μαινομένοισι κορυσσόμενον ἀνέμοισι Γαίης ἐκ Φαρίης ἐπ' Ἀχαιΐδα, πόντον ἔτετμον Ἀντολίῃ Ταύροιο, τὸν ἐρρίγασι μάλιστα
- 993 Ναῦται, χειμερίου, παῦροι δέ τε πείσματ' ἔλυσαν. Ἔνθα δ' ἐγὼ νύκτας τε καὶ ἡμέρας εἴκοσι πάντα Νηὸς ἐνὶ πρύμνῃ κείμεν, Θεὸν ὑψιμέδοντα Κικλήσκων λιτῆσι. Τὸ δ' ἄφρεε κῦμ' ἐπὶ νῆα
- 994 Οὔρεσιν ἢ σκοπέλοισιν ὁμοῖον ἔνθα καὶ ἔνθα, Πολλὸν δ' ἐντὸς ἔπιπτε. Τινάσσετο δ' ἄρμενα πάντα, Ὅξέα συρίζοντος ἐπὶ προτόνοισιν ἀήτου. Αἰθήρ δ' ἐν νεφέεσσι μελαίνετο, καὶ στεροπῆσι
- 994 Λάμπετο, καὶ κρατεραῖς περιάγνυτο πάντοσε φωναῖς. Τῆμος ἐμαυτὸν ἔδωκα Θεῷ, καὶ πόντον ἄλυσα Ἄγριον εὐαγέεσσιν ὑποσχεσῆσι πεσόντα. Οὐδ' ὅτε παλλομένης γε θεμελία σεῖετο πάντα Ἑλλάδος εὐρυχόροιο, κακοῦ δ' οὐ φαίνεται ἄρωγῇ·
- 994 Αὐτὰρ ἐγὼ τρομέεσκον, ἐπεὶ ψυχὴν ἀτέλεστον Εἶχον ἔτ' οὐρανίῳ χαρίσματος, εὔτε λοετρῷ ἔλκεται ἀνθρώποισι χάρις καὶ Πνεύματος αἴγλη.
- 994 Οὐδ' ὅτε νοῦσος ἔπλησεν ἐμὸν στόμα ρεύματι λάβρῳ,
- 995 Καὶ πνοιῆς στείνωσε πόρους, ζωῆς τε κελεύθους. Οὐδ' ὁπότε ἀφραίνοντι νόῳ λυγὸν ἀμφὶς ἐλίξας, Οὔτι ἐκὼν βλεφάρου περιηγέα κανθὸν ἄμυξα, Αἱματόεντα δ' ἔθηκα. Φάος δ' ἐμὸν, οἷα φονῆος,
- 995 Ὡλετο, ἀμπλακίην δὲ πικρὴν μέγα πένθος ἔτετμεν. Οὐδὲ Θεῷ παλάμῃσιν ἐμαῖς ἀνέπεμψα θυγλήν Πνεύματος, οὔτι πάρος γε, πρὶν ἔκλυσα δάκρυσι πῆμα. Ψάυειν μὴ καθαρῷ γὰρ ἀγνοῦ κακὸν, ὥς πυρόεντος Ἀδρανὲς ὄμμα φέρειν κατεναντίον ἡελίοιο.
- 995 Ἄλλα τε πόλλ' ἐμόγησα· τίς ἂν τάδε μυθήσαιτο, Οἷς με Θεὸς τείρων τε καὶ εὐμενέων ἐκάλεσεν; Ἄλλ' οὐπω τοιοῖσδε κακοῖς πάρος ἀντεβόλησα, Οἷοισι πυμάτοισιν ἐμὴ ἐνέκυρσε τάλαινα Ψυχὴ· καὶ ποθέει ποτ' ἐλεύθερον ἦμαρ ἰδέσθαι
- 995 Πάντ' ἀποδυσάμενη, γυμνὴ φλόγας ὥς κε φύγῃσι,
- 996 Καὶ κόσμου κρατεροῖο λαβὰς, καὶ χάσμα πέλωρον Ἀμφιχανεῖν μεμαῶτος ἑαῖς γενέεσσι δράκοντος, Ὅν κε λάβῃ. Βελίῃ γὰρ ἐμὸς νόος ἐστὶν ἐδητύς. Τίς δώσει κεφαλῇ πηγῆς ῥόον ἢ βλεφάροισιν,
- 996 Ὡς δακρύων ὀχετοῖσι μολύσματα πάντα καθήρω, Κλαύσας ὥς ἐπέοικεν ἀμαρτάδας (ἣ γὰρ ἄριστον Δάκρυόν ἐστι βροτοῖσιν ἄκος, ψυχαῖς τε μελαίναις, Καὶ κόνις αἰθαλόεσσα, καὶ ἐν χθονὶ σάκκος ἐρυμνός.); Ὡς τις ἔμ' εἰσορώων τρομέῃ, καὶ φέρτερος εἴη,

- 996 Φεύγων Αιγύπτιο μέλαν πέδον, ἔργα τε πικρά, Καὶ Φαραῶ βασιλῆα, πάτρην δ' ἐπὶ θεῖαν ὁδεύη,
Μηδὲ μένη Βαβυλῶνος ἐπὶ κραναῆς πεδίοισι Δουριαλῆς, ὅχθησι παρεζόμενος ποταμοῖο, Ὡιδῆς
ὄργανα πάντα παρακλίνας ἀτίνακτα
- 996 Δακρυόεις, σπεύδῃ δ' ἱερῆς ἐπὶ τέρματα γαίης,
- 997 Δούλιον Ἀσσυρίηθε φυγὼν ζύγον, ὃς πρὶν ἔτειρε, Καὶ νηοῦ μέγαλοιο θεμείλια χερσὶ βάλλεται,
Τὴν μὲν ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ λίπον, οὔ ποτ' ἔληξα ἱμεύρων. Χαλεπὸν δὲ πάθος κατὰ γῆρας
ἔχευε,
- 997 Καὶ κύπτω ποτὶ γαῖαν, ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀέξων, Ἀζόμενος θνητούς τε καὶ ἀθάνατον Βασιλῆα,
Εἵμασι τε κραδίη τε κατηφιόνων, καὶ ἄναυδος, Ἐλκων οἶκτον Ἄνακτος οἴζυϊ, ὃς χθαμαλοῖσιν
Εὐμενέων πάντεσσιν ὑπερφιάλους ἀθερίζει·
- 997 Οἶον δ' ἐξ ἱερῆς Σολύμων κατιόντα πόληος Ἱεριχοῦς πτολίεθρον ἐπὶ κλυτὸν, ὥς ἐνέπουσι,
Φῶρες ἐδηλήσαντο κακοὶ λοχόωντες ὁδίτην, Οἳ μὲν τὸν πληγῆσιν ἀεικελίῃσι τεμόντες, Εἵματά
τ' ἐκδύσαντες ἅ μιν σκέπε, νηλεῖ θυμῷ
- 998 Λεῖψαν ἀποψύχοντα· θοῶς δ' ἐνέκυρσαν ὁδίται Λευίτης ἱερεὺς τε, λίπον τέ ἐ νηλεῖ θυμῷ. Καί
που Σαμαρέων τις ἐπήλυθεν, ὃς σφ' ἐλέηρε. Καί μιν ἄγων κατέδησε, καὶ ἔλκεσι φάρμακ' ἔλειπε,
- 998 Καὶ μισθὸν κομέοντι· τέρας μέγα, πῶς Σαμαρείτης Τόνδ' ἐσιδὼν ἐλέηρεν, ὃν οὐκ ἐλέηραν
ἄριστοι! Οὐ γὰρ ἐγὼ σάφα οἶδα τί κεύθεται εἰκόνι τῇδε, Οἷα Θεὸς σοφίῃ μυστήρια
ἀμφικαλύπτει. Καὶ τὰ μὲν ἰλήκοι. Τοιοῖσδ' ἐγὼ ἀντεβόλησα
- 998 Πήμασι· καί μ' ἐδάϊξεν ὁμῶς ψυχῇσι μεγάρων Ληϊστής βιότου κεδνῆς καταβάντα πόληος, Καὶ
Χριστοῦ μ' ἀπέδυσσε χάριν, καὶ γυμνὸν ἔθηκεν, Ὡσπερ Ἀδὰμ τοπρόσθε χοὸς καὶ πτώσιος ἀρχὴν,
- 998 Ὅν γεῦσις κατέθηκεν ἐπὶ χθόνα, τῆς γένος ἦεν.
- 999 Ἀλλὰ μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσον, Ὅν λεῖψαν ἱερῆς, ἐπεὶ μογέοντ' ἐνόησαν.
Ἐλκεὰ τ' εὖ κατάδησον, ἄγων ἐπὶ πάνδοκον οἶκον, Αὖθις δ' εἰς ἱερὴν πέμποις πόλιν
ἀρτεμέοντα,
- 999 Ἐμπεδον ἔνθα μένοιμι, κακοὺς δ' ἀπὸ φῶρας ἐρύκοις, Καὶ τρίβον ἀργαλήν, καὶ τραύματα, καὶ
παροδίτας Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' εὐσεβίῃ κομόωντας. Πυνθάνομ' ὥς δύο φῶτε, μέγα
πνεύων Φαρισαῖος, Ὡς γε Θεῷ πάντων προφερέστατος, ἡδὲ τελώνης
- 999 Κέρδεσιν οὐχ ὅσίοισι τετρυμένος ἔνδοθεν ἦτορ, Εἰς ἱερὸν ἀναβάντες· ὁ μὲν τὰ ἕκαστ' ἀγόρευε
Νηστείας δεκάτας τε νόμου, παρεμέτρεε δ' αὐτὸν Ἀνδράσι γε προτέροισι, λόγοις δ' ἀθέριζε
τελώνην·
- 1000 Αὐτὰρ ὁ δακρυχέων καὶ στήθεα χερσὶ πατάσσω, Οὐδ' ἄντην μέγαλοιο Θεοῦ θρόνον οὐρανὸν
εὐρὺν Εἰσορόων, λεύσσω δὲ κατ' οὐδεδος ὄμμασι δούλοις, Τηλόθεν ἐστηκὼς δὲ λιτάζετο·
«Ἴλαος εἵης,
- 1000 Ἴλαθι σὼ θεράποντι, βοῶν, βρίθοντι κακοῖσιν. Οὐ νόμος, οὐ δεκάται με, καὶ ἔργματα καλὰ
σαώσει. Οὐδ' ὅγ' ἐπεσβολέων ψεύστης. Καὶ νηδὸν ἔγωγε Αἰδέομ' οὔ τι πόδεσσιν ἐπιπαύων
ὅσίοισι. Σὴ δὲ χάρις, σὸς δ' οἶκτος ἐμοὶ στάξειε βεβήλω,
- 1000 Ἦν μούνην δειλοῖσιν, Ἄναξ, πόρες ἐλπίδ' ἀλιτροῖς.» Ὡς φάσαν· ἀμφοτέρων δὲ Θεὸς κλύε, καὶ
ῥ' ἐλέηρεν Ὅν μογέοντ' ἐνόησεν, ὑπερμενέοντα δ' ἄτισεν. Ὡς ἴδες, ὥς ἐδίκασας, ἐμοὶ, Θεὲ,
θάρσος ὁπάζων.
- 1000 Οὗτος ἐγὼ σοι κείνος ὁ πάγκακός εἰμι τελώνης·
- 1001

Ὡς δὲ βαρυστενάχω, ποιὴν δ' ἐπιέλομ' ἄρωγῇν. Λίσσομαι, εἴ ποτε δὴ σε πατήρ, καὶ πότνια μήτηρ Δάκρυσι, καὶ στοναχῇσι, καὶ εὐχολῇσιν ἔτισαν, Ἥ τινά τοι κτεάνων τυτθὴν ἀπὸ μοῖραν ἔνειμαν,

1001 Ἥ θυσίαις καθαρῇσι καὶ εὐαγέεσσι γέρηραν (Οὐ γὰρ ἐγὼ ποτε σεῖο ἐπάξιον οὐδὲ ἔρεξα), Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄλλα κε κακὰς δ' ἀπόπεμπε μερίμνας· Μηδὲ με συμπνίζειαν ἐοῖς πτόρθοισιν ἄκανθαι, Μηδ' ἄρ' ἐπειγόμενον θείην ὁδὸν ἅψ' ἐρύσειαν,

1001 Ἄλκαρ ἐμὸν, πέμπους δέ μ' ἀπήμονα. Σὸς γὰρ ἔγωγε Λάτρις, σὸν δὲ λάχος. Σὺ δέ μοι Θεὸς οἶος ἄνωθεν. Σοὶ δέ μ' ἀπὸ σπλάγχνων μήτηρ ἀνέθηκε φέρουσα, Ἥματι τῷ, ὅτε κοῦρον ἐοῖς ἐπὶ γούνασι θεῖναι Παῖδα ποθεῦς· ἱερῆς Ἄννης ἐμιμήσατο φωνήν·

1002 «Κοῦρον ἐγὼ μὲν ἴδοιμι, σὺ δ' ἔρκεος ἐντὸς ἔέργοις, Χριστὲ ἄναξ, ὠδίνος ἐμῆς ἐριθηλέα καρπόν.» Εἶπε· Θεὸς δ' ἐπένευσας, ὁ δ' ἔσπετο θεῖος ὄνειρος Οὔνομα μητρὶ φέρων, μετέπειτα δὲ κοῦρον ἔδωκας.

1002 Ἥ δέ με σοῖς ἱεροῖσι νέον ἀνέθηκε Σαμουήλ, Εἴ ποτ' ἔην. Νῦν δ' αὖτ' ἐναρίθμιός εἰμι βεβήλοις Ἥλει σοῦ θεράποντος ἀγακλέος υἱέσι μάργοις, Οἱ θυσίαις καθαρῇσιν ἐπέχραον ἄφροني θυμῷ, Χερσὶν ἐφαπτόμενοι θεῖων λίχνησι λεβήτων·

1002 Τοῦνεκα καὶ χαλεπῆς κύρσαν βιότοιο τελευτῆς. Ἄλλ' ἤγ' ἐλπωρῇσιν ἀμείοσι μοῖραν ἔνειμε Σοὶ τεκέων, Βίβλοισι δ' ἐμὰς χέρας ἤγνισε θεαίαις, Καί μ' ἀγαπαζομένη, τοίῳ προσεφώνεε μύθῳ

1002 «Ἥδε τις φίλον υἱά θεόσδοτον ἤγαγε βωμῷ,

1003 Σπεύδοντ' ἐς θυσίην ἱερήϊον, ἐσθλὸν ἄριστος, Σάρρρας ὀπιτόκοιο γόνον, ρίζαν τε γενέθλης, Ἥν ἐλπίς ἐχάρασεν, ὑποσχέσῃ τε Θεοῖο. Ἀβράμ ἦν ἱερεὺς, ἀμνὸς δέ τε κύδιμος Ἰσάκ·

1003 Αὐτὰρ ἐγὼ ζῶν σε Θεῷ γέρας, ὥσπερ ὑπέστην, Δωροῦμαι. Σὺ δέ μοι μητρὸς τελέσειας ἐέλδωρ, Ἥ τέκον εὐξαμένη σε, καὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστον. Τοῦτον ἐγὼ σοι πλοῦτον, ἐμὸν τέκος, ἐσθλὸν ὁπάζω Ἐνθάδε καὶ μετέπειτα. Τὰ ὕστατα πολλὸν ἀρείω.»

1003 Μητρὸς μὲν πόθος οὗτος. Ἐγὼ δ' ὑπείξα πόθοισι Παῖς ἔτ' ἐὼν, ἀπαλὴ δὲ νέην ὑπεδέξατο μορφὴν Εὐσεβίης ψυχῇ· σφρηγὶς δ' ἐφυλάσσετο Χριστοῦ

1004 Νεύμασιν, ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὁμίλεεν ᾧ θεράποντι, Σωφροσύνη δέ μ' ἔδωκε φίλῃ, καὶ σάρκα πέδῃσε, Καὶ θερμὸν σοφίης θεῖης ἐπέπνευσεν ἔρωτα, Καὶ μοναχοῦ βιότοιο, βίου μέλλοντος ἀπαρχὴν,

1004 Πλευρᾶς οὐ χατέοντος ἐὼν δέμας ἀμφαγαπώσης, Ῥήμασί θ' αἰμυλίοισι πικρὴν ἐπὶ γεῦσιν ἀγούσης, Ἀλλὰ Θεῷ πέμποντος ἀγνὸν πόθον, οὐδὲ γυναικὶ Καὶ Χριστῷ τέμνοντος ὅλον Θεοῦ ἐκγεγάωτα. Ὡς με διὰ στενῆς τε καὶ ἀργαλέης ἐπὶ λεπτῇν

1004 Τείνων ἀτραπιτοῖο πύλην σὺν ἀρείονι πομπῇ, Οὔτι βατὴν πολλοῖσι, Θεῷ θεὸν ἤγ' ἀπὸ γαίης Τυκτὸν οὐ γεγαῶτι, καὶ ἄφθιτον ἐκ θανάτοιο.

1004 Εἰκόνι σὺν μεγάλῳ Θεοῦ, καὶ σῶμ' ἐπαρωγὸν

1005 Ἐλκων, οἷα μάγνησσα λίθος αἶθωνα σίδηρον. Ὡ μοι ἐγών! Ὡ λυγρὰ καὶ ἄντιτα ἔργα παθοῦσα Ψυχῇ! Ὡ θνητοὶ κενεαυχέες! ὥς ἐτεὸν γε Λεπταλέαις αὖρησιν ἐοικότες, οἱ γενόμεσθα,

1005 Ἥ καὶ Εὐρίποιο παλιμπλάγκτοισιν ἐρωαῖς Στρωφόμεσθ' ἐπὶ γαῖαν ἐτώσια φυσιδώντας. Κούδεν ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖον ἐς τέλος ἐστίν, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. Ὅδοι δ' ἄγχισται ἔασιν. Οὐδ' ὁ κακὸς τό γε οἶδεν ἐς ὕστατον, ὁπότε λήξει,

1005 Οὗτ' ἐσθλοῖς ἀρετὴ μένει ἔμπεδον, ἀλλὰ κολοῦει, Ὡς τάρβος κακίην, ἀρετὴν φθόνος, Ἀμφοτέροις δὲ Κάμπτεσθ' ἡμερίων Χριστός γ' ἐκέλευσε γενέθλην, Ὡς κεν ἄνω νεύοιμεν ἐὼν σθένος εἰσορόωντες. Κεῖνος δ' ἐστὶν ἄριστος ὃς ἰθείην ὁδὸν ἔλκει,

- 1006 Οὐδὲ μεταστρέφεται Σοδόμων ἐπὶ τέφραν ἐρήμην, Ἦν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ
δηῖωθέντων. Φεύγει δ' ἐσσυμένως ἐς ὄρος, πάτρης δὲ λέλησται, Μὴ μῦθος καὶ λᾶας ἄλδος
μετόπισθε λίπηται.
- 1006 Μάρτυς ἐγὼ παθέεσσι ἐμοῖς βροτέης κακότητος. Παῖς μὲν ἔων, ὅτε τυτθὸν ἐνὶ στήθεσσι
νόημα, Οἷω δὴ σκιδέντι λόγῳ, καὶ ἦθεσι κεδνοῖς Ἑσπόμενος, προσέβαινον ἄνω λάμποντι
θοώκῳ, Ἰχνεσιν ἀπλανέεσσιν ἰὼν βασιλῆϊον οἶμον.
- 1006 Νῦν δ' ὅτε μῦθον ἄγεια, βίου δ' ἐπὶ τέρμαθ' ἰκάνω, Οἷα μεθυπλανέεσσι τάλας ποσὶ δόχμια
βαίνω. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μόθος ἐρπηστῆρος, Λάθρα καὶ ἀμφαδίην κλέπτων φρένας
ἐσθλὰ νοεύσας.
- 1006 Ἄλλοτε μὲν τε Θεῶ τείνω νόον, ἄλλοτε δ' αὖτε
- 1007 Ἐλκομαι ἐς κόσμοιο κακὴν χύσιν, οὐκ ὀλίγην δὲ Μοῖραν ἐμῆς ψυχῆς λωβήσατο κόσμος
ἀπείρων. Αὐτὰρ ἐγὼν, εἰ καὶ με κάκη ἐκάλυψε μέλαινα, Καὶ δνοφερὸν προπάροιθεν ἰὼν χέεν
ἐχθρὸς ἐμεῖο,
- 1007 Σηπὶή ὡς ἐμόωσα καθ' ὕδατος, ἀλλὰ καὶ ἔμψης Τόσσον ἔτ' εἰσορόω καὶ δέρκομαι, ὅσσον ἄριστα
Ἰδμεναι, ὅστις ἔων, καὶ οἱ ποθέων ἀνοροῦσαι, Οἱ κεῖμαι δύστηνος, ὅσον τ' ἐπὶ γαῖαν ὀλισθον
Ἦ καὶ γῆς ὑπένερθεν ἐς εὐρυόεντα βέρεθρα.
- 1007 Οὔτε παραιφασίησιν ἰαίνομαι, οὔτε λόγοισι Κλέπτομαι, οἱ παθέεσσι ἀρηγόνες, οὔτε μέτροισιν
Ἀλλοτρίης κακίης ἐπιτέρπομαι, ὥς τις ἄριστος. Τίς γὰρ τεμνομένοισι χάρις μογέουσι σιδήρῳ
Ἄλλων τεμνομένων ὁράαν χαλεπώτερον ἄλγος;
- 1007 Ἦ τί κακοῖσιν ὄνειαρ ἀτασθαλίησι χερείων;
- 1008 Ἑσθλοῦ μὲν γὰρ κέν τις ἀρείονος ἐσθλὸς ἐπαύροι· Ὡς δὲ κακός. Καὶ γὰρ τις ὀρῶν τυφλοῖσιν
ὄνειαρ. Τέρπεσθαι δὲ κακοῖσι, τελειοτέρης κακότητος. Εἰ δέ τις ὄντα κάκιστον οἶεται ἔμμεν
ἄριστον,
- 1008 Ἀχθος ἐμοὶ, καὶ κρυπτός ἐνὶ στήθεσσι ὀδυρμός. Κρεῖσσον ἄριστον ἔοντα δοκεῖν κακὸν, ἢ
κάκιστον Κῦδος ἔχοντ' ἀγαθοῖο, τάφον ψεύστην μερόπεσσι Ἑμμεναι, ὃς μυδώσι νεκροῖς
ἔντοσθεν ὀδωδῶς, Ἑκτοθεν ἀστράπτει κόνιη καὶ χρώμασι τερπνοῖς.
- 1008 Ὅμμα μέγα τρομέωμεν, ὃ καὶ γαίης ὑπένερθε Λεύσσει, καὶ πόντοιο μέγαν βυθὸν, ὅσσα τε
κεύθει Νοῦς μερόπων. Τέμνει δ' οὐδὲν χρόνος, ἀλλὰ πάρεστι
- 1008 Πάντα Θεῶ. Πῶς κέν τις ἐὼν κακὸν ἀμφικαλύπτει;
- 1009 Ἦματι δ' ὑστατίῳ ποῦ κεύσομεν ἡμέας αὐτούς; Ἦ τίς ἀλεξήσει; πῶς λήσομεν ὄμμα Θεοῖο,
Ἦνίκα πῦρ κρίνησι καθάρσιον ἔργματα πάντων, Βοσκόμενον κακίης κούφην φύσιν αὐαλέην
τε.
- 1009 Τὴν μὲν ἐγὼ τρομέω καὶ δεῖδια νύκτα καὶ ἦμαρ, Εἰσορόων ψυχὴν θεόθεν πίπτουσαν ἔραζε, Καὶ
χοδὸς ἄσσον ἰοῦσαν, ὃν ἐκφυγέειν μενέαινον. Ὡς δ' ὅτε χειμερίοιο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο, Ἦ
πίτυν ἢ πλατάνιστον ἐπηετανὸν κομόωσαν,
- 1009 Ῥηγνύμενος ρίζησι ῥόος δηλήσατο γείτων· Τῆς δὴ τοι πρῶτον μὲν ὑπέχματα πάντα τίναξε, Καὶ
κρημνῶ μιν ἔθηκεν ἐπήορον, αὐτὰρ ἔπειτα Βαιῆσι ρίζησιν ἐρυκομένην προθέλυμνον, Κρημνοῦ
ἀπορρήξας μεσάταις ἐνὶ κάββαλε δίναις,
- 1010 Καί μιν ἄγων μεγάλῳ πατάγῳ πέτρησιν ἔδωκεν· Ἐνθα δέ μιν ὄμβρος καὶ ἀφυσγετὸς αἰὲν
ἐρείδων Σῆψαν, ἀτιμότατον δὲ τρύφος παρὰ χεῖλεσι κεῖται. Ὡς καὶ ἐμὴν ψυχὴν Χριστῶ
θαλέθουσιν ἄνακτι,
- 1010

- Λάβρος ἐπαΐσων χαμάδις βάλεν ἐχθρὸς ἀτειρής, ἦς πλεῖστον μὲν ὄλεσσε, μικρὸν δέ τι
λείψανον αὐτῶς Πλάζεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Θεοῦ γέ μιν αὖθις ἐγεῖραι, ὅς ῥα καὶ οὐδὲν ἐόντας
ἐπήξατο, καὶ μετέπειτα Λυομένους πῆξει τε καὶ ἐς βίον ἄλλον ἐρύσει,
- 1010 Ἦ πυρὸς, ἢ Θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσσοντας. Εἰ δὲ Θεοῦ, καὶ ἅπαντας ἐσύστερον; ἄλλοθι
κεῖσθω.
- 1010 Χριστὲ ἄναξ, εἰ καὶ με νεκρὸν καὶ ἀνάγκιδα φῶτες
- 1011 Δυσμενέες καλέουσι, λάθρη δ' ἐπιμυχθίζουσι, Κινυμέναις κεφαλῇσιν ἐμὴν γελῶντες οἷζυν,
Μή με λίπης χεῖρεςσιν ὑπ' ἀντιβίῃσι δαμῆναι· Πρῶτα μὲν οὐρανίῃσιν ἐν ἐλπίσιν αὖθις ἐρίδοις,
- 1011 Καί μοι σβεννυμένῳ τυτθὴν στάξιας ἐλαίου Ἰκμάδα, διψαλέῳ λύχνῳ φωστήρος ἀρωγὸν, ὥς
κεν ἐγειρομένοιο πυρὸς, παλινάγρετον ἔλθῃ Φῶς ἀναθηλῆσαν, ζωῆς δὲ τύχοιμι φαεινῆς.
Δεύτερον ἄχθεα πάντα δίδοις ἀνέμοιο θυέλλαις,
- 1011 Ῥίψας ἐξ ἐμέθεν (πνοὴν δ' ὀπάσειας ἐλαφρὴν), Οἷσιν ἄδην ἐδάμασσας ἐμὸν κέαρ· εἴτε με πικρῆς
Τινύμενος κακίης, εἴτ' ἄλγεσιν, οἷά τε πῶλον Παντοίοισι δρόμοισι καὶ ἡλιβάτοισι δαμάζων·
- 1012 Εἴτε τιν' ὄγκον ἐμῆς ἰσχῶν φρενὸς, ὅς ῥα τάχιστα Φύεται εὐσεβέεσσιν, ὅσοι νόον εἰσὶν ἐλαφροὶ,
Οἷ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ Θεοῦ τύφον ἀρπάζουσιν· Εἴτε κακοῖς ἐθέλων, σῶτερ Λόγε, ἡμετέροισι
- 1012 Παιδεῦσαι θνητοὺς, βιότου στυγέειν κακότητα ὥς οὐχ ἴσταμένου, πᾶσιν δ' ἐπὶ πῆματ' ἄγοντος,
Ἑσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσι, βίον δ' ἐπὶ ἄλλον ἐπείγειν, Ἐμπεδον, ἀστυφέλικτον, ἀρεῖόνά τ'
εὐσεβέεσσιν. Ἀλλὰ τὰ μὲν σοφίης μεγάλοις ἐνὶ βένθεσι κεῖται,
- 1012 Ὅσσα φέρει στρεπτοῖο βίου παιδεύματα θνητοῖς, Ἑσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· Λόγῳ δέ τε πάντα
φέριστα,
- 1012 Κῆν πλείῳ φεύγῃσι νόου πάχος ἡμετέροιο.
- 1013 Νωμᾶς δ' ἔνθα καὶ ἔνθα σοφῶς οἰήϊα κόσμου, Οἷσιν ἐλαυνόμενοι τρηχὺ σπιλάδεσσι κακῇσι
Λαῖτμα μέγ' ἐκπερώωμεν ἀπιστοτάτου βιότοιο. Αὐτὰρ ἐγὼ μογέων, καὶ πῆμασι παντοδαποῖσι
- 1013 Τειρόμενος, κάμπτω σοι γούνατα. Πέμψον ἔμοιγε Δακτύλῳ ἰκμαλέῳ ξηρὴν φλογὶ Λάζαρον
ᾧ κα Γλῶσσαν ἀναψύζοντα, χάος δέ με μηκέτ' ἐρύκοι, Μηδ' Ἀβραὰμ μεγάλων κόλπων
ἀποτηλῶθι βάλλοι Πλούσιον ἐν παθέεσσι. Τεὴν δ' ἐπὶ χεῖρα κραταιήν
- 1013 Πέμψειας, ἀχέων δὲ πόροις ἄκος, εἰς δέ με πάντα Θάύματα καὶ τεράων δείξαις σθένος, ὥς
τοπάροιθεν. Εἰπέ, καὶ αἱματόεσσα ῥύσις λήξειε τάχιστα. Εἰπέ, καὶ ἐκμήνειε συὼν ἀγέλην
λεγεῶνος Πνεῦμα, καὶ ἐν πελάγεσσι πέσοι, χάζοιτο δ' ἐμοῖο.
- 1013 Καὶ λέπρην ἐλάσειας ἀτερπέα· καὶ φάος ἔλθοι
- 1014 Ὅμμασιν οὐχ ὀρώωσι, καὶ οὐατα φθόγγον ἀκούοι· Καὶ ξηρὴν τανύσειας ἐμὴν χέρα, δεσμά τε
γλώσσης Ῥήξιας, στήσας δὲ ποδῶν βάσιν ἀδρανέουσιν. Ἐκ δ' ἄρτου κορέσας ὀλίγου·
στορέσας δὲ θάλασσαν
- 1014 Δειμαλέην· στράψαις δὲ φαάντερον ἡελίοιο. Πήξιας δὲ μέλη βεβαρηότα, ἐκ νεκύων δὲ Αὖθις
ἀναστήσειας ὁδωδότα· μηδέ μ' ἄκαρπον, Οἷα συκὴν τοπάροιθεν, ἰδὼν, ξηρὸν τελέσειας. Ἄλλος
μὲν τ' ἄλλοισιν ἀρηγόσι, Χριστὲ, πέποιθεν,
- 1014 Αἷματι, καὶ τέφρῃ, καὶ ὀφρύϊ σήμερον οὔσῃ. Οἷ τ' ἄλλου χατέουσιν ἀρηγόνοιο οὐτιδανοῖο· Σοὶ δ'
ἄρ' ἐγὼ μούνῳ, Βασιλεύτατε, μούνος ἐλείφθην, ὅς πάντων κρατέεις, καὶ μοι σθένος ἐσοὶ
μέγιστον. Οὐ μ' ἄλοχος κομέουσα δυσαλθέα κήδεα λύσοι.
- 1014 Ἦ τε καὶ ἀσχαλῶντα παρηγορήσιν ἰαίνει
- 1015

Οὐδὲ φίλοις παίδεσσιν ἀγάλλομαι, οἷς ὑπὸ γῆρας Ὀρθοῦται, νεαροῖσιν ὑπ' ἵχνεσιν αὖθις
ὀδεῦον· Οὐδὲ κασιγνήτοις ἐπιτέρπομαι, οὐδ' ἐτάροισι. Τοὺς μὲν γὰρ στυγερὸς μόρος ἥρπασεν· οἱ
δὲ φιλεῦντες

1015 Νηνεμῖν, ἐτάρων ὀλίγην φρίκα τρομέουσι Κεῖνιν τερπωλὴν οἷν ἔχον, ὥς ὅτε πηγὴν
Διψαλήν ψυχρὴν ἔλαφος σχεδὸν, ἀνδρὰς ἀρίστους, Χριστοφόρους, ζώντας ἐπὶ χθονί, σαρκὸς
ὑπερθεν, Πνεύματος ἀενάοιο φίλους, καὶ λάτριάς ἐσθλοῦς,

1015 Ἀζυγέας, κόσμοιο περίφρονας· Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ Μαρνάμενοι περὶ σεῖο διακριδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα
ἴστανται, ζῆλος δὲ Θεοῦ λύσε θεσμὸν ἀθέσμως, Ἀρμονίην τ' ἀγάπης, ἧς οὖνομα μούνον
ἐλείφθη.

1016 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέοντα λιπὼν ἄρκτω πελάσειε Μαινομένη, καὶ τήνδε φυγῶν ἐς δῶμα πέσῃσιν
Ἀσπασίως, καὶ χεῖρα ἐὴν πρὸς τοῖχον ἐρείσῃ, Ἐνθεν δ' ἐκπροθορῶν μιν ὄφρις τύψῃσιν ἀέλπτως

1016 Ὡς καὶ ἐμοὶ πολλοῖσιν ἐλαυνομένῳ παθέεσσιν, Οὐδὲν ἄκος καμάτοιο, τὸ δ' ἄλγιον, ὅττι κεν
εὕρω. Πάντη δ' ἀθήσας τε καὶ ἐν πάντεσσι μογήσας, Ἐκ σέθεν, εἰς σέ, μάκαρ, λεύσσω πάλιν,
ἄλκαρ ἐμοῖο, Παντοκράτωρ, ἀγέννητε, καὶ ἀρχή, καὶ πάτερ ἀρχῆς,

1016 Υἱέος ἀθανάτοιο, φάος μέγα φωτὸς ὁμοίου, Ἐξ ἐνὸς εἰς ἐν ἰόντος ἀτεκμάρτοισι λόγοισιν· Υἱέ
Θεοῦ, σοφίῃ, βασιλεῦ, λόγε, ἀτρεκίῃ τε, Εἰκὼν ἀρχετύποιο, φύσις γεννήτορος ἴση.

1016 Ποιμὴν, ἀμνέ, θύος τε, Θεέ, βροτὲ, ἀρχιερεῦ τε·

1017 Πνεῦμά θ' ὃ πατρόθεν εἶσι, νόου φάος ἡμετέροιο, Ἐρχόμενον καθαροῖσι, Θεὸν δέ τε φῶτα
τίθησιν Ἰλαθι, καὶ μοι ὅπασσον ἐπιπομένους ἐνιαυτοῖς, Ἐνθάδε καὶ μετέπειτα ὅλη θεότῃ
μιγέντα,

1017 Γηθόσουνον ὕμνοις σε διηνεκέεσσι γεραίρειν.

1017 Β'. Ὅρκοι Γρηγορίου.

1017 Ὡμοσα τὸν Λόγον αὐτὸν, ὃ μοι Θεός ἐστι μέγιστος, Ἐξ ἀρχῆς ἀρχή, Πατὴρ ἀπ' ἀθανάτου,
Εἰκὼν ἀρχετύποιο, φύσις γεννήτορος ἴση,

1017 Ὅς φθάσε καὶ μερόπων ἐς βίον οὐρανόθεν· Ὡμοσα, μήτε νόῳ γε νόον μέγαν, ἐχθρὰ νοήσας,

1018 Ῥίψειν, μήτε λόγῳ τὸν Λόγον ἀλλοτρίῳ. Εἰ Τριάδος θεότητα διατμήξαιμι φαεινῆς, Ἐσπόμενος
καιρῶν νεύμασιν ἀντιπάλων· Εἰ δ' ἔδρη μεγάλη ποτ' ἐμὸν νόον οἰστρήσειεν,

1018 Ἡὲ πόθῳ δοίην ἀλλοτρίῳ παλάμην· Εἰ δὲ Θεοῦ προπάροιθε βροτὸν θείμην ἐπίκουρον. Πέτρης
ἠπεδανῆς πείσματ' ἀναψάμενος· Εἰ δέ ποτ' ἐσθλὰ φέροντος ἀγήνορα θυμὸν ἔχοιμι, Ἡὲ κακοῖς
κύρσας, ἔμπαλιν ἀδρανέα·

1018 Εἰ δὲ δίκην δικάσαιμι παρακλίνας τι θέμιστος, Εἰ δὲ λάβοι τιμὴν ὀφρὺς ὑπερθ' ὀσίων· Εἰ δὲ
κακοὺς ὀρώων τι γαληνιόωντας ὁδοῖο

1018 Σταίην δεξιτερῆς, ἢ ἀγαθῶν σκοπέλους·

1019 Εἰ φθόνος ἐκτῆξειεν ἐμὴν φρένα· εἰ γελάσαιμι Πτῶμα καὶ οὐχ ὀσίων, ὥς πόδα πηγὸν ἔχων· Εἰ
δὲ χόλῳ πλήθοντι πέσοι νόος, εἰ δ' ἀχάλινος Γλῶσσα θεοί, μάχλον τ' ὄμμα φέροι κραδί·

1019 Εἰ δέ τιν' ἐχθαίροιμι μάτην, εἰ δ' ἐχθρὸν ἐμείο Τισαίμην δολίως, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην· Εἰ κενεὴν
πέμψαιμι δόμων ἄπο χεῖρα πένητος, Εἰ φρένα διψαλήν οὐρανίοιο λόγου· Ἄλλω Χριστὸς ἔοι
πλέον ἴλαος, αὐτὰρ ἐμοῖο

1019 Τοὺς ἄχρι καὶ πολιῆς αὔρα φέροι καμάτους. Τοῖσδε νόμοισιν ἔδησα ἐμὸν βίον. Εἰ δὲ πόθοιο Ἐς
τέλος ἰκοίμην, Ἀφθιτε, σεῖο χάρις.

1020 (1τ) Γ'. Ἐνόδια Κωνσταντινουπόλεως.

1020 (1τ)

- Ἐν σοὶ μὲν ἡρεμοῦμεν, ὦ Θεοῦ Λόγε, Μένοντες οἴκοι· σοὶ δ' ἀνάπτομεν σχολήν. Σὴ μὲν
καθέδρα, σὴ δ' ἔγερσις, καὶ στάσις,
- 1020 (1t) Σὴ δ' αὖ πορεία, σοῖς δὲ καὶ νῦν νεύμασιν Εὐθυποροῦμεν. Ἀλλά μοί τιν' ἀγγέλων Πέμποις
ὁδηγὸν, δεξιὸν παραστάτην, Ὅς με στύλῳ πυρός τε καὶ νέφους ἄγοι, Τέμνοι δὲ πόντον, ῥεῖθρα
δ' ἰστάῃ λόγῳ,
- 1020 (1t) Τρέφοι δ' ἄνωθεν καὶ κάτωθεν πλουσίως. Σταυρὸς δὲ χερσὶν ἐκτυπούμενος θράσος
- 1020 (1t) Ἐχθροῦ κατείργοι· μηδ' ἐν ἡμέρᾳ μέση
- 1021 Καύσων φλέγοι με, μηδὲ νύξ φόβον φέροι. Τὴν δὲ τραχεῖαν καὶ προσάντη μοι τρίβον Λεῖαν
τιθείης, εὐπορόν τε σῶ λάτρη, Ὡς πολλάκις με καὶ τὸ πρὶν χειρὶ σκέπων
- 1021 Γῆς καὶ θαλάσσης ἐξέωσας κινδύνων, Νόσων τε δεινῶν, δυσμενῶν τε πραγμάτων. Ὡς δεξιῶς
ἅπαντα, καὶ κατ' ἐλπίδας, Πράξαντες, αἰσιὸν τε τῆς ὁδοῦ τέλος Εὐρόντες, αὐθις πρὸς φίλους
καὶ συγγενεῖς
- 1021 Παλινδρομῶμεν, ἀσμένοισιν ἄσμενοι Φανέντες οἴκοι, καὶ πόνων πεπαυμένοι. Σὲ
προσκυνοῦμεν, τῆς τελευταίας ὁδοῦ Χρῆζοντες εὐμενοῦς τε καὶ ῥάστης τυχεῖν.
- 1022 (1t) Δ'. Εἰς αὐτόν.
- 1022 (1t) Τριάς λαλοῖτο, καὶ καταρτίζει λόγον Ἄλλος τις, ὅσπερ ἄξιος. Θρόνων δ' ἐγὼ Εἶξω. Θεῶ γὰρ
προσλαλῶν οὐ παύσομαι.
- 1022 (1t) Ε'. Πρὸς τὸν Ἀναστασίας λαόν.
- 1022 (1t) Ποθῶ, ποθῶ σε, φίλτατ', οὐκ ἀρνήσομαι· Ποθῶ λόγων γέννημα τῶν ἐμῶν τέκνων, Ἀναστασίας ὦ
λαὲ τῆς ἐμοὶ φίλης, Ἡ τὴν πάλαι θανοῦσαν ἐν νεκροῖς λόγοις
- 1022 (1t) Πίστιν παλαιὰν ἐξανέστησεν νέοις· Ὅθεν προελθὼν οὐμὸς, ὡς σπινθήρ, λόγος,
- 1022 (1t) Πάσας κατέσχε φωτὶ τὰς Ἐκκλησίας.
- 1023 Τίς σου τὸ κάλλος, τίς θρόνους ἐμοὺς ἔχει; Πῶς εἰμ' ἄτεκνος, ζῶσι δ' οἱ παῖδες; Πάτερ, Σοὶ δόξα,
κᾶν τι τοῦδε χεῖρον συμπέσοι. Ἵσως κολάζεις τὴν ἐμὴν παρῥησίαν.
- 1023 Τίς ἐκβοήσῃ γνησίως τὸ σὸν, Τριάς;
- 1023 ς'. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.
- 1023 Σιῶν ὁδοὶ πενθοῦσι, τὸν νόμου λάτρεν Λαὸν ποθοῦσαι ἡμέραις ἐορταίς. Πενθῶ δ' ἔγωγε λαὸν
οὐχ ὀρώμενον
- 1023 Ἐμοὺς ῥέοντα πρὸς λόγους, ὡς ἦν ποτε Κωνσταντινούπολις τε καὶ ξένων ὅσον Ἐνδημον, οἷς
ἦστραπτεν ἡ φίλη Τριάς. Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ὡς λέων βρυχώμενος
- 1024 Μακρὰ στενάζω. Τῶν δ' ἐμῶν τέκνων τυχὸν Ἄλλοι κατασκιρτῶσι, πιθανοῖς λόγοις
Συναρπάσαντες. Εἰ γὰρ ἔλθοι μοι σθένος, Ὡς πρὶν, Τριάς, σὸν, καὶ βρυχησαίμην πάλιν
- 1024 Ἐν σοὶ, τάχ' ἂν τι θῆρες εἴξειαν πάλιν.
- 1024 Ζ'. Πρὸς τοὺς ἀφίλους ἐξιτήριον.
- 1024 Οἱ συνθύται, τέθνηκα τῷ φθόνῳ μόγις. Ἐφά λήξει καὶ δύσις, φθόνος τ' ἐμὸς Ἐχθροῖς, φίλοις·
ἀπῆλθον· εὐφημήσατε.
- 1024 Πλὴν ἐξιτήριόν τι πᾶσι φθέγξομαι. Ἄν ἄλλον εὗρητ' ἄντ' ἐμοῦ, τιμήσατε. Τὸ σεπτὸν ἡμῖν
Πνεῦμα, τῷ συνηγορῶ.
- 1024 Νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ τῆς μάχης μεταίχμιον.
- 1025 (1t) Η'. Πρὸς τοὺς φθονοῦντας.
- 1025 (1t)

Τριάς, σάου με· καὶ πάλιν καλῶ, Τριάς. Σὲ γὰρ προφαίνων ἡμπολησάμην φθόνον. Λαὸς, νόμοι, τράπεζα, βήματα, θρόνοι,

1025 (1t) Λόγοι τ' ἀληθῶν δογμάτων συνήγοροι. Πῶς ταῦτα, καὶ τί ταῦτα; καὶ πόθεν ῥέων Ταῖς τοῦ Θεοῦ μου τοῦ κρατίστου Πνεύματος Ῥοαῖς, ξένον τε λαὸν ἐντρέφων καλῶς, Ἐπειτα σάρκας ἐκτακεῖς ἀθλήμασι

1025 (1t) Πολλοῖς ἀπῆλθον; ὦ σκοποὶ, κροτήσατε. Τέθνηχ' ὃ τ' ἄρδων, οἷ τε πεινῶντες λόγον. Εἰ μὲν τι τούτων ἀντιδώσεις, Χριστέ μου, Μέγ' ἀντιδοίης· εἰ δὲ μὴ, καὶ τῶν χάρις.

1026 (1t) Θ'. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

1026 (1t) Μετῆλθον, ἦλθον, ἔρχομαι· μίξις μ' ἔχει Τρόμου χαρᾶς τε· τοῦμὸν ἐτάζω βάθος, Μήτι χρεωστῶ, Χριστέ μου· πλὴν ἔρχομαι

1026 (1t) Ζῶον διωχθὲν ἐν βίῳ, μάλιστα δὴ Ἐχθροῖς φίλοις τε, συνθύταις, ἀντιστάταις. Τὰς σὰς πεσεῖν εἰς χεῖρας αἰρετώτερον, ἢ τῇδε μοχθεῖν τοῖς φθόνου παλαίσμασι. Τῶν μὲν καλῶν γὰρ οὐδὲν ἐλπίζειν ἔχω.

1026 (1t) Τοῖς δ' αὖ κακίστοις συνθανεῖν κέρδος μέγα Χαίροιτε, γαστρίζοισθε, τοῖς ἐνυπνίοις Μεγαφρονεῖτε· μικρὰ γὰρ χαρήσετε.

1026 (1t) Κἀγὼ μετέσχον τῆς πλάνης· ἀλλ' οἶχομαι.

1027 (1t) Ι'. Πρὸς τοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱερέας,

1027 (1t) καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν.

1027 (1t) Ὡς θυσίας πέμποντες ἀναιμάκτους, ἱερῆς, Καὶ μεγάλης μονάδος λάτριες ἐν Τριάδι·

1027 (1t) Ὡς νόμοι, ὦ βασιλῆες ἐπ' εὐσεβίῃ κομῶντες, Ὡς Κωνσταντίνου κλεινὸν ἔδος μεγάλο, Ὅπλοτέρῃ Ῥώμῃ, τόσσον προφέρουσα πολλῶν, Ὅσσάτιον γαίης οὐρανὸς ἀστερόεις Ὑμέας εὐγενέας ἐπιβώσομαι, οἷά μ' ἔοργεν

1027 (1t) Ὁ φθόνος; ὡς ἱερῶν τῇλε βάλεν τεκέων, Δηρὸν ἀεθλεύσαντα, φαεσφόρον οὐρανίοισι Δόγμασι, καὶ πέτρης ἐκπροχέοντα ῥόον. Ποία δίκη, μόχθον μὲν ἐμοὶ καὶ δεῖμα γενέσθαι, Ἄσπερος εὐσεβίῃ πρῶτα χαρασσομένου,

1028 Ἄλλον δ' αὖ μόχθοισιν ἐμοῖς ἔπι θυμὸν ἱαίνειν, Ἀρθέντ' ἐξαπίνης θῶκον ἐπ' ἀλλότριον, Οὗ με Θεὸς τ' ἐπέβησε, Θεοῦ τ' ἀγαθοὶ θεράποντες; Ταῦτα νόσος στυγερή, ταῦτα Θεοῦ θέραπες,

1028 Οἱ δὴριν στονόεσσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔχοντες, Χριστὲ ἄναξ, οὗ μοι ταῦτα νοοῦσι φίλα. Οὐ γὰρ ἴης γενόμην μοίρης θρασὺς ἀσπιδιώτης, Οὐδ' ἔθελον Χριστοῦ ἄλλο τι πρόσθε φέρειν. Ἀμπλακίη δ' ὅτι μὴδὲν ὁμοῖον ἡμπλακὸν ἄλλοις,

1028 Μηδ' ὡς νηῦς ὀλίγῃ φορτίδι συμφέρομαι. Ὡς καὶ κουφονόοισιν ἀπέχθομαι, οἳ ῥ' ἀνέηκαν Βῆμα τόδ' οὐχ ὁσίως καιροθέοισι φίλοις. Ἀλλὰ τὰ μὲν λήθης κεῦθοι βυθός. Αὐτὰρ ἔγωγε

1028 Ἐνθεν ἀφορμηθεῖς, τέρψομαι ἀτρεμίῃ,

1029 Πάνθ' ἄμυδις, βασίλεια, καὶ ἄσπερα, καὶ ἱερῆας Ἀσπασίως προφυγῶν, ὡς πόθεον τοπάρος, Εὔτε Θεὸς μ' ἐκάλεσσε καὶ ἐννυχίοισιν ὀνείροις, Καὶ πόντου κρυεροῦ δεῖμασιν ἀργαλέοις.

1029 Τοῦνεκα καγχαλόων φθόνον ἔκφυγον, ἐκ μεγάλου δὲ Χείματος, ἐν σταθερῷ πεῖσμα βάλλον λιμένι, Ἐνθα νόου καθαροῖσι νοήμασι θυμὸν αἰείρων, Θύσω καὶ σιγὴν, ὡς τοπάροιθε λόγον. Οὗτος Γρηγορίοιο λόγος, τὸν θρέψατο γαῖα

1029 Καππαδοκῶν, Χριστῷ πάντ' ἀποδυσάμενον.

1166 (1t) IB'. Εἰς ἑαυτὸν καὶ περὶ ἐπισκόπων.

1166 (1t)

Ἴσως μὲν ἐχρῆν, ὥς κακούμενον φέρειν Ταῖς τοῦ παθόντος ἐντολαῖς τυπούμενον, Οὕτω παθόντα καρτερεῖν καὶ τὸν λόγον,

1166 (1t) Ὡς, ἂν πλείως ὤμεν ἡγωνισμένοι, Καὶ μισθὸν ἐλπίζωμεν ἐντελέστερον. Ἦν γὰρ τέλειος μόχθος, ἐντελέστερος Ἦν δ' οὐ τέλειος, καὶ τὸ ἄθλον ἐλλιπές. Ὡς ἂν δὲ μὴ δόξαιεν οἱ κακοὶ κρατεῖν

1166 (1t) Τὰ πάντα, μὴδ' ἧ λείος αὐτοῖς ὁ δρόμος,

1167 Ἀντιστατοῦντος οὐδενός, τὸ μὲν πέρας Τούτων παρήσω τῷ τελευταίῳ πυρὶ, Ὁ πάντ' ἐλέγχει καὶ καθαίρει σὺν δίκῃ, Κἂν λανθάνωμεν ἐνθάδε πλοκαῖς τιςιν.

1167 Αὐτὸς δὲ μικρῷ τοὺς ἐμοὺς λόγῳ πλήξω Φονεῖς· φονεῖς γὰρ οἱ κρίνοντες ἔκτοπα, Ψυχῶν ἁθῶν ἐκχέοντες αἵματα, Πάντων, ὅσους ἔπλαττον, οὓς ὠκονόμουν. Ἐρῶ δ' ἃ λέξω, μὴδὲν εὐλαβούμενος

1167 Τὸ λοιδορεῖσθαι, πρᾶγμ' ἀπηγορευμένον Πᾶσιν μὲν, ἐμοὶ δὲ καὶ πλέον μισούμενον. Οὐ γὰρ ὀνομαστὶ τοὺς λόγους ποιήσομαι,

1168 Τῷ μὴ δοκεῖν ἐλέγχειν, ἃ κρύπτειν χρεών. Ἄλλ' οὐδὲ πάντων ἐξ ἴσης μεμνήσομαι, Μὴ μοι τοσοῦτον ἐκδρομήσειε στόμα. Πολλοὺς γὰρ οἶδα καὶ λόγου τοῦ κρείσσονος.

1168 Ἄλλ' ὅστις ἐν κακοῖς τε, καὶ κακῶν πέρα, Αὐτὸς κρατεῖσθω, καὶ δαμαζέσθω τὰ νῦν. Τεμεῖ τὸ χεῖρον ἢ μάχαιρα τοῦ λόγου. Τί τοῦτο; δεῖξεις ἂν μάχῃ πρὸς τὸν λόγον, Αὐτοῦ προδήλως ἐκφανῆς κατήγορος.

1168 Τὸ δ' οὖν ἐμὸν τοιοῦτο· βαλλέτω με πᾶς· Πόρρωθέν εἰμι τοῖς λίθοις ἡρμοσμένος.

1168 Θάρρει λέοντι. Πάρδαλις τῶν ἡμέρων.

1169 Ἀσπὶς τάχ' ἂν σε καὶ φύγοι δεδοικότα. Ἐν ἐκτρέπου μοι, τοὺς κακοὺς ἐπισκόπους, Μὴδὲν φοβηθεῖς τοῦ θρόνου τὴν ἀξίαν. Πάντων τὸ ὕψος, οὐχὶ πάντων δ' ἡ χάρις.

1169 Τὸ κώδιον παρέλθε, τὸν λύκον βλέπε. Μὴ τοῖς λόγοις με πείθε, τοῖς δὲ πράγμασι. Μισῶ διδάγμαθ', οἷς ἐναντίος βίος. Τὰ χρώματ' αἰνῶν τοῦ τάφου, βδελύττομαι Τὴν ἔνδον ὁδὴν τῶν σεσηπότεων μελῶν.

1169 Πῶς ταῦτα; καὶ τί ταῦτα; πῶς λόγους ἀεὶ Κινῶν ἀμείνους, οὐχὶ καὶ νῦν εὐστομεῖς; Ἀλγοῦντός ἐστιν, ἐξερεύεσθαι πάθος Θεῶ, φίλοις, γονεῦσι, γείτοσι, ξένοις, Εἰ δ' οὖν, χρόνῳ τε καὶ βίῳ τοῖς ὕστερον.

1170 Μικρὸν δ' ἀνοίσω τὸν λόγον πορρωτέρω. Μηδεὶς ποτ' εἶπη τοῖς πονοῦσί τι πλέον Ἐντεῦθεν εἶναι. Παίζεθ', ὅς φρονεῖ τάδε. Ἄπαντ' ἐν νυκτὶ καὶ ζόφῳ πορεύεται.

1170 Τοὺς μὲν πυροὶ γὰρ, τοὺς δ' ἐπιζοφοὶ Θεός, Ἔως τὸ πῦρ ἅπαντα φωτίζει τάδε. Ἄλλος μὲν ἐξήντηλσε μοχθηρὸν βίον, Στένων, ἀϋπνῶν, δάκρυσιν τήκων μέλη, Χαμευνία τε καὶ τροφὴ στενούμενος,

1170 Καὶ νοῦ μερίμναις, ἐν θεοπνεύστοις Γραφαῖς, Μάστιξί θ' αὐτὸν ταῖς ἔσω ξαίνων ἀεὶ. Τί μοι παρῆται; μὴ δέον τί τ' ἔδρασα; Ἄλλος τὰ τερπνὰ τῶν νέων ἐδρέψατο,

1170 Ἐπαιξεν, ἧδε, γαστρὸς ἔπλησεν νόσον,

1171 Πάσαις ἐφῆκεν ἡδοναῖς, αἰσθήσεσι Κλεῖθρ' οὐκ ἔθηκε, πῶλος ἡνίας ἄτερ. Κάπειτα τὸν μὲν συμφορὰ κατέδραμον· Οὐ συμφορὰ μὲν· οὐ γὰρ ἄπτεται σοφῶν

1171 Τῶνδ' ἐνθάδ' οὐδὲν, ὥς δοκεῖ τοῖς πλείοσιν Ὑφ' ὧν ὀλεῖται καὶ τὸ φαίνεσθαι σοφόν. Ὁ δ' εὐδρομῶν ἅπαντα, καὶ τόδ' εὐδρομεῖ, Κράτιστος εἶναι τὴν ἀρετὴν νομίζεται. Λόγου δὲ μάρτυς αὐτὸς, ὅς λέγει τάδε.

1171

Ἄνω καθημένον με τῶν ὀρωμένων, Καὶ νοῦν μόνοις μιγνύντα τοῖς νοουμένοις, Ῥίψαντα
δόξαν, κτῆσιν, ἐλπίδας, λόγους, Τὸ μὴ τρυφᾶν τρυφῶντα, καὶ μάζη στενῇ Βίον γλυκαίνονθ',
ὑβρεως ἐλεύθερον,

1171 (Ἦ πάντα δεῖ σε προσδοκᾶν, κἂν ἦς σοφός),

1172 Παρ' ἐλπίδας τις τῶν καλῶν ἀποσπάσας Ἐκδημον ἤγαγε· ὅστις, οὐκ ἔχω λέγειν. Εἴτ' οὖν τὸ
θεῖον Πνεῦμα, εἴθ' ἀμαρτάδες, Ὡς ἂν δίκας τίσαιμι τῆς ἐπάρσεως;

1172 Τὸ δ' οὖν πρόδηλον, σύλλογοί τε ποιμένων Καὶ λαὸς ὀρθόδοξος, ἀλλ' οὐπω πλατὺς, Ἄρτι πρὸς
αὐγὰς ἡλίου μικρὸν βλέπων Ὡς ἂν τις ἔλθοι τῷ λόγῳ παρρησία, Μικρόν τ' ἀναπνεύσωσι τῶν
κύκλῳ κακῶν,

1172 Λάλων τε γλωσσῶν, καὶ πολυσχιδοῦς πλάνης, Ὑφ' ὧν ἔκαμνον οὐκ ἔχοντές τι σκέπης, Οἷόν τι
τερπνὸν ἐν μέσῳ βάτων ρόδον, Ἦ τις μέλαινα ῥᾶξ ἐν ἁώρῳ βότρυι, Οὕτω μὲν οὖν ἐπῆλθον
εὐσεβῆς ξένος,

1172 Ὅρκους τε καμφθεῖς, καὶ λιταῖς πολυτρόποις,

1173 Αἷς ἀντιβῆναι τῶν λίσαν καταφρόνων. Ἐπεὶ δ' ἐπῆλθον, Καππάδοσσαν γῆν λιπῶν, Ἦ πίστεως
ἔρεισμα τοῖς πᾶσιν δοκεῖ, Οὐ λαὸν, οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων ἐμοὶ

1173 (Ταῦτ' ἐστὶν ἐχθρῶν πλάσματα, ψευδεῖς λόγοι, Φθόνου καλύμματ' ἀστόχως εὐρημένα), Ὑμᾶς
ἔρεσθαι τάπιλοιπα βούλομαι· Ὑμεῖς γὰρ ἐστε μάρτυρες μόχθων ἐμῶν. Τί σκαιὸν, ἢ πρόσαντες, ἢ
βλάβην φέρον,

1173 Ἦ εἶπον, ἢ ἔπραξα τοῦτ' ἔτος τρίτον; Πλὴν ἔν γε τοῦτο, τῶν κακῶν ἐφεισάμην, Ὑφ' ὧν
λιθασθεῖς εἰσόδου προοίμιον Ἐκαρτέρησα. Καὶ γὰρ εὐσεβέστερον Παθόντα τὰ Χριστοῦ με οὕτω
καὶ φέρειν.

1174 Ὅρᾳς, πένητες οἷα δωροῦνται Θεῷ. Καὶ τοῦτο δ' ἔγκλημ', εἰ δοκεῖ, ποιώμεθα. Σῆς μὲν, τὶς εἶπεν,
ὀστέων, αἰσθητικαὶ Φρένες. Τόδ' ἔργοις τοῖς ἐμοῖς ἐγνώρισα.

1174 Τὸ χάλκεόν μοι σῶμα φροντίσιν τακὲν Ἦδη νένευκεν· ἄλλο δοῦναι δ' οὐκ ἔχω, Πλείω
χρεωστῶν, κἂν τὰ πάντων εἰσφέρω. Τί ἂν πάθοι τις συζυγεῖς σαθρῷ φίλῳ; Ἀλλ' ἀνιτέον μοι
πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον.

1174 Κέκλημ', ἔπηξα λαὸν ἐν μέσῳ λύκων, Ποίμνην ἄνυδρον τοῖς λόγοις ἐπήγασα, Ἦσπειρα πίστιν
τῷ Θεῷ ριζουμένην, Τριάδ' ἔλαμψα τοῖς πρὶν ἐσκοτισμένοις.

1174 Ὅπός τις ἦμην ἐν γάλακτι, φάρμακον

1175 Πειθοῦς βίᾳ· καὶ τοὺς μὲν ἤδη δεσμίους, Τοὺς δ' ἐγγὺς εἶχον, οἱ δ' ἔμελλον αὐτίκα. Πᾶσιν δὲ
θυμὸς ἐκλίθη, τὸ πρὶν ζέων, Καὶ φίλτρον ἤδη τῷ λόγῳ συνεκράθη·

1175 Ἐλπίς δὲ παντὸς, καὶ ῥοπή τις μετρία. Ῥώμης τόδ' οἶδεν ἄστρῳ τῆς εὐδαίμονος, Καὶ τῆς μάλιστά
φημι τὸ πρῶτον γένος, Οἷ μ' ἠξίωσαν καὶ λόγου τυχόν τινος, Παρ' οἷς πλέον, καὶ μικρὸν
εὐκλείας ἔχειν,

1175 Ἦ πρῶτ' ἐν ἄλλοις τιμίῳ παντὸς φέρειν· Καὶ γὰρ τοσοῦτόν εἰσι πάντων κρείσσονες! Οὐτοί με
καὶ παρόντα εἶχον ἐν λόγῳ, Καὶ νῦν ἀπόντος αἰτιῶνται τοὺς κακοὺς.

1176 Πλέον γὰρ οὐδὲν εἶχον, ἢ τοῦτο, δρᾶσαι, Οὐδ' αὐτὸς ἤτουν οὐδέν. Ὡ πόλις, πόλις, Ἦν ἐκβοήσω
καὶ τι καὶ τραγωδικόν. Ἀλλ' οἱ καλοί τε κάγαθοι συμποίμενες

1176 Φθόνῳ ῥαγέντες (ἴστε τοὺς Θρασωνίδας· Οὐ γὰρ φέρει παίδευσιν ἢ ἀγροικία), Καὶ τὴν ἐμὴν
λαβόντες ἔκγονον πόνων ἈρρώστIAN συνεργόν, ἣν αἰδεῖσθ' ἔδει Τοὺς καὶ τι μικρὸν τῷ Θεῷ
κεκμηκότας,

1176

- Τό τε θρόνου τοσούτου μὴ στέργειν κράτος, Κόσμου ῥαγέντος ἐν μάχης μεταιχμίῳ. Ταῦτ' οὖν λαβόντες σὺν ῥοπῇ τοῦ δαίμονος
- 1176 Προῦπεμψαν ἔνθεν ἀσμένως οἱ φίλτατοι,
- 1177 Ὡσπερ τιν' ὄγκον ἐκ νεὼς βαρουμένης ῥίψαντες, Ἦν γὰρ φόρτος εὐφρονῶν κακοῖς. Ἐπειτ' ἀροῦσι χεῖρας, ὡς ἄγνοι, Θεῶ, Καὶ δῶρα πέμψους' ἐκ φρενὸς καθάρσια,
- 1177 Καὶ λαὸν ἀγνίσουσι μυστικοῖς λόγοις, Οἱ κᾶμ' ἔπεμψαν ἔνθεν ἐκ πονηρίας, Οὐ σφόδρ' ἄκοντα. Καὶ γὰρ ἦν αἰσχος μέγα, Τούτων τιν' εἶναι τῶν καπῆλων πίστεως. Ἦν οἱ μὲν ὄντες ἔκγονοι φορογράφων,
- 1177 Οὐδὲν φρονούντες τοῦ παρεγγράφειν πλέον, Οἱ δ' ἐκ τραπέζης, τῶν τ' ἐκεῖς' ἀγαλμάτων, Οἱ δ' ἐξ ἀρότρων, ἡλίῳ κεκαυμένοι, Οἱ δ' ἐκ δικέλλης καὶ σμινύης πανημέρου. Ἄλλοι δὲ κώπην, ἢ στρατὸν λελοιπότες,
- 1178 Ἄντλον πνέοντες, ἢ τὸ σῶμ' ἐστιγμένοι, Λαοῦ κυβερνήται τε, καὶ στρατηλάται Πεφήνας' οὐκ εἴξουσι καὶ μικρόν ποτε. Ἄλλοι δὲ τεχνῶν ἐμπύρων τὴν ἀσβόλην
- 1178 Οὐπω τελείως σαρκὸς ἐκνευμένοι Μαστιγίαί τε, καὶ μυλώνων ἄξιοι, Πρὶν καὶ τὸ τίμημ' εἰσενεγκεῖν δεσπόταις, Μικράν τιν' ἂν εὕρωσι παῦλαν τῶν πόνων, Ἐπειθ' ὑπερμαζῶσι καὶ δήμου τινὰς
- 1178 Κλέψαντες, ἢ πείσαντες, ἢ τυραννικῶς, Ἄνω τρέχουσι, κύνθαροι πρὸς οὐρανὸν, Πόλον στρέφοντες, οὐ τὸν ἐκ κόπρων ἔτι, Οὐδ' ἐξόπισθεν, ὡς τὸ πρὶν, νενευκότες,
- 1178 Αὐτῶν δ' ἔχειν δοκοῦντες τῶν ἄνω κράτος,
- 1179 Ἀριστερὰ λαλοῦντες, οὐδὲ τοὺς πόδας Αὐτῶν ἀριθμεῖν εἰδότες, ἢ τὰς χέρας, Ἄλλ' οὐ κάκιστα ταῦτα, οὐδ' ἐπισκοπῆς, Ἦ λῶστε; μὴ τοσοῦτον ἀρχαίως φρονεῖν,
- 1179 Ὡς τηλικούτο πρᾶγμα τιμᾶσθαι κακῶς, Μηδ' εἰ λίαν μοι τὸ χθαμαλὸν σπουδάζεται. Οὐ γὰρ κάκιστον ἢ ἐπισκοπή. Χρεὼν Πάντως τιν' εἶναι τῶν δ' ἀρίστων, ἐκλέγω Τὸν πρῶτον· εἰ δ' οὖν, ἀλλὰ μὴ τὸν ἔσχατον·
- 1179 Εἶπερ νομίζεσθαι τι δεῖ μοι τὸν λόγον, Καὶ νῦν μάλιστα ἐν ζάλῃ γλωσσαλγίας, Καὶ τῶν μεγίστων ἀστέων, καὶ συλλόγων, Ἦν καὶ μενόντων ἀσφαλῶς, κέρδος πλέον, Καὶ μὴ μενόντων, ἢ βλάβη πληρεστέρα·
- 1179 Ἦν δὴ χάριν σοι τοὺς καλοὺς ἐκλεκτέον.
- 1180 Μόλις γὰρ ἂν τις τῶν μέσων οὕτω τύχοι, Εἰ σφόδρ' ἀγωνίζοιτο, τοὺς καλοὺς κρατεῖν. Οὕτω γινώσκειν, γνῶμονος ἀψευδεστάτου. Ἄλλ' οἱ τελῶναι, χ' ἄλιεῖς, ἥξουσί μοι
- 1180 Εὐαγγελισαί, καὶ πένητες ἐν λόγῳ, Κόσμον σαγηνεύσαντες εὐτελεῖ λόγῳ, Καὶ τοὺς σοφοὺς λαβόντες εἶσω δικτύων, Ὡς ἂν τὸ θαῦμα μεῖζον ἢ τὸ τοῦ λόγου, Καὶ γὰρ πρόχειρον τοῦτο τοῖς πολλοῖς λέγειν,
- 1180 Πρὸς οὓς βραχύς μοι καὶ σαφὴς ἄγαν λόγος. Δός μοι τὸ πιστὸν τῶν ἀποστόλων ἐνός, Ἄχαλκον εἶναι, πῆραν οὐκ ἐξημμένον, Ἄραβδον, ἡμίγυμνον, ὡς δ' ἀσάνδαλον, Ἐφήμερον, πλουτοῦντα ἐλπίδας μόνας,
- 1180 Μηδ' εὐπροσήγορόν τιν' εἰς δόξαν λόγου,
- 1181 Τοῦ μὴ δοκεῖν θωπεῖαν ἰσχύειν πλέον, Μηδ' ἀσχολεῖσθαι πρὸς λόγους ἄλλοτρίους. Τούτων τις ἔστω, καὶ τὰ πάντα δέξομαι, Ἄφθογον, αἰσχρὸν, δυσγενῆ, βοηλάτην.
- 1181 Ὁ γὰρ τρόπος κάλυμμα τῆς μοχθηρίας. Τούτων τις εἴης, χ' ἄλιεύοις βατράχους, Ἐπειτα δώσομέν σε ἀγγέλων χοροῖς. Ἐν οὖν τι δός μοι μὴ καθήρης δαιμόνων; Μὴ λεπρὸν ἐξέλοις, μὴ νεκρὸν τάφου;

- 1181 Μελῶν τε πῆξιν μὴ λάβοι παρειμένος; Θὲς τῷ κάμνοντι χεῖρα, καὶ στήτω νόσος. Οὕτω με
πέσεις τοῦ λόγου καταφρονεῖν. Εἰ δ' ἐκ δυοῖν σοι τοῦ ἐνὸς συγκειμένου,
- 1182 Ἐπαινετοῦ τε, καὶ κατηγορουμένου, Τὸ μὲν λογίζῃ, τὸ δὲ παρατρέχεις ἐκὼν, Κλέπτεις
κακούργως τὴν ὁμοίωσιν σφόδρα. Ματθαῖος ἦν τελώνης, ἀλλὰ τίμιος,
- 1182 Οὐχ ὡς τελώνης, ὡς δὲ Πνεύματος γέμων. Πέτρος μαθητῶν ἄκρος, ἀλλὰ Πέτρος ἦν, Οὐχ ὡς
σαγινεὺς, ἀλλ' ὅτι ζήλου πλέως. Πείθει με τιμᾶν καὶ τὸ δίκτυον ὁ τρόπος. Σοῦ δ' ἐκτρέπομαι,
κᾶν τι τῶν σεμνῶν φέρῃς,
- 1182 Τοῦτ' ἔστιν ἡ πάγῃ τε, καὶ τὸ θήρατρον. Γραφεύς τις εἷς ὁ τὰς καλὰς μιμούμενος Μορφὰς ἐν
ἄλφοις καὶ σπαράγμασιν μόνοις.
- 1182 Ἦ πᾶν τὸ κάλλος γράψον, ἢ τὸ πᾶν πάρες.
- 1183 Κἀκεῖνο δ' εἶπε, πῶς ἀπαιδεύτους καλεῖς, Τοιοῦτοι ὦν λόγοι τε, καὶ συγγράμματα, ἧν
κάμνομεν νοῆσαι καὶ μικρὸν λάθος, Οἱ τοῖς λόγοις ἄνωθεν ἐντεθραμμένοι·
- 1183 Εἰς οὓς λόγος τοσοῦτος αὐθις καὶ πόνος, ὧς μεστὰ πάντα τυγχάνειν πονημάτων Γλώσσης τε
πάσης, καὶ φρενὸς εὐμαθεστέρας, Καρπὸν φερούσης, ὕψος ἐξηγήσεων; Πόθεν βασιλεῖς, καὶ
πόλεις, καὶ συλλόγους,
- 1183 Κατηγοροῦντας, εὐθύνοντας ἐν λόγοις, Πρὸ βημάτων τε, καὶ θεάτροις ἐν μέσοις, Σοφοὺς,
νομικοὺς, Ἑλληνας ὠφρυωμένους, Δημηγοροῦντες, εὐστομοῦντες καίρια, Ἐπειθον,
ἐξήλεγχον ἐν παρρησίᾳ,
- 1184 Εἰ μὴ λόγου μετεῖχον, οὗ σὺ μὴ δίδως, Ἴσως ἂν εἴπῃς, ἐν ῥοῇ τοῦ Πνεύματος, Λέγων ἀληθῶς·
ἀλλὰ τούντεῦθεν σκόπει. Σοὶ δ' οὐ μέτεστι Πνεύματος; καὶ μὴν φρονεῖς
- 1184 Τοῦτ' μάλιστα. Πῶς φθονεῖς οὖν τοῦ λόγου τοῖς τοῦτον ἐκζητοῦσιν; ἀλλ' ἤτοι μάτην δίδως σὺ
τοῦτο τῇ φύσει τοῦ Πνεύματος, Καὶ τοῖς δικαίοις τῷ μὲν, ἐμπνεῖν τὸν λόγον, τοῖς δ'
ἐμπνέεσθαι, ἢ πεφήνασιν σοφοί.
- 1184 Οὕτως ἀφύκτως ἐνδέῃ τοῖς σοῖς λόγοις, Ὡ ταῦτα λαλῶν σύγε προθύμως, καὶ μόνον, Ἄ μὴ
λαλεῖσθαι κρεῖσσον, ἀλλ' ἔνδον μένειν. Ἄφωνον οἶδα πνεῦμα τῶν ἐναντίων·
- 1184 Καὶ τοῦτο σιγᾶν κρεῖσσον, ἢ λαλεῖν κακῶς.
- 1185 Τῶν μὲν λύοις τὴν γλῶσσαν, ὧ Θεοῦ Λόγε, Ὅσοι λαλοῦσιν ἔνδικα, τῶν δὲ καὶ βάρει, Ὅσοι
φυσῶσιν ἀσπίδων συρίγματα, Πέμπουσί τ' ἰὸν ἔνδοθεν ἀδελφοκτόνον.
- 1185 Οὕτω μὲν οὖν σύ· τίς δ' ἀπαιδεύτου λόγος Ἄλλος γένοιτ' ἄν; ὡς δέ τ' ἀληθὲς ἔχει, Φρονεῖν τ'
ἄμεινον, συντόμως ἐγὼ φράσω. Ἦσάν ποτ', ἦσαν εὐμαθεῖς, εἶπερ τινες, Οὐκ εὐμαθεῖς δὲ τὸν
εὐπρεπῆ πάντως λόγον.
- 1185 Ἐχει γὰρ οὕτως διττὸς ἡμῖν πᾶς λόγος, Λέξεις τε, καὶ νοῦς· αἱ μὲν, οἷον ἔκτοθεν Ἐσθημ', ὁ δ'
ἔνδον σῶμα ἡμφιεσμένον. Καὶ τοῖς μὲν ἄμφω καλὰ, τοῖς δὲ θάτερον· Ἦ αἰσχρὸν αὐθις, ὡς
μάθησις, ἢ φύσις.
- 1186 Ἡμῖν δὲ, τοῦ μὲν ἐκτὸς οὐ πολὺς λόγος, Ὅπως ποθ' ἔξει· τοῦ δ' ἔσω λίαν πολὺς. Ἐν νῷ γάρ
ἐστὶν ἡμῖν ἡ σωτηρία, Πλὴν ἐκλαλουμένῳ τε, καὶ δηλουμένῳ.
- 1186 Πηγῆς τί κέρδος ἐστὶν ἐμπεφραγμένης; Τί δ' ἡλιακῆς ἀκτῖνος, ἣν κρύπτει νέφος; Τοιοῦτόν ἐστι
νοῦς σοφὸς σιγώμενος, Οἷον ῥόδου τὸ κάλλος, ὃ κάλυξ σκέπει Οὐκ εὐπρεπὴς τὸ τερπνὸν
ἐκφαίνει δ', ὅταν
- 1186 Αὔραις ῥαγεῖσα τὸν τόκον θεατρίσῃ. Εἰ δ' ἦν αἰεὶ τὸ κάλλος ἐσκεπασμένον, Οὐδ' ἂν τις ἥρος ἦν
χάρις τοῦ τιμίου. Οὐδὲν πλέον ζητοῦμεν, ὡς οὕτω λαλεῖν,
- 1186 Ὡς οἱ δοκοῦσιν εὐτελεῖς τὰ τοῦ λόγου.

- 1187 Εἰ δ' οὖν, παρίσθη τὰς ἐκείνων ἐμφάσεις. Αὐγῆς ποθῶ τι καὶ μέρος τῆς σῆς λαβεῖν. Εἰ μὲν γὰρ οὐδὲν εἰσιν οἱ γεγραμμένοι Λόγοι, τοσοῦτον πῶς ἐπαιζόμεν χρόνον
- 1187 Ἦ πῶς θαλάσσης ψάμμον ἠρίθμουν μάτην, Νύκτας συνάπτων ἡμέραις ἐν τοῖς πόνοις, Ὡς ἄν τις ἔλθοι εἷς γε ῥυτίδας λόγος; Εἰ δ' εἰσὶν, ὥσπερ εἰσὶν, εὖ γεγραμμένοι, Μὴ δῶς ἀράχναις τῶν δικαίων τοὺς πόνους
- 1187 Πέζευέ μοι τὴν λέξιν, ἀγροικοστόμει, Οὐδὲν διοίσου· οἶδα καὶ βαίνειν κάτω. Λιτὴ τράπεζα πολλάκις μοι φιλτέρα Τῆς ὀψοποιῶν χερσὶν ἐξησκημένης. Ἐσθῆς δ' ὁμοίως· ὥς δὲ κάλλος εὐπρεπές,
- 1188 Οὐχ ὃ γράφουσι χεῖρες, ἢ φύσις δ' ἔχει. Ὁ νοὺς ἀνείτω, καὶ τόδ' ἡμῖν ἀρκέσει. Οὐδὲν τὸ κομψὸν, τοῖς θέλουσι δώσομεν. Μὴ μοι τὰ Σέξτου, μηδὲ Πυρρόωνος πλέκε·
- 1188 Χρῦσιππος ἔρρει, μακρὰν ὁ Σταγειρίτης. Μηδὲ Πλάτωνος στέργε τὴν εὐγλωττίαν. Ῥίψον τὸ κάλλος, ὣν τὰ δόγματ' ἀποστρέφῃ. Ἐμφιλοσόφει τῇ εὐτελείᾳ τοῦ λόγου· Ἡμῖν ἀρέσκεις, κἂν ἀπαιδεύτως λαλῇς.
- 1188 Δίδαξον ἡμᾶς, ὥς θέλεις, δίδασκε δὲ, Τίς ἢ Τριάς μοι, πῶς ἐνίζεται Θεὸς, Καὶ τέμνεται αὐθις, ἐν σέβας, φύσις μία, Μονὰς, Τριάς τε, ἀγγέλων δὲ τίς φύσις,
- 1188 Κόσμου τε δισοῦ, καὶ προνοίας ἐνδίκου,
- 1189 Κἂν πολλὰ μὴ δίκαια τοῖς πλείστοις δοκῇ· Ψυχῆς τε, σώματός τε τίς λόγος, νόμων Πρώτου τε, δευτέρου τε· σάρκωσις δὲ τίς Τοῦ καὶ νοητῶν πλείστον ἐξεστηκότος·
- 1189 Καὶ τῶν ἀνίσων μίξις εἰς δόξαν μίαν, Νέκρωσις εἰς ἔγερσιν, οὐρανὸς πάλιν, Ἀνάστασις δὲ, καὶ κρίσις τίνος λόγου, Ἦ τίς δικαίους, τίς δ' ἁμαρτωλοῖς βίος; Πῶς ῥεῖ τὰ πάντα, φάσκε μοι, ποῦ δ' ἴσταται
- 1189 Εἴ σοί τι τούτων ἐτρανώθη Πνεύματι, Τὸ σύμπαν, εἴτε καὶ μέσως, εἴτ' ἐνδεῶς, Ὅσον κεχώρηχ' ἢ κάθαρσις σῆς φρενός. Μὴ με στερήσης· εἰ δὲ πάντῃ τυφλὸς εἶ
- 1190 Τί χειραγωγεῖς μὴ βλέπων; Ὡ τοῦ σκότους Τῷ μὴ βλέποντι χρωμένων διδασκάλῳ, Ὡς εἰς βόθρον πέσωσι ἀγνοίας ἅμα! Οὗτοι μὲν οὕτως· οἱ δὲ καὶ ἥσσον κακόν·
- 1190 Ἀγνοια γὰρ κακὸν μὲν, ἀλλ' ἥσσον κακόν. Τί δ' ἂν τις εἴποι, καὶ κακῶν μεμνημένος; Εἰσὶν γὰρ, εἰσὶν ἀθλιώτεροί τινες, Δύστην', ἀπευκτὰ τοῦ βίου κυβεύματα, Τὴν πίστιν ἀμφιδέξιοι, καιρῶν νόμους,
- 1190 Οὐ τοὺς Θεοῦ σέβοντες, Εὐριποὶ λόγων Παλιρρόοῦντες, ἢ κλάδων μετακλίσεις, Θῶπες γυναικῶν, τερπνὰ δηλητήρια,
- 1190 Μικροῖς λέοντες, τοῖς κρατοῦσι δ' αὖ κύνες,
- 1191 Πάσης τραπέζης εὐφυεῖς ἰχνεύμονες, Θύρας κρατούντων ἐκτρίβοντες, οὐ σοφῶν, Τὸ πρὸς χάριν τιμῶντες, οὐ τὸ συμφέρον, Ὡς ἂν κακοὺς ποιῶσι καὶ τοὺς πλησίον.
- 1191 Εἶπω τι τούτων καὶ σοφὸν, κελεύσετε; Ὅς μὲν τις εὐγένειαν, ὃς δ' εὐγλωττίαν, Πλοῦτόν τις ἄλλος, ὃς δὲ κομπάζει γένος. Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες, ἐξ ὅτου δόξουσὶ τι, Ποιοῦσιν αὐτοὺς γνωρίμους πονηρίᾳ.
- 1191 Σοφὸν δὲ καὶ τό· οὐ γὰρ εἰδότες λόγων, Γλῶσσαν ἔδησαν τῶν λαλιστέρων ὁμῶς. Εἰ δ' ἦν τις ὀφθαλμῶν καὶ χερῶν ἕρις, Καὶ ταῦτ' ἂν ἡμῶν ἐξεκόψατ', ὧ σοφοί!
- 1192 Ταῦτ' οὐ πρόδηλος ὕβρις; οὐ βλάβη σαφής; Τούτων ἀνέξεται τίς; ὦ μυστήριον! Ἦδη σχεδὸν τι τῆς ὅλης οἰκουμένης, Οἶαν λαβόντες ἐκ Θεοῦ σωτηρίαν,
- 1192

Ὡς σφόδρα χρώμεθ' ἀναξίοις τοῖς προστάταις! Βοήσοι' οὐ ψευδῇ μὲν, οὐχ ἥδιστα δέ. Σκηνὴ τις (οἷμοι!) παίζειτ' εὐπρεπεστέρα· Νῦν τὰ προσωπεῖα, τὰ πρόσωπα δ' ὕστερον. Αἰσχροὺς μὲν εἰπεῖν, ὥς ἔχει, φράσω δ' ὁμῶς.

1192 Ταχθέντες εἶναι τοῦ καλοῦ διδάσκαλοι, Κακῶν ἀπάντων ἐσμὲν ἐργαστήριον, Σιγῇ βοῶντες, κἂν δοκῶμεν μὴ λέγειν·

1192 «Πρόεδρος ἢ κακία· πονεῖτω μηδὲ εἷς·

1193 Κακοὶ γίνεσθε, τοῦτο συντομώτατον, Καὶ λῶον· ἡ δὲ πρᾶξις ἴσταται νόμος.» Μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ βίας διδασκάλων Νεύσειεν εἰς τὸ κρεῖσσον· εἰ δ' ἔχοι τύπον

1193 Μοχθηρὸν, ἥλω. Ῥοῦς κατὰ πρανοῦς τρέχων. Τὸ δ' αἴτιον. Βολαῖς μὲν ἡλίου φασὶ Κρίνειν νεοττῶν ὄψιν αἰτὸν πανσόφως· Ἐξ ὧν νόθον μὲν, καὶ τὸ μὴ, γινώσκεται· Καὶ τὸν μὲν ἐξέρριψε, τοῦ δ' ἔστι πατήρ.

1193 Ἡμεῖς δὲ πάντας ῥαδίως καθίζομεν, Ἐὰν μόνον θέλωσι, λαοῦ προστάτας, Οὐδὲν σκοποῦντες τῶν νέων, ἢ τῶν πάλαι, Οὐ πρᾶξιν, οὐ λόγον τιν', οὐ συνουσίαν, Οὐδ' ὅσον ἦχον γνωρίσαι νομίσματος,

1193 Οὐδὲ χρόνου πύρωσιν ἐνδεδειγμένους,

1194 Ἀλλ' αὐτόθεν φανέντας ἀξιόους θρόνων. Εἰ γὰρ τόδ' ἴσμεν, ὥς τὸν ἐξειλεγμένον Χεῖρω τίθησιν, ὥς τὰ πόλλ', ἐξουσία, Τίς ἂν προβάλοιτ' εὖ φρονῶν, ὃν ἀγνοεῖ;

1194 Καὶ εἰ τοσοῦτο τὴν ἐμὴν ἔργον μόνην Ψυχὴν κυβερνᾶν ἐν βίου τρικυμίαις, Πῶς παντὶ δώσεις αὐχένας λαοῦ τόσου, Πλὴν εἰ καταδῦσαι τὸ σκάφος σπουδὴν ἔχεις; Πόθεν λίθοι μὲν δυσπόριστοι τῶν καλῶν,

1194 Καὶ γῆς ἀρώματ' οὐ τόπον παντὸς φέρειν, Ἴππος δ' ὁ μὲν κάκιστος ἐν μέσῳ πολὺς, Τὸν δ' εὐγενῇ τρέφουσιν οἴκοι πλουσίων· Ὁ δὲ πρόεδρος ῥαδίως εὐρίσκεται, Μηδὲν πονηθεὶς, πρόσφατος τὴν ἀξίαν;

1194 Ὡς τῆς ταχείας τῶν τρόπων μεταστροφῆς

1195 Πεσσῶν κυλίσματ'· ἐν κύβοις τὰ τοῦ Θεοῦ· Ἡ κωμικὸν πρόσωπον, ἀθρόως τεθὲν τῶν εὐτελεστάτων τε καὶ μικρῶν ἐνὶ, Πέφηνεν ἡμῖν οὗτος εὐσεβῆς νέος.

1195 Πολλή τις ὄντως ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, Εἴγ' ἐν προφήταις καὶ Σαοῦλ ὁ φίλτατος. Χθὲς ἦσθα μίμων καὶ θεάτρων ἐν μέσῳ (Τὰ δ' ἐκ θεάτρων ἄλλος ἐξεταζέτω), Νῦν αὐτὸς ἡμῖν ἡ ξένη θεωρία.

1195 Πρῶην φίλιππος, καὶ Θεῶ πέμπων κόνιν, Ὡς ἄλλος εὐχὰς, ἢ νοήματ' εὐσεβῆ. Τὸ δ' αἴτιον, πίπτων τις ἀρματηλάτης, Ἡ τις τὰ δευτέρ' ἵππος ἐν δρόμοις φέρων· Ἴππων δ' ἀήρ σοι κοῦφος ἀντετύπτετο,

1196 Ὡς ἐκ φρενῶν πεσόντι καὶ μεμνηνότε Νῦν εὐσταλὴς τις καὶ βλέπων αἰδῶ μόνην, Πλὴν εἰ λαθῶν που πρὸς τὸ ἀρχαῖον δράμοις, Ὡς λοξὸς, οἶμαι, πτόρθος ἐκφυγὼν βίαν

1196 Χειρὸς κατευθύνουσιν εἰς ταυτὸν τρέχει. Χθὲς ῥητορεύων τὰς δίκας ἀπημπόλεις, Στρέφων ἄνω τε καὶ κάτω τὰ τῶν νόμων, Ἐξ ὧν ἀπώλλυς, οὐς ἔσωζεν ἡ δίκη, Στάθμη δικαίᾳ χρώμενος τῷ πλείονι·

1196 Νῦν μοι δικαστῆς, καὶ Δανιήλ τις ἀθρόως. Χθὲς μοι δικάζων σὺν ξίφει γυμνουμένῳ, Τὸ βῆμ' ἐποίεις ἔννομον ληστήριον, Κλέπτων, τυραννῶν, καὶ πρὸ πάντων τοὺς νόμους·

1196 Ὡς ἡμέρος μοι σήμερον! Οὐδ' ἐσθῆτά τις

1197 Οὕτως ἀμείβει ῥαδίως, ὥς σὺ τρόπον. Χθὲς ἐν χορευταῖς ἐστρέφου θηλυδρίαίς, Γάμων δὲ κήρυξ ἦσθα Λυδαῖς ἐν μέσαις, Ὡιδὰς λυγίζων, καὶ πότοις γαυρούμενος·

- 1197 Νῦν σωφρονιστὴς παρθένων καὶ συζύγων· Ὡς σου τὸ καλὸν ὑποπτον ἐκ τοῦ πρὶν τρόπου!
Σίμων Μάγος χθὲς, σήμερον Πέτρος Σίμων. Φεῦ τοῦ τάχους! φεῦ, ἀντ' ἀλώπεκος λέων! Σὺ δ'
εἰπέ μοι, βέλτιστε, καὶ πράκτωρ φόρων,
- 1197 Ἦ καὶ στρατοῦ τιν' ἐκλελοιπῶς ἀξίαν, Πόθεν πένης ὦν, εἴθ' ὑπερβαλὼν Κύρον Τὸν Μῆδον, ἢ
τὸν Κροῖσον, ἢ Μίδαν πόροις, Πλήρη τὸν οἶκον δακρύων κεκτημένος, Μετῆλθες εἰς τὸ βῆμα,
καὶ κρατεῖς θρόνου,
- 1198 Ἐπειτα πάντα συλλαβὼν ἔχεις βία, Τέλος, τυραννῶν καὶ Θεοῦ μυστήρια Οἷς οὐδὲ θαρρῆν
προσβλέπειν ἐχρῆν ἴσως Τοὺς μὴ λίαν πόρρωθεν ηὔτρεπισμένους;
- 1198 Τὸ λουτρὸν, ἢ κάθαρσις ἐξήμειψέ σε; Μεῖνον· φανήτω καὶ τί σοι φθονήσομεν; Ἐμὸν τὸ κέρδος·
τῷ χρόνῳ τι δὸς μόνον· Αἰτῶ σε μικρὰν τοῦ πόθου προθεσίαν. Εἰ δὲ καθαρθεὶς σήμερον δώρῳ
Θεοῦ,
- 1198 Βρύεις τὸν αὐτὸν βόρβορον ἐκ ῥαθυμίας, Πηγῆς μενούσης, ἢ βρύει τὰ πρὶν κακὰ (Ἦ γὰρ πλύσις
κάθαρσις οὐ πάντως τρόπου, Τῶν δ' ἐκφυέντων ἐκ τρόπου βλαστημάτων),
- 1198 Σαφῶς τόδ' ἴσθι, πένθιμος ἢ σωτηρία.
- 1199 Ὅσῳ τὸ πρὶν μὲν δεξιάι γοῦν ἐλπίδες· Νῦν δ' οὐδὲ τοῦτο. Ἐν χάρισμ' ἐνὸς Θεοῦ. Ἔστω δὲ μὴ
κακὸς τις ἀρκέσει τόδε; Καὶ κηρὸν οὖν στέργομεν, ὃς τύπους πάλαι
- 1199 Τοὺς πρὶν λεανθεὶς, τοὺς καλοὺς μετεγγραφεῖ. Γενοῦ Ζαχαῖος τοῖς μὲν ἡδικομένοις Μὴ πλεῖον,
αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, εἰ δοκεῖ, Μόνον κατάθες· οὐ γὰρ φέρεις τὸ τοῦ νόμου· Τοῖς δ' αὖ πένησιν
εἰσένεγχ', ὅσον θέλεις,
- 1199 Καὶ τότε Χριστὸν ἐστιάσεις ἀξίως. Εἰ δ' ἔνδον ὄντων τῶν σκύλων, ἦν μικρὰ δούς Πένησιν, οἶει
τυγχάνειν ἐλεύθερος, Τὸ θεῖον ἡμῖν πέπρατ', εἰ θέμις λέγειν· Πῶς γὰρ δίκαιον, τὴν βλάβην μὲν
τὴν ἐμὴν
- 1200 Ἄλυτον εἶναι, σοὶ δὲ τὸ χάρισμ' ἔχειν, Τὸ μὴ δίκας δοῦναί σε τῶν τολμημάτων; Ἐχεις χάρισμα;
τῶν δ' ἄλλοτρίων γενοῦ Πόρρωθεν· οὕτως ἢ κάθαρσις παντελής.
- 1200 Εἰ δ', ἡνίκ' ἦσθα τοῦ χαρίσματος μέσος, Εἶχες τὰ μὴ σὰ, μηδὲ πάντ' ἐξεπλύνου, Ὅκνῳ τὸ ἐξῆς,
παντὶ δ' οἶομαι σαφές. Ζήτει χάρισμα· νῦν γὰρ οἶδ' ὀφειλέτην, Κἂν ὁ θρόνος σε λίαν ὑψηλὸν
φέρῃ.
- 1200 Ὡν ἡδικήκαμεν γὰρ, οὐχ ὦν πταίομεν, Τὸ λουτρὸν ἐξάλειψις. Ὡστε παντελῶς Σαυτὸν
καθαίροις, ἀλλὰ νυνὶ μὴ γελῶ, Ἄλλους καθάιρων αὐτὸς ἐσπιλωμένος·
- 1200 Εἰ μὴ μόνῳ σοὶ τοῦτο ἐκ Θεοῦ γέρας,
- 1201 Ὡς ἃ γράφει χεὶρ βασιλέως πρὸς χάριν, Τὸ καὶ προσεπαινέσθαι σε τῆς τυραννίδος· Εἰ δ' οὐδὲ τὸ
λουτρὸν ἐκκαθαίρει παντελῶς Τοὺς, ὥσπερ εἶπον, τὴν χάριν δεδεγμένους
- 1201 (Θεὸν γὰρ οὐποτ' οὐδὲ εἷς σοφίζεται, Τὸν συνδέοντα καὶ σοφοὺς σοφωτέροις), Τίς ἂν καθήραι
τῶν μετὰ κρίσιν κακῶν Τοὺς αὐθις ἐγχρωσθέντας ἰλύος βάθει, Καὶ τῆς ἄνωθεν εἰκόνας τὴν
ἀξίαν
- 1201 Καθυβρίσαντας ἐρπετῶν ἢ θηρίων Μορφαῖς, ἀφ' ὧν ποιούμεθα ζηλουμένων; Πλάστης γὰρ
ἄλλος ὁ τρόπος καθίσταται, Ὅν ἔργον ἐκρίψαι τε καὶ πόρρῳ βαλεῖν. Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ δεύτερον
καθάρσιον.
- 1202 Ἀπαξ γεγέννημ', εἴτ' ἀνεπλάσθην Θεῷ· Τυχόν τιν' ἄλλην ὕστερον πλασθήσομαι Πλάσιν,
καθαρθεὶς τῷ φιλοτρόπῳ πυρί. Νῦν δ' οὐδὲν οἶδα φάρμακον, πλὴν δακρύων,
- 1202

Ἐξ ὧν συνούλωσις μὲν ἔρχεται μόγις, Οὐλαὶ δ' ὅμως μένουσιν, ὡς ἐμὸς λόγος, Τῶν πρὶν κακίστων τραυμάτων κατήγοροι. Εἰ δ' ἔστιν, ὅστις καὶ πλέον θαρβρεῖ Θεῷ, Ἐμὸν τὸ κέρδος πειθέτω μόνον λέγων.

1202 Εἵποι τάχ' ἂν τις, ὡς ἐπισκόπων χεῖρες, Τό τ' ἐν μέσῳ κήρυγμα, λουτροῦ τις χάρις, Ἄς τ' ἐκβοῶμεν, ὡς ἀνάξιοι, μέσας Φωνὰς, διδόντες τὴν κάθαρσιν τῇ κλίσει,

1202 Καὶ τῷ τυραννήσαντι δῆθεν Πνεύματι,

1203 Κρίσει δικαίων καὶ σοφῶν ἐπισκόπων· Οὓς θάττον οἶμαι τοῦ μύσου τι λαμβάνειν, Ἦ τῆς ἑαυτῶν λαμπρότητος προσνέμειν. Ῥᾶον κακοῦ γὰρ ἢ καλοῦ μετουσία·

1203 Γνώση δ' ἐκεῖθεν, ὡς ἀληθεύει λόγος. Κρέας γὰρ εἰ ψαύσειεν ἡγιασμένον Ποτοῦ, Μιχαίας φησὶν, ἢ βρωτοῦ τινος, Οὐκ ἂν ποθ' ἀγνίσκειεν, οὗ ψαῦσαν τύχοι· Ἐκ τῶν δ' ἀνάγκων ἀγνὰ κοινωθήσεται.

1203 Ταῦτ' οὖν ὁ θεῖος Παῦλος εὖ πεπεισμένος, Ἐν οἷς τυποῖ Τιμόθεον ἐξ Ἐπιστολῆς, Νόμον τίθησι, μὴ προχείρων τὰς χέρας Ἄγειν ἐπ' ἄλλον, μηδὲ κοινοῦσθαι τρόπον· Ἀρκεῖν γὰρ ἡμῖν φόρτον οἰκείων κακῶν.

1204 Ἦστω δὲ λουτρὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τοῦτό σοι. Τίς ἐγγυᾶται τὸν τρόπον, χρόνου δίχα, Δεικνύντος, ὡς ἔσμηξε καὶ βάθος χάρις, Ἀλλ' οὐκ ἐπιπολῆς, ὡς βαφή τις ἐκ πόας

1204 Ἦ λαμπρότης, ἥς καὶ τὸ καλὸν ἔκπλυτον; Ἦστω δὲ καὶ τοῦθ' ἡ κάθαρσις παντελής· Ὁ βαθμὸς ἡμειψέν σε· ἄγγελον βλέπω. Τοῦτ' οὖν ὁ πιστὸς, καὶ σέβων ἐμοὺς νόμους, Δώσει προθύμως, ἐνδιδοὺς τῷ δόγματι.

1204 Ὁ δ' ἐκτὸς οὐδέν· οἶδε, πλὴν εὐδοξίας, Ὅρον τίθεσθαι τοῦ καλοῦ τῆς πίστεως· Ὅς τῶν μὲν αὐτοῦ μηδὲ ἐν λογίζεται, Τῶν σῶν δὲ πικρὸς ἴσταται κατήγορος·

1204 Πῶς τοῦτον, εἰπέ, πείσομεν δόξαν λαβεῖν

1205 Ἄλλην, παρ' ἣν δεδώκαμεν τῷ πρὶν βίῳ; Πῶς γλῶσσαν ἐμφράζομεν, ἢ τίσιν λόγοις; Περιφρονεῖν γὰρ οὐδὲ τοῦτ' ἐμῶν νόμων, Οἱ πάντοθεν ξέουσιν, ὡς ἄγαλμά τι,

1205 Τὸν προστάτην, ὡς μή τι τοῦ λαοῦ βλαβῆ. Καὶ τοῦτ' ἀφήσω, τὴν χάριν δόξη κρατεῖν. Πάντες τεθήπασι ς', οὐδ' ὁ μῶμος ἄπτεται. Εὐθύς μετ' Ἠλίαν σὺ τῷ σεμνῷ λόγῳ. Πῶς ὦν ἄπειρος κάμαθής ἄνω κάθη

1205 Τῶν ἐκπονουμένων τε καὶ ποθουμένων Πολλοῖς; τέθηπά γ', εἶγε σοι ποθουμένων. Τὸ γὰρ φρόνημα οὐδὲ μὲν μαθεῖν ἔα, Πειθὸν τὰ μὴ προσόντα ῥαδίως ἔχειν.

1206 Ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο· ἀλλ' ἐκεῖνο πῶς φύγης, Ὅμοῦ μαθητῆς καὶ διδάσκαλος δοκεῖν, Θήγοντα θήγων, ὡς ὀδόντες τῶν συῶν, Δέον διδάσκειν ἐκμαθόντα τοὺς νόμους·

1206 Τίς ἢ τοσαύτη σύγχυσις τοῦ πράγματος; Πόθεν τὸ δόγμ' εὖωνον οὕτω γίγνεται; Πύκτης μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ τὸ πρὶν χέρα Προῦβάλλετ', οὐδ' ἐσκέπατ' εὐκαιρον στάσιν. Οὐδὲ σταδιεὺς μὴ τὼ πόδε προγυμνάσας.

1206 Αὐλοὺς δὲ τίς ποτ' εὐφρονῶν αὐθήμερον Τέτμηκεν, ἐξήσκησεν, ἡγωνίσατο; Γραφεὺς δὲ τίς ποτ' ἄκρος ἠκούσθη ποτὲ,

1206 Μὴ πολλὰ μίξας χρωμάτων μορφώματα;

1207 Ἐρρήτόρευσεν δ', ἢ νόσους τίς ἥλασε, Πρὸ πλείονων λόγων τε καὶ νοσημάτων; Μικροῦ γ' ἂν ἦσαν αἱ τέχναι τιμήματος, Εἰ τῷ θέλαιν ὑπῆρχε τὸ κτᾶσθαι μόνον.

1207 Τὸν δὲ πρόεδρον δεῖ κελευσθῆναι μόνον Εἶναι καλόν τε κάγαθόν παραυτίκα. Καὶ τοῦτ' ἐκεῖνο· «Πρᾶξις ἐστὶν ἡ φάσις.» Χριστὸς κελεύει, καὶ κτίσις παρίσταται. Καὶ τοῦτο σιγῷ. Πῶς δὲ σὺ βλέπων κάτω

- 1207 Τοῦτον μένοντα τοῦ Θεοῦ παραστάτην, Ὑψαυχενεῖς τε καὶ θρόνων στέργεις κράτος, Ἄλλ' οὐχὶ
φρίσσεις, οὐδ' ἐπιτρέμεις θρόνοις, Μὴ βοῦς ἐλαύνῃς κρείσσονας βοηλάτου; Σκόπει γὰρ οὕτως,
εἰ σχολή σοι καὶ βλέπειν.
- 1208 Οὗτος χαμεύνης, καὶ κόνει βεβρωμένος, Καὶ σάρκας ἐξέτηξεν ἀγρυπνίαις, Ψαλμωδίαις τε καὶ
στάσει νυχθημέρῳ, Καὶ νοῦ πρὸς ὕψος ἐκ πάχους ἐκδημίαις.
- 1208 Τί γὰρ τάφοις δεῖν εἰσφέρειν τε χοῦν ὅλον, Σκώληξί τ' εἶναι δαψιλεστέραν τροφήν, Γεννῶντα,
καὶ τρέφοντα τοὺς γεννωμένους; Καὶ δακρύων ἔσμηξε πηγαῖς τοὺς σπίλους, Εἴ ποῦ τιν' εἶχε καὶ
βραχὺν ῥαντίσμασιν,
- 1208 Οἷς βάλλεθ' ὅστις καὶ σοφὸς πηλῶ βίου· Τύποις τε σαρκῶν ἐσφράγισται τιμίους Ἑσκληκότων
εὐχῇ τε καὶ πολλοῖς πόνοις, Οἷς ἡ παλαιὰ γεῦσις ἐτρύχωσε με
- 1208 Εἰς γῆν στραφέντα τὴν ταπεινὴν μητέρα,
- 1209 Ῥίγει τε, πείνη, καὶ στενοῖς ῥακώμασι Ποθῶν λαβεῖν ἔνδυμα τὴν ἀφθαρσίαν, Καὶ γαστρὸς ὕβριν
ἐνδεεῖ καθύβρισε Τροφῇ, τὸ θνήσκειν μνώμενος καθ' ἡμέραν.
- 1209 Τροφήν γὰρ οἶδεν ἀγγέλων ἀπλὴν Θεόν. Οὗτος πένης νῦν, ἧ δ' ὅτε ζάπλουτος ἦν· Ἄλλ' ἐκβολὴν
ἔστερξε, καὶ κοῦφος πλέει, Ῥίψας πένησιν, οὐ βυθῶ, τὸ φορτίον. Οὗτος φυγῶν πόλεις τε καὶ
δήμου κρότους,
- 1209 Καὶ τὴν ζάλην, ἥ πάντα τὰν μέσῳ στρέφει, Τοῦ νοῦ τὸ κάλλος τῷ Θεῷ συνήρμοσε, Μόνος τὰ
θεῖα καὶ μόνῳ κοινούμενος. Οὗτος τὸ καλὸν σῶμα (πῶς γὰρ οὐ καλὸν
- 1210 Τὸ τῶν ἀρίστων) μαργάροις συνέκλεισε, Δεσμοῖς σιδηροῖς, λαθρίῳ κοσμήματι, Σφίγξας ἑαυτὸν
οὐδὲν ἡδικηκότα, Ὡς μήποθ' ὑβρίσειεν ὦν ἐλεύθερος,
- 1210 Καὶ συνδέων αἴσθησιν αὐτῷ τὴν πλάνην. Τούτῳ τὸ Πνεῦμ' ἔδειξε γράμματος βάθη, Λῦσαν τὰ
πολλῶν ἐσφραγισμένα φρεσί. Τοιαῦτα κάλλη καὶ σύ μοι φράζειν τὰ σά· Οἶκος, γυνὴ σφριγῶσα,
τεκνίων ὁδὸς,
- 1210 Κτῆσις, κελευσταί, πράκτορες, βοαί, δίκαι, Ἄπαντα μεστὰ φροντίδων καὶ πραγμάτων. Τράπεζα
φλεγμαίνουσα τῶν ἀοιδίμων
- 1210 Ταῖς ὀψοποιῶν καὶ κερασμάτων πλοκαῖς,
- 1211 Γῆς καὶ θαλάσσης καρποφορούντων ἐντέροις (Ἐξ ὧν ὁ νοῦς βαπτίζεται, οὐδ' ἔχει πλάτος),
Μύροις, γέλωσι, ψαλμάτων συνουλίαις, Οἷς κυβάλων δεῖ καὶ ποδὸς ψοφημάτων.
- 1211 Ἄλλοι δὲ λύσεως ἔμπλεοι τῆς συμφύτου, Νοσοῦντες, οἰδαίνοντες, ἐστιλβωμένοι Γυναιξίν, ἄρτι
νυμφίοι, τὸ μέτριον, Οὕπῳ λύσαντες παστάδας γαμηλίους, Ἦ καὶ πόθοις συζῶντες ἀζύγοις ἔτι,
- 1211 Πρὶν καὶ παρειᾶν, ἀνδρικῶ κοσμήματι, Θριξίν καλύψαι, παντελῶς ἀρτίχνοοι, Νέοι τὸ σῶμα,
τὸν τρόπον νεώτεροι, Ἦ καὶ παλαιῶν ἡμερῶν, πλήρεις κακῶν· Ἐπειτ' ἀσάρκων εἰσὶ τέκνων
προστάται,
- 1211 Ἄ πνεῦμα τίκτει σαρκὸς ἐξενωμένον.
- 1212 Τιμᾶν πάθη μαθόντες, οἷς πεπόνθασι, Συνήγοροι σφῶν ἐν κακοῖς ἀλλοτρίοις. Διδόντες, ὥσπερ
λαμβάνους', ἐξουσίαν. Οὗτοι μὲν οὕτως καὶ τάχ' ἂν καὶ βελτίους
- 1212 Αὐτῶν γενόμενοι, κωλύονται τοῖς θρόνοις. Τὸ γὰρ κρατεῖν τὸν ἄφρονα ποιεῖ χεῖρονα. Ὁ δ'
ἐγκρατὴς ἔστηκεν ἡτιμωμένος, Κάτω νενευκῶς, πρὸς Θεὸν μόνον βλέπων, Στέργων μαθητοῦ
χώραν, οὗ μὴδ' ἄξιος
- 1212 Ἴσως μαθητῆς, οὗτος ὁ νῦν διδάσκαλος. Εἴπερ τὸ κρατεῖν οὐ τόπῳ γνωρίζεται. Τοιαῦτ' ἐν ἡμῖν
ἰσχύειν τὸν βάσκανον! Οὕτω σοφίζεται εὐστόχοις πονηρίαις, Ὅταν δῆμόν τιν', ἢ πόλιν πληῆσαι
θέλῃ.

- 1212 Πρὸς οἷς ἐκάστου πειρᾶται, καὶ σύντομον
- 1213 Νόμον δίδωσι πονηρίας τὸν προστάτην· Ἐπειτα χαλκὸς χρυσὸν ἡμφιεσμένος, Ἦ καὶ
χαμαιλέοντος ἔκστασις χροῶς, Πώγων, κατηφὲς ἦθος, αὐχένος κλάσις,
- 1213 Φωνὴ βραχεῖα, πιστὸς ἐσκευασμένος, Νωθρὸν βάδισμα, πάντα, πλὴν φρενὸς, σοφὸς, Τὸ πρῶτον
ἐν πρώτοις τε τῶν νυνὶ καλῶν, Ἐφοῦδ' τὸ σεπτὸν, ἢ Σαμουήλ διπλοῖς, Σκίμπους ταπεινός, οὐδ'
ὅλως δεσμούμενος,
- 1213 Τὰ πρὸς κάρηνον παρθένων κοσμήματι Λίνῳ περισφίγγων τε καὶ σακκούμενος, Τὰ πρόσθεν
εὐχῆς σύμβολα προκείμενα.
- 1214 Πῶς μὴ τι ῥήξω ῥῆμα τῶν ἐμοὶ ξένων; Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ τι καὶ θυμοῦ φέρειν Κύβευμ'.
Ἐπίσχες, ἢ τρυφήν, ἢ τὰς τρίχας. Τί καὶ τὰ μὴ σὰ, καὶ τὰ σὰ ζητεῖς ἔχειν;
- 1214 Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. Χωρὶς τὰ Μερῶας καὶ Σιλωάμ ῥεύματα. Τὰ μὲν γὰρ
οὐδὲ γευστά· τῶν δὲ καὶ νόσοι Ἦττωντο πρῶτον ἀγγέλῳ κινουμένων. Διπλοῦν φυτεύεις
ἀμπελῶνα, δισὰ δὲ
- 1214 Σπεῖρεις· τὸ δ' ἔνδυμ' ἐκ δυοῖν ὑφασμένον· Τὰ δ' οὐχ ὁμοζυγοῦντα συζυγῇ τιθεῖς.
- 1214 Ἀπηγόρευτο δ', εἴπερ οἶσθα, τῷ νόμῳ
- 1215 Τὸ πλεκτὸν, ἐκκλίναντι τὸν δισὸν τρόπον Ἄλλος γυναικῶν κόσμος, ἄλλος ἀρρένων. Ἄλλο
κολοιῶν ὕψος, ἄλλο δ' αἰετῶν· Αἰσchrὸν μεγάλων μίμησις ἐν μικροῖς λίαν·
- 1215 Μικροπρεπὲς γάρ. Οἱ Φαραὼ φαρμακοὶ Σαφῶς σε πειθέτωσαν ἱστορούμενοι. Ἄλλ' εἴ τις εἶναι
τῶν σοφῶν ἐσπούδακας, Μή μοι μόνην τὴν ῥάβδον εἰς ὄφιν τρέπειν· Ζητῶ τὰ πάντα, κ' εἶναι
τὸν μέγαν Ἀαρών·
- 1215 Εἰ δ' ἐντέταξαι σὺν μάγοις Αἰγυπτίων, Εἰ καλὸν, ἐξάσκησον εὐθέως ὅλον· Οὐδεὶς φθόνος σοι
τῆς καλῆς μιμήσεως· Εἰ φαῦλον, ἐκτὸς στῆθι· φεῖσαι τῶν ἐμῶν· Ἐμὸν γὰρ ἴσθι, κἂν ὑποκρίνη
σοφῶς.
- 1216 Ἀποστερεῖς με καὶ σὺ τὴν μίαν ἀμνάδα. Μοιχεύεται τὸ σχῆμα. Τίς Νάθαν φράσει; Ῥήξω τὸ
φαιὸν προσδραμῶν χιτῶνιον, Εἴ που λαβοίμην· καὶ γὰρ ἐν τούτοις ποτὲ
- 1216 Τρυφᾶτε, ὥσπερ βρωμάτων ἐν χείροσιν, Ὅταν πάθητε πλησμονὴν ἐν τιμίῳ. Ῥήξόν τι καὶ σὺ
τῶν ἐμῶν, ἂν του λάβῃ Τῶν μαλθακωτέρων τε καὶ νόθων ἐμοί. Τούτων τί ἂν γένοιτο
ἐνδικώτερον;
- 1216 Ἔστω Λάβαν τὰ λευκά· τὰπίσημα δὲ Τοῦ πολλὰ μοχθήσαντός ἐστι ποιμένος, Νυξὶν παγέντος,
ἡλίῳ κεκαυμένου. Αἰσchrῶν μὲν οὖν αἰσchrιστον ἢ τρόπου πλάσις.
- 1216 Ὅμως φύλασσε, καὶ μ' ἐπαινέτην ἔχεις.
- 1217 Νῦν δ' οἷόν ἐστι τοῦτο, καὶ τῷ προσφερές; Ἄρ' ἔστι καὶ παῖξάι τι τερπνῷ πλάσματι Σπουδῆς
μεταξὺ· καὶ γέλως ἐν δακρύοις, Γαλῆν καθίζει μῦθος εἴσω παστάδος·
- 1217 Νύμφη γὰρ εἶκε, νυμφικῶς ἐσταλμένη· Ἐδνα, κρότοι, γέλωτες, ἦν λαμπρὸς γάμος. Ἦ δ' ὥς ἴδεν
μῦν διατρέχοντ' ἐν τῷ μέσῳ, Νύμφη μὲν ἦν, γαλῇ δέ· τῷ φανέντι γὰρ Ἐπιδραμοῦσα δεῖπνον
εἶχεν, οὐ γάμον.
- 1217 Τοιοῦτός ἐστι πᾶς νόθος διδάσκαλος. Τὸ γὰρ πεφυκὸς οὐ ταχέως μεθίσταται. Ἄλλ' εὐστροφός
τις οὗτος ἐν τοῖς πράγμασιν, Ὅν οὐκ ἐπαινεῖς, ἐντελής τε προστάτης
- 1218 Τρίβων παλαιῶν καὶ νέων κινήματων· Ὁ δ' εὐσεβὴς μὲν, χρήσιμος δ' αὐτῷ μόνῳ. Τίς ταῦτά
φησιν; ὥς λίαν κακότροπος! Οὐδεὶς γὰρ ἐστίν, ὅστις αὐτῷ ζῇ μόνῳ,

1218

Οὐτ' οὖν καλῶν τις, οὔτε μὴν τῶν χειρόνων. Ἄλλ' ὥσπερ οὗτος, οὗ τύχοι σπάσας, ἀὴρ Εὐωδίας μετέσχευ, ἢ δυσωδίας, Οὕτω τάχιστα τοῖς πέλας ποιούμεθα, Καλοῖς μὲν ἦττον, τοῖς κακοῖς δὲ καὶ λίαν.

1218 Μᾶλλον γὰρ εὐμίμητον ἢ πονηρία. Εἰ δ' οὗτος ἡμῖν καὶ πρόεδρος ὦν τύχοι, Εἰ μὲν κάκιστος καὶ πονηρίας πλέως,

1218 Τοῦτ' ἔσθ' ὃ καὶ νῦν, ῥάμνον ἄρχειν τῶν ξύλων·

1219 Εἰ δὲ κράτιστος, αὐθις ἐν στύλῳ πυρὸς Ἑγουμένῳ πορεύετ' Ἰσραὴλ μέγας Πρὸς ἣν ἅπαντες σπεύδομεν γῆν ἐλπίδος, Κἂν μὴ κυκλῶν τις, μηδ' ἀγοραῖος ὦν τύχοι,

1219 Πρωτεὺς σοφιστῆς εἰς κλοπὰς μορφωμάτων, Ἦ καὶ Μελάμπους, ἢ τις ἄλλος ἄστατος, Πᾶσιν τὰ πάντα ῥαδίως τυπούμενος, Πρὸς τὴν ἀπάντων ἀθρόαν καταστροφήν. Πῶς οὖν ἄχρηστον, εἰπέ μοι, τοῦτον καλεῖς,

1219 Πρὸς ὃν βλέποντες βελτίους γενοίμεθ' ἄν; Ἦ πῶς ἄριστον προστάτην καὶ δεξιὸν, Πρὸς ὃν βλέπων σὺ, τοὺς ἐμοὺς διαπτύεις; Τό τοι περιττὸν καὶ πρόσαντες τοῖς σοφοῖς·

1220 Τὸ δ' εὐγενὲς μάλιστα πιθανώτατον. Ἐκεῖνος εἴης, ὥς σου φρήν, οὗτος δ' ἐγώ. Ἦ καὶ γραφῶν ἄριστος οὗτός σοι δοκεῖ, Οὐχ ὃς γράφει κινούμεν' ἀπλοῖς χρώμασι,

1220 Ζεῦξις τις, ἢ Πολύκλειτος, ἢ τις Εὐφράνωρ, Ἄλλ' ὃς μὲν ἀνθηραῖς τε καὶ παντασίοις Βαφαῖς ἄμορφα σώματ' ἐξεργάζεται, Ὡν Καλλίμαχος, καὶ Κάλαῖς ἦσθην, ὥς δοκῶ, Μόγις γράφοντες εἰκόνας τῶν εἰκόνων;

1220 Τοιοῦτός ἐστι πᾶς ἀνὴρ πολύτροπος. Ταῦτ' οὖν ὁρῶν ἔκαμνες εὐρεῖν ποιμένα. Ὡς μικρὸν ἐσπούδακας! ἐγκαλύπτομαι.

1220 Ὡσπερ λογιστὴν ἐσκόπεις τὸν προστάτην.

1221 Κόπρων μέλει σοι, μειζόνων δ' ἐμοὶ λόγος. Ἐν ἔστω τοῦδ' ἔργον ἱερέως, καὶ μόνον, Ψυχὰς καθαίρειν ἐν βίῳ τε καὶ λόγῳ, Ἄνω φέροντα ἐνθέοις κινήμασι,

1221 Γαληνὸν, ὑψίνουν τε, τὰς θείας μόνας Ἀκηλιδώτους ἐμφάσεις τυπούμενον, Ὡσπερ κάτοπτρον ἔνδοθεν μορφούμενον· Ἀγνάς τε πέμπειν προσφοράς ὑπὲρ τέκνων, Ἐως ἂν αὐτοὺς προσφορὰν καταρτίσῃ.

1221 Τὰ δ' ἄλλ' ἀφείσθω τοῖς τάδ' ἐντελεστέροις. Οὕτως ἂν ἡμῖν ἀσφαλῶς ἔχοι βίος. Ἐπεὶ δέ σοι μέγιστον ἢ παρρήσία, Ἐστω μὲν· οὐδ' ἔμοιγε φαίνεται βραχὺ,

1222 Εἰ σὺν λόγῳ τε χρώμεθα, καὶ μετρίως. Ὅμως ἄκουσον, ὥς ἔχει· τοῦ γὰρ σοφοῦ Πλέον τὸ σιγᾶν, ἢ τὸ σὸν περιτρέχειν. Καὶ σοῦ μὲν ἔστι καὶ τὸ θάρσος, ὥς θράσος·

1222 Τοῦ δ' εὐγένεια καὶ τὸ συντελεῖν λόγον. Εἴ που δὲ καιρὸς ἐμπέσοι παρρήσιας, Ὅψεις μαχητὴν τὸν πρᾶον, καὶ πηλίκος ἔστι κατορθῶν, τηνικαῦτα γνωρίσεις. Γνώσῃ, τί κέρκωψ, καὶ τί βρυχᾶται λέων,

1222 Ὅταν τὸ μὲν σὸν ἐκπτύῃτ' ἀνθρώπινον, Κάμπτοντος εἰς γῆν τοῦ κακοῦ συνειδότος, Ὁ δ' ὦν ἄληπτος λαμβάνηται ῥαδίως.

1222 Τρόπου γὰρ οὐδέν ἐστι πιθανώτερον.

1223 Οὕτως ἔλαττον κἀνθάδ' ὃ τρίβων ἔχει· Ὅμως δὲ λαμπρὸς ἐν μέσοις καθέζεται, Ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἐκκαρπούμενος, Περιφρονῶν ἅπαντας, ὥς ἀμβλώματα,

1223 Τοσοῦτον, ὅσον αὐτὸς περιφρονητέος, Ἐν τοῦτ' ἔχων φρύαγμα λαμπρὰν τὴν πόλιν, Ἐφ' ᾧ σε δεῖ καὶ μᾶλλον ὀλλυσθαι κακῶς. Πλείους γὰρ οὕτω δημιουργεῖς τοὺς κακοὺς. Κάνθων δὲ τίς ποτ' ἀστικῶν ἄλλου πλέον

1223

Κάνθωνος ἐζήτησεν ἀγροίκου φέρειν; Ἄλλ' ἔστιν, ὥσπερ ἔστι, κἄν οἰκῇ πόλιν. Τί ταῦτα; πῶς μὴ ταῦτα συμπράττη κακοῖς; Πῶς δ' εὐδρομοῦσι μὴ σαφῆς ὄλισθος ἦν; Πάσχουσι γάρ τι καὶ σοφοὶ τῶν οὐ σοφῶν,

1224 Ὅταν κακοῖς μὲν εὐροῇ τὰ πράγματα, Λυπρὸν δ' ἔχωσιν οἱ κατορθοῦντες βίον. Ἦ τοῦτ' ἄριστον, ὥσπερ ἐν ζάλῃ τινὶ Πάντα στρεφούση, μικρὸν ἐκκλίναντά τι,

1224 Πάντων ἄνω τε καὶ κάτω δονουμένων, Ἐν ἀσφαλείᾳ τὰς βραχείας ἡμέρας θέσθαι, τὸ γῆρας δ' ἐν καλῷ στήσαι τέλει. Θρόνους μὲν οὖν ἔχετε, καὶ τυραννίδας, Ὑμεῖς, ἐπεὶ καὶ πρῶτα ταῦθ' ὑμῖν δοκεῖ

1224 Χαίροιτε, ὑβρίζετε, πατριαρχίας Κληροῦσθε, Κόσμος ὑμῖν εἰκέτω μέγας· Τόπους ἀμείβοιτ' ἐκ τόπων· τοὺς μὲν κάτω Βάλλοιτε, τοὺς δ' ὑψοῦτε· ταῦθ' ὑμῖν φίλα.

1224 Χωρεῖτ'· ἐγὼ δὲ συστραφῆσομαι Θεῷ,

1225 Ὡς ζῶ, πνέω τε καὶ πρὸς ὃν βλέπω μόνον, Ὡς πρὶν γενέσθαι μ' ἢ τεκοῦς' ὑπέσχετο, Ὡς κίνδυνοί τε συνῆψαν, καὶ νυκτῶν χάρις. Τούτῳ τε θύσω νοῦ καθαρὰ κινήματα,

1225 Ὡς γοῦν ἐφικτὸν, προσλαλῶν μόνῳ μόνος. Ταῦτα πρὸς ὑμᾶς τοὺς κακοὺς ὑπὲρ καλῶν, Οἷς εἴ τις ἄχθεθ', εὗρεν, ὃν ζητεῖ, λόγος. Τὰ δ' ἄλλα ἐκεῖθεν, ὦ φίλοι, λελέγεται· Πλὴν ἐξιτήριόν τιν', εἰ δοκεῖ, λόγον,

1225 Βραχὺν μὲν, ἀλλὰ χρησιμον, δέξασθέ μου, Ὡς οἱ πατρώας λαμβάνοντες ἐν τέλει Φωνὰς, ἐπισκήψεις τε μνήμης ἀξίας· Μεθ' ἃς λόγος τις οὐκέτ' ἔξακούεται,

1226 Ὡς καὶ πλεόν μένουσιν ἐν βάθει φρενός. Ἄλλον τιν' εἰ λάβοιτε Γρηγόριον, φίλοι, Φεῖδοισθε μᾶλλον· εἰ δὲ μὴ, τὸ δεύτερον, Εἵητε καλοὶ κάγαθοὶ τοῖς πλησίον,

1226 Ὑμῖν τε αὐτοῖς, οἱ τέως ὁμόφρονες, Ἔως κρατεῖσθε τοῖς ἴσοις παθήμασιν. Ἦν τ' αὐτὸς ἐσπούδαζον εἰρήνην, ἀεὶ Στέργοιτ', ἀφέντες τὰς ἰδίας ἀρρώστιας, Ὑψ' ὣν τὸ κοινὸν ἐκταράσσετ' ἀθλίως.

1226 Κἀγὼ παρήσω τοῦμὸν, εἴτε τι πλεόν Ἄλλων φρονοῦμεν, εἴτε μ' ὁ μακρὸς χρόνος Ποιεῖ τραχύν τε καὶ τὰ πλείω δύστροπον,

1226 Εἴτ' οὖν πεπληγὼς ἐκ μέθης τὸν νοῦν μόνος

1227 Μέθη τετρῶσθαι τοὺς ἀοῖνους οἶομαι. Νομίζεσθ', ὡς βούλεσθε. Πλὴν μέμνησθέ μου Τοῦ πολλὰ μοχθήσαντος ἐν φίλων τρόποις, Καλὸν δ' ἔχοντος τὸν λογισμὸν προστάτην,

1227 Τό τ' ἐκλύον με τῶν κακῶν γῆρας τόδε· Οὕτω τάχ' ἂν μοι τῶν φίλων σπείσαιτό τις, Πάλης θανούσης, ἣ φθόνος συνέρχεται.

1227 ΙΓ'. Εἰς ἐπισκόπους.

1227 Ὡς θυσίας πέμποντες ἀναιμάκτους, ἱερῆς!

1227 Ὡς ψυχῶν ταμίαι μεγακύδεις! Ὡς μέγαλοιο Πλάσμα Θεοῦ χεῖρεσσιν ἐν ὑμετέρῃσι φέροντες! Ὡς Θεὸν ἀνθρώποισι μέγ' ἔξοχον εἰς ἐν ἄγοντες!

1228 Ὡς κόσμοιο θέμεθλα, βίου φάος, ἔρμα λόγιοιο, Μυστοπόλοιο ζωῆς ἀτελευτήτοιο φαεινῆς, Χριστοφόροι, θώκοισιν ἐνεδριόωντες ἀρίστοις, Ὑψηλοῖ, θεάτροισι γεγηθότες εὐπρεπέεσσι,

1228 Σκηνοβάται, κώλοισιν ἐφισταότες ξυλίνοισιν, Ἀδρανέως χάσκοντες ἐν ἀλλοτρίοις προσώποις, Εὐσεβίης ὅσα δ' ἐντὸς, ὁμοίᾳ πᾶσιν ἔχοντες Ὑμεῖς μὲν παίζετε, τά περ καὶ παίζειτ' ἀεικῶς, Καὶ σοβαρὸν φθέγγοισθε, τὰ δ' ἔρδετε ὡς μάλ' ἐλαφρά.

1228 Αὐτὰρ ἐγὼν, εἰ καὶ με κακὸν καὶ ἀνάρσιον ἄνδρα Πάντες ὁμοῦ θεῖητε, χοροῦ δ' ἄπο τῆλε δίοισθε Ὑμετέρου, βάλλοντες ἐπασσύτεροισιν ὀϊστοῖς,

1228 Ἀμφαδίοις, κρυπτοῖς τε, τό περ καὶ φίλτερον ὑμῖν·

- 1229 Ἄλλ' ἔμπης τά με θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Φθέγξομαι, οὐκ ἐθέλων μὲν, ἀτὰρ λόγον ἔκτοθε
ρήξω Ψυχῆς, ὥς ὅτε κῦμα βιώμενον ἔνδοθι λάβρῳ Πνεύματι, καὶ σήραγγας ὑποτρέχον, οὐκ
ἐπίοπτα
- 1229 Καγχλάζει, καὶ πού τι διεκπύπτει δαπέδοιο, Ῥηγνυμένης ὠδίνος ἀνὰ στόμα. Τοῖα πέπονθα. Οὐ
δύναμαι χαδέειν ἐντὸς χόλον· ἀλλὰ δέχεσθε, Εἴ τινα καὶ δακέθυμον ἐρῶ λόγον, υἷὸν ἀνίης.
Φάρμακον ἄλγεός ἐστι καὶ ἥρι μῦθον ἐνισπεῖν.
- 1229 Σῶμα μέγα Χριστοῖο, τὸ τίμιον εὖχος ἄνακτος, Λαὸς ὅλης γαίης βασιλῆϊος, ἔθνος ἄπιστον, Ἦν
ὄτ' ἔην. Νῦν αὖτε Θεοῦ κτέαρ ἔνθα καὶ ἔνθα Σείεται, οἷά τε κῦμα πολυσμαράγιοι θαλάσσης,
- 1230 Ἦ ἐφυτὸν ζαμενέσσι τινασσόμενον ἀνέμοισι. Λαὸς ὅδ', ὧ Θεὸς ἦλθεν ἀπ' οὐρανίου τοῦ θοώκου,
Κῦδος ἐὼν θνητοῖσιν ἐνὶ σπλάγχνοισι κενώσας, Καὶ μίχθη μερόπεσσι, Θεὸς βροτὸς εἰς ἐν
ἀγερθεῖς,
- 1230 Καὶ μέγαν ὦνον ἔδωκε παθὼν δέμας, αἷμά τε θεῖον Ῥύσιον ἡμετέρης κακίης χέεν, ἄλλα τε
πολλὰ Θύματα, τοὺς μετέπειτα λόγον σπείραντας ἅπασι. Καὶ γλυκεροῦ θανάτοιο πικρῆς χερὸς
ἀντιάσαντας, Ὡς κε λόγῳ τίσωσι Λόγον Θεὸν, αἷματι δ' αἷμα.
- 1230 Τίς δονέει τόδε σῶμα; πόθεν τόσον ἄχθος ἔμοιγε; Πῶς δέ τε σὺς μονόφορβος ἐμὴν δηλήσαθ'
ἀλωήν; Πῶς μήνη σκοτέεσσα τόσον κλέος ἀμφεκάλυψε;
- 1230 Λυσσῆεις, κακοεργὸς, ἐπεὶ, μερόπεσσι μεγαίρων,
- 1231 Ἐξέτι τοῦ ὅτε πρῶτον Ἀδὰμ βάλεν ἐκ παραδείσου, Ζωῆς τ' ἀθανάτου, κλέψας δηλήμονι καρπῷ,
Καὶ πολλοῖς κρατεροῖς τε τινάγμασιν αἰὲν ἀτάζων, Οὐ σθένεν, ὥς ποθέεσκεν, ὅλον γένος, οἷσι
δήλοισι
- 1231 Γυνὲ βαλέειν (σπινθήρ δὲ λόγου, καὶ πυρρὸς ἀερθεῖς, Πᾶσαν ἐπέδραμε γαῖαν ἀοίδιμος, οἱ δὲ
διώκται Καὶ πλέον ἐστήριξαν ἀεθλοφόροισι παγέντας), Δεύτερον εὖρατο μῆχος ἐπὶ κλοπον. Ὡς
στρατὸν ἔγνω Καρτερὸν, ἡγητῆρσιν ὁλοῖον ἔμβαλεν ἔχθος.
- 1231 Καὶ γὰρ, ἀγοῦ πίπτοντος, ὅλος στρατὸς ἐς χθόνα νεύει. Ποντοπόρον δέ τε νῆα κακὸς πρήνιξεν
ἀήτης, Ἦ σκοπέλοισιν ἔαξε, κυβερνητῆρος ἄτερθεν. Ὡς δὲ δόμους τε, πόλεις τε, χόρους, βόας,
ἄρματα, πῶϋ
- 1232 Βλάψεν αἰδρεῖν σημάτωντορος, Εἰδόσι μῦθος Ἠμετέρην κακίην, ὅποσοι λαοῖο πρόεδροι. Πρόσθε
μὲν ἀνδροφόνοισι φυγῆς πτολίεθρα τέτακτο, Καὶ χῶρός τις ἔην ἀποπομπάιοις θυέεσσι,
- 1232 Καὶ τις καὶ πικρῆς καὶ αἵματος ὑστατίοισιν Ἡμασιν, οἱ Χριστοῖο κακόφρονες ἐξεκένωσαν
Μισθὸν ἀτιμήτοιο κακὸν καὶ τυτθὸν ἔχοντες, Οὐ τι μὲν ἐξ ἀέκοντος, ἐπεὶ Θεὸς ἐστὶν ἄληπτος
Χεῖρεσιν, εὖτ' ἐθέλησιν· ἀτὰρ γε μὲν ἐξεκένωσαν.
- 1232 Νῦν δ' ἓνα χῶρον ἴσασι νῆα σθαλῆς τε μόρου τε Πάντες, ὅσοι ξεῖνοί τε καὶ ἔρκεος ἡμετέροιο,
Τὸ σεπτὸν τοπάρειθε σοφῶν ἔδος, ἔρκος ἀρίστων,
- 1232 Βῆμα τόδ' ἀγγελικῆσι χοροστασίησι τεθελὸς,
- 1233 Κιγκλῖδα τὴν μεσάτην κόσμων δύο, τοῦδε μένοντος, Τοῦ τε παριπταμένοιο, θεῶν ὄρον,
ἡμερίων τε. Ἦν ὅτε ἦν. Νῦν αὖτε γελοῖον, ἡνίκα πᾶσιν Ἐντὸς ἀκληΐστοιο θύρης δρόμος, ὥς
δοκέω μοι
- 1233 Κήρυκος βοόωντος ἐνὶ μεσάτοισιν ἀκούειν· «Δεῦρ' ἴθ' ὅσοι κακίης ἐπιβήτορες, αἵσχεα φωτῶν,
Γάστορες, εὐρυτένοντες, ἀναιδέες, ὀφρυόεντες, Ζωροπόται, πλάγκται, φιλοκέρτομοι,
ἀβροχίτωνες, Ψεῦσταί θ' ὑβρισταί τε, θεῶς ἐπίορκον ὁμοῦντες,
- 1233 Δημοβόροι, κτεάτεσσιν ἐπ' ἀλλοτρίοισιν ἀάπτους Βάλλοντες παλάμας, φθονεροὶ, δολέοντες,
ἄπιστοι,

- 1234 Θῶπες ἐρισθενέων χθαμαλοὶ, χθαμαλοῖσι λέοντες, Ἀμφίθετοι, καιροῖο πολυτρέπτου
θεράποντες, Πουλύποδες πέτρῃσιν αἰδόμενοι χροὰ μύθῳ, Ἀρτίγαμοι, ζείοντες, ἔτι χνοάοντες
ἴουλον,
- 1234 Ἴη κλέπται φυσικοῖο πυρὸς, φαέεσσιν ἔχοντες Ἡερίην φιλότητα, ὅτ' ἀμφαδίην ἀλέησθε, Νήϊδες
οὐρανίων, νεολαμπέες, αἰθαλόεντες, Πνεύματι αἰγλήεντι συνερχομένης κακότητος. Δεῦρ' ἴτε
θαρσαλέοι. πᾶσι θρόνος εὐρύς ἔτοιμος,
- 1234 Δεῦρ' ἴτε, δεξιτερῇσι νέους κλίνετε τένοντας
- 1234 Πᾶσι προφρονέως, καὶ μὴ ποθέουσι τέτανται.
- 1235 Μάννα πάλιν, ξένος ὄμβρος ἅπας κόλποισι λέγοιτε, Ὅς πλέον, ὅς τ' ἐπιδευές, ἦν χάριν. Εἰ δ'
ἐθέλοιτε, Μηδ' ἀγίου φεῖδοισθε θεουδέος ἡματος ἀργοῦ. Ἡ τάχα καὶ παλάμησιν ἐν ἀπλήστοισι
πύθοιτο.
- 1235 Ξυνὸς μὲν πάντεσσιν ἀήρ, ξυνὴ δέ τε γαῖα, Ξυνὸς δ' οὐρανὸς εὐρύς, ἃ τ' οὐρανὸς ὄμμασι φαίνει,
Ξυνὴ δ' αὖ πόντοιο χάρις, ξυνοί τε θόωκοι. Θαῦμα μέγ', οὐδὲ Σαοῦλ χάριτος ξένος, ἀλλ'
ὑποφήτης. Μὴ τέ τις οὖν ἀροτῆρ, μὴ τέκτων, μὴ σκυτοεργός,
- 1235 Μη θήρην μεθέπων, μήτ' ἔμπυρον ἔργον ἐλαύνων, Τῆλε μένοι, μὴ δ' ἄλλον ἔχοι σημάντορα
θεῖον. Κρεῖσσον γὰρ κρατέειν, ἢ ἐκ κρατέοντι πιθέσθαι. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ χειρῶν πέλεκυν μέγαν, ὃς
δ' ἄρ' ἐχέτην
- 1236 Ῥίψας, ὃς δὲ δορὴν, ὃς δούρεα, ὃς δὲ πυράγρην, Ἐνθάδ' ἴοι, θεῖην δὲ περιθλίβοισθε τράπεζαν,
Στεινόμενοι, στεينوῦντες. Ὁ δ' ἄλκιμος ἄλλον ἐλαύνει, Πολλάκι καὶ τ' ἄριστον, ἐνιδρώσαντα
θρόνοισι,
- 1236 Γηραιὸν, σάρκεσσι τετρυμένον, οὐρανοφοίτην, Κόσμον ἀτιμάζοντα, Θεοῦ μετὰ μοῖραν ἔχοντα,
Καὶ νέκυν ἐν ζωῶσι, θυηπόλον ἐσθλὸν Ἄνακτος. Εἰκὼ μὲν τις ἔγραψεν ἀπ' εἰκόνης
ἀρχετύποιο, Στησάμενος προπάροιθε, πίναξ δ' ὑπεδέξατο μορφὴν·
- 1236 Ὑμᾶς δ' εἰσορόων τις, ἐναντίον οἶμον ὁδεύοι. Καὶ τόδε μοῦνον ὄνειαρ ἀφ' ὑμετέρης
κακότητος» Κήρυξ μὲν δὴ τοῖα βριήπου. Αὐτὰρ ἔγωγε
- 1236 Δεΐδια μὲν Μωσῆος ἀγακλέος οἶον ἄκουσα,
- 1237 Ὅς μοῦνος νεφέλης εἴσω Θεὸν ἔδρακεν ἄντην, Τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπὸ προπόδεσσι
μένοντας, Ἀγνοτάτους ἀγνοῖσιν ἐν εἵμασι καὶ τρομέοντας Μούνης εἰσαΐειν θεῖης ὁπός. Οὐ γὰρ
ἄμεινον
- 1237 Οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι πατεῖν πέδον οὐρανίοιο, Μὴ καὶ ῥηγνυμένοισιν ὑπὸ σκοπέλοισι δαμῆιν.
Δεΐδια δ' αὖ παίδων Ἀαρὼν μόρον, οἳ ῥα θυηλὰς Θέντες ἐπὶ ξείνοιο πυρὸς, ξείνως καὶ ὄλοντο
Αὐτίκα, καὶ θυέων χῶρος θανάτοιο τελέσθη,
- 1237 Καὶ παῖδές περ ἐόντες Ἀρὼν μέγαλοιο, δάμασθεν. Ὡς δὲ καὶ Ἡλείδῃσιν ἐπέχραε λυγρὸς
ὄλεθρος, Ἡλείδαις, ὅτι μάργον ἔχον νόον. Ἡ γὰρ ἔβαλλον Οὐχ ἱεράς παλάμας ἱερῶν καθύπερθε
λεβήτων. Οὐδὲ μὲν οὐδ' Ἡλεὶ χόλον ἔκφυγεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
- 1238 Οὐχ ὁσίη γαστήρ παίδων ἐχάλεψε δίκαιον, Καὶ περ αἰὲ βρίσαντα ὄνειδείους ἐπέεσσιν. Εἰ δὲ τόση
τοίῃσιν ἀμαρτάσι μῆνις ἔπεστιν, Ὅσσατίης δέος ἐστὶν ἐπὶ πλεόνεσσι κακοῖσι!
- 1238 Καὶ σὲ, κιβωτὸν ἄνασσαν, ὃς ἥδρασε χειρὶ βεβήλῳ Κλινομένην, θάνεν αἴψα. Θεοῦ δέ τε νηὸν
ἔθηκεν Ἀψαυστον παλάμησιν, ἐρείσματα τᾶκτοθι τοίχων. Τοῦνεκεν αἰάζω, πίπτω δ' ὑπὸ σεῖο
πόδεσσι, Χριστὲ ἄναξ, μή μοί τις ἀπαντήσκειν ἀνίη

1238

Χαζομένω. Κέκμηκα λύκοις δηλήμοσι ποίμνης, Ποιμέσι μαρνάμενος δηρὸν χρόνον. Ἐκ μελέων δὲ ῥικνῶν ἔπτατο θυμὸς, ἀναπνεύω δ' ὀλίγον τι Τειρόμενος καμάτοισι, καὶ αἵσχεσιν ἡμετέροισιν.

- 1238 ἽΩν, οἱ μὲν θώκων ἱερῶν πέρι δῆριν ἔχοντες,
- 1239 Ἄντία κυμαίνοντες, ἐπασσυτέροισι κακοῖσι Βαλλόμενοι, βάλλοντες, ἀτειρέες εἰσὶ μαχηταί, Εἰρήνην βοόωντες, ἐφ' αἵμασι κυδιόωντες. Ὡς ὄφελον Γετθαῖαν ἀναπλήσαιεν ἀνίην,
- 1239 Ἐνδικον ἐδρήεσαν, ἐφ' ἔδρη τίσιν ἔχοντες. Οἱ δ' ἄρα τοῖς ἐκάτερθε μεριζόμενοι, κλονέουσιν Ἄντολὴν τε δύσιν τε, Θεὸς δ' ἐς σάρκα ἐλξεν, ἽΩν ἄπο μαρναμένων καὶ οὔνομα καὶ μόθος ἄλλοις· Παῦλος ἐμὸς, Πέτρος δὲ τεὸς, κείνου δέ τ' Ἀπολλῶς
- 1239 Εἰσὶ θεοί. Χριστὸς δὲ μάτην ἥλοισι πέπαρται. Οὐ γὰρ ἀπὸ Χριστοῦ καλεύμεθα, ἐκ μερόπων δὲ, Κείνου καὶ χεῖρεςσι καὶ αἵματι κῦδος ἔχοντες. Τόσσοις ἔρωι φαέεσσιν ἐπήχλυσεν ἡμετέροισιν,
- 1240 Ἡ δόξης κενεῆς, ἡ κτήσιος, ἡ φθόνος αἰνὸς, Τηκεδανὸς, κακόχαρτος, ἐναίσιμον ἄλγος ἔχουσι! Καὶ πρόφασις Τριάς ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκές, ἔχθος ἄπιστον. Διπλὸς ἐστὶν ἕκαστος, οἷς λύκον ἀμφικαλύπτων,
- 1240 Καὶ χαλκὸς λοχῶν πικρὴν νεπόδεσσιν ἔδωδῆν. Τοῖα μὲν ἡγητῆρες ὁ δ' ἔσπεται ἐγγύθι λαὸς, Πρόφρονες ἐς κακίην, καὶ ἡγητῆρος ἄνευθεν. Οὐδέ τίς ἐστ' ἀγαθοῖο διάκρισις, οὐδὲ κακοῖο, Οὐ πινυτῆς πολιῆς, οὐκ ἀφραδέος νεότητος,
- 1240 Οὐ μογεροῦ βιότοιο θεουδέος, οὐ μαλακοῖο. Εἷς νόμος ἐστὶ, κάκιστον ἔχειν πλέον. Ὡς ἀπόλοιτο Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀλιτρούς.
- 1240 Αὐτῶν κόσμος ἔοι, αὐτῶν Θεὸς, ὅσσα τ' ἀρίστοις
- 1241 Ἐσπεται ὑστατίοισιν ἐν ἡμασιν ἀμφιτάλαντα· Οἱ δ' ἀγαθοὶ μογέοιεν ἐτώσια. Τοῖα δικασταῖς Εὐαδεν ἡμετέροισι. Δίκη φυγὰς ἔνθεν ἀπέλθοι. Ἐν δ' ἄρα πάντα πέλοι, Χριστὸς, βροτὸς, ἥλιος, ἀστήρ,
- 1241 Φῶς, σκότος, ἄγγελος ἐσθλὸς, Ἐωσφόρος οὐκέτι λάμπων. Πέτρῳ δ' ἴσα φέροιτο θεοκτόνος Ἰσκαριώτης, Καὶ Σολύμοις ἱεροῖσιν ἀλιτροτάτῃ Σαμάρεια. Ἰσα δ' ἔχοι χρυσός τε καὶ ἄργυρος, ἡδὲ σίδηρος, Μάργαρος ὀκρυόεντι λίθῳ, πηγαῖς δὲ χαράδραι·
- 1241 Πάντα δ' ἅμ' ἀλλήλοισι πεφυρμένα εἰς ἓν ἄγοιτο. Ὅς ποτ' ἔην, ὅτ' ἄκοσμος ἔην πρωτόκτιστος ὕλη, Κόσμον ἔτ' ὠδίνουσα διακριδὸν οὐ βεβαῶτα.
- 1242 Ἦν δ' ὅτε Μωαβίταις νηὸς μέγας οὐ βατὸς ἦεν, Οὐδὲ μὲν Ἀμμανίτησιν, ἐπεὶ στρατὸν ἡκαχον ἡῦν. Ἄλλους δ' ὕδροφόροις ἐνηρίθμησεν Ἰησοῦς, Καὶ ξυλοφορτηγοῖσιν, ἐπεὶ ῥά μιν ἐξαπάφησαν.
- 1242 Ταῦτα κακοῖς. Λεὺν δὲ γόνον μεγάλοιο γέρηραν. Σκηνῆς γάρ μιν ἔθηκαν ἐπουρανίης θεράποντα· Κάνθάδ' ὄροι θυέων τε καὶ οὐδεος, ἡδὲ πόνοιο. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ χέρας εἶχον ἐπ' ἔργοις, Ὅσσα τ' ἔην νηοῖο καὶ ἔκτοθεν ἐγκονέοντες.
- 1242 Κεῖνοι μὲν τοίοισι νόμοις ἀρετῆς προμάχίζον· Ἡμεῖς δ' αὖ κακίῃ γέρα θήκαμεν· ὦ θανάτοιο! Τίς τάδε θρηνήσκει γόνων πολυῖδρις αἰδός; Σχέσθε, φίλοι· λήξωμεν ἀτασθαλίῃ μογέοντες·
- 1242 Ὅψέ ποτ' εὐαγέεσσι Θεὸς τίοιτο θυηλαῖς.
- 1243 Εἰ μὲν δὴ πεπιθόμεν, ὀνησόμεθ'· εἰ δὲ καλύπτοι Μῦθον ἐμὸν πολιὴν τε νέων θράσος, ἡὲ κολοιῶν Οὔλον ἐπικρώζοντες ἐμοὶ νέφος ἀφραδίῃσι, Μαρτύρομ' ἀθανάτοιο Θεοῦ χέρα, καὶ τὸ κελαινὸν

1243

Ἦμαρ, ὃ τὴν κούφην πυρὶ βόσκεται ὕστατον ὕλην, Οὐ μὲν ἐγὼ κείνοισιν ὁμόθρονος, οὐχ ὁμοεργός, Οὐδέ τι συμφράδμων, οὐ σύμπλοος, οὐ συνοδίτης. Ἀλλ' οἱ μὲν περόφεν ἔην ὁδόν· αὐτὰρ ἔγωγε Ζητῶ Νῶε κιβωτὸν, ὅπως μόρον αἰνὸν ἀλύξω.

1243 Αὐτὰρ ἔπειτα φύγοιμι, κακῶν ἅπο τηλόθι μίνων, Καὶ Σοδόμων πυρόεντα πικρὸν καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, ὧν ὅδε δεσμός· ἔχει πλάγκτην νόον ἔνδον ἀγείρας,

1244 Εἴσω πᾶς ὁρόων, γελῶν βιότοιο θυέλλας, Αἶ ῥά τε καὶ πινυῶν αἰσchrῶς κονίουσι πρόσωπα, Αἰεὶ τε πραπίδεςσι νοήματα θεῖα χαράσσων, Χείροσιν οὐκ ἐπίμικτα, διαυγέα, φωτὶ πελάζων

1244 Τρισσοφαοῦς θεότητος, ἐπειγομένοισι πόθοισιν Ἴλαον ἀθανάτοιο Θεοῦ πρὸς θῶκον ἰκοίμην· Ἔνθα τε πάντ' ἀναφανδὰ, τὸ δὲ πλεόν ἰσοτάλαντον Τῆμος ὅτ' ἐν χείρεσσι Θεοῦ ζυγὸν ὀρθοδίκιοιο.

1244 ΙΔ'. Εἰς ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τοὺς φθονοῦντας, ἡ δὲ

1244 ἀκροστιχὶς οὕτως.

1244 Γρηγορίου ἱερῆος ἀθύρματά τε στοναχαί τε.

1244 Τέρπεσθ', οἷσι φίλον, πῆμασιν ἡμετέροις.

1245 Ἔχει τι κομψὸν ἡμῖν ἡ ληρωδία. Ἐκ τῶν ἱάμβων ἄλλο μέτρον τίκτεται. Ἀκροστίχοις πρόσελθε, καὶ γνώση σαφῶς. Γέρων μὲν εἰμι, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις.

1245 Ῥυτὶς γάρ ἐστι πραγμάτων ἐμπειρία, Ἡ δὲ φρόνησιν ὥς τὰ πόλλ' ἐργάζεται. Γῆρας δὲ τοῦμὸν οὐδέπω τόσον κακόν, Ὅσον τονῦν, εἰσεῖδεν ἐν μακρῷ χρόνῳ. Ῥᾶστον δ' ἂν εἴη καὶ μαθεῖν βραχεῖ λόγῳ.

1245 Ἰσταντ' ἀθέσμως ἀντίοι λαοῦ πρόμοι, Ὅπλοισι χόλῳ τε καὶ φθόνῳ πεφραγμένοι, Ὑβρει ζέοντες, ἀγρίου πυρὸς δίκην, Ἰστανθ', ὅλη δὲ συσχιδὴς οἰκουμένη.

1246 Ἐγὼ δ' ὁ κομψός (οὐ γὰρ ἐφρόνουν μικρά), Ῥάβδῳ μὲν εἶχον οὐδαμῶς πλήσσειν κακοῦς (Ἡ παντὸς ἂν τόδ', ἴστε, καὶ νῦν ἐπριάμην·) Ὁ δ' ἦν, ἔπραττον· εἰχόμεν ἀμφοῖν λίθοιν,

1246 Σωτῆρα τὸν ἀκρόγωνον ἐκμιμούμενος. Ἀλλ', ὥς λέουσιν ἡ συσὶ πεφρικόσι θυμὸν διαιτῶν, ἐν μέσῳ συρρήξεως, Ὑβριν τε οὐκ ἔπαυσα, καὶ συνετρίβην. Ῥᾶον παθεῖν γὰρ, ἢ τι τῶν καλῶν δράσαι.

1246 Μάρτυς μὲν, ἀκμὴ τοῦ παθεῖν κάμνων πλεόν Ἀπηλλάγην τάχιστα δισσοῦ κινδύνου. Τὴν δ' ὕβριν οὐκ ἔνεστιν εὐπετῶς φέρειν,

1246 Ἀεὶ παροῦσαν ἡμέραν μηκιστάτην.

1247 Ταῦθ' ὅστις οὐκ ἐπίστατ', οὐδ' ἡμῶν πέλας. Ἐν ἔργον αὐτοῖς, αἱ καθ' ἡμῶν διπλόαι Στήτωσαν εἰς ἓν. Εἰ μὲν ἐξέστην θρόνων, Τούτου τί μεῖζον; εἰ δ' ἀπερῆφην ἄκων,

1247 Οἱ ταῦτα τολμήσαντες οἷων ἄξιοι; Νῦν ἐνθρονίζοι, αὔριον δ' ἀπόθρονος. Ἀρ' ἂν τις εὔροι τοῦδε καὶ ψευδὴ λόγον; Χριστὲ, φράσαι τολμῶ τι τῶν ἐν καρδίᾳ. Ἀγῶσι βασκαίνουσι καὶ λίθοις ἐμοῖς·

1247 Ἴσως τὸ Πνεῦμα βάλλεται, φέρω σαφῶς, Τὸ Πνεῦμ' (ἀκούσαθ'), ὥς Θεός, πάλιν λέγω. Ἐμοὶ Θεός σὺ, καὶ τρίτον βοῶ, Θεός Τοῦτ' ἔστι, Βάλλετ', εὐστοχεῖτε τοῖς λίθοις.

1248 Ἔστηκ' ἄτρεπτος τῆς ἀληθείας σκοπός, Ῥοῖζον λόγων τε καὶ βελῶν διαπτύων. Πατὴρ μὲν ἡμῖν ρίζα καὶ πηγὴ καλῶν· Ἐκ τοῦδε φῶς γεννητὸν, Υἱὸς καὶ Λόγος,

1248 Σφράγισμ' ἀνάρχου· Πνεῦμά τ' ἄχρονος φύσις Θεός, Θεός μου, καὶ Θεός, τρισηὶ μονάς. Οὐκ ἔστιν ὅς με ταῦτα κωλύσει λέγειν. Ἰστω Τριάς μου· καιρὸς οὐ τρέψει λόγον. Σείοιτο πάντα· μὴ τρέποιτ' ἐμοὶ Θεός.

1248

- ἴσον γὰρ ἓν τι, καὶ τὸ πᾶν ἀτιμάσαι. Φωνὴν ἔχω, πόλεις σὺ καὶ λαμπροὺς θρόνους. Ἰστημι γλῶσσαν· (ὦ καλῆς τυραννίδος!)
- 1248 Λάμποιμι λύχνος λυχνίας ὑπερτεθεῖς.
- 1249 Ὅλην καταστράπτω τὴν οἰκουμένην. Νῦν ταῦτα· μικρὸν ὕστερον καινοὶ θρόνοι, Πρώτων τε δευτέρων τε τάξεις ἔννομος. Ἦ δεινὸν ἦν ἂν ἡ τῇδε δυσπραξία,
- 1249 Μὴ τοῦ Θεοῦ στρέφοντος ὕστερον κύβους. Ἀπαξιῶ τοῖς τῇδε προσκεῖσθαι καλοῖς, Σπένδη σὺ κόσμῳ τῷδε, τῷ Θεῷ δ' ἐγὼ, Ἴν' εὐκόλως φέροιμι τὰς ἀηδίας. Νῦξ πάντα κρύπτει, ἡμέρα φωτίζεται.
- 1249 Ἦ πόλλ' ἐμόχθης', ἀλλ' ὅμως οὐκ ἄξια Μισθῶν, ὅσοι μένουσι τοὺς Θεῷ φίλους. Ἐπρίζεθ' Ἡσαΐας, ἀλλ' ἐκαρτέρει. Τὸ πῦρ ἐδεξιόυτο τοὺς τρεῖς ἐν ξένη.
- 1250 Ἐρρίπτο θηρσὶν ὁ Δανιήλ ὥσπερ φίλοις. Ῥώμη δὲ Παῦλος καὶ Πέτρος νικηφόροι. Ὁ Πρόδρομος δ' οὐ θυμὰ τῆς παρρήσιας; Ἰσασιν, ὡς τέθνηκα. Ὡς δ' ἐγὼ, Πάτερ,
- 1250 Σὸς εἰμι, καὶ με χεῖροσι στροβεῖν θέλοις.
- 1250 ΙΕ'. Εἰς ἑαυτὸν μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου
- 1250 πόλεως ἐπάνοδον.
- 1250 Ἔρχομαι ἐκ βιότιο λιπὼν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, Τῇ καὶ τῇ χαλεποῖς πνεύμασι βρασσόμενον.
- 1250 Ἔρχομαι ἔχων ὅς' ἔρεξα, καὶ ὅς' ἐμόγησ' ἀπολείψας, Τοῖς μὲν ὑποτρομέων, τοῖσι δὲ γηθόσυνος. Οὐδὲν τερπνὸν ἔλειψα, τό κεν ποθέων ἀκαχοίμην·
- 1250 Τοῖσι μὲν οὐκ ἐθέλων, τοῖς δ' ἐθέλων ἐδάμην.
- 1251 Οἶον ἐμοὶ κτέαρ ἔσκεν ἐράσμιον, οἶος ἀπ' ἄλλων Πλοῦτος, θαλπωρὴ λημοσύνη καμάτων, Τῆς μεγάλης Τριάδος ξυνὸν σέλας, ἦν ἀναφαίνων, Ἄχρι καὶ ἀλλοδαπῶν ἤλυθον εὐπατριδῶν·
- 1251 Οὐ μὴν ἀμπαν ἄτρωτος, ἐπὴν λάεσσιν ἐδέχθην, Ὡς τις ἀλιτήμων. Σὴ, Τριάς, ἦδε χάρις. Ἔμπαγε μὴν ἀνέφρηνα, καὶ ὡς κύκλον περὶ κέντρῳ Πάντας ἐτορνύμην ῥήμασιν εὐσεβίης. Ἦν δρόμος, ἀλλὰ μ' ἔπεμψε φθόνος καὶ νοῦσος ὀπίσσω,
- 1251 Πολλὰ μάλα φθονερῷ δαίμονι μεμφόμενον, Ὅστις ἐμῆς ὠδίνος ἀγνὸν τόκον ἐξετίναξεν, Ἀρτιπαγῇ, ζωῆς ἑσταότ' ἐν προθύροις. Ἦ δ' ἄρ' ἐμῇ Τριάς αὖθις ἀπὸ στομάτων ἀθεμίστων Τέμνεται, ἐν τ' ἀγοραῖς, ἐν τε χοροστασίαις,
- 1252 Καὶ πόρνοι κραταίουσι λόγοι. Τὸ δὲ φάσανον, αἱ αἱ! Τίς πῆξει Φινεὲς πορνοφόνῳ παλάμῃ Ζηλήμων ψυχὴν τε καὶ οὐνομα, ἢ τίς ἀρήξει Δόγμασιν Ἑβραίοις πλησσομένοις ἀδίκως
- 1252 Μωσῆς, ἐκ δ' ὀλέσας Αἰγύπτιον αὐτίκα μῦθον, Λαῷ παρ' μεγάλῳ κῦδος ἔχῃσι μέγα; Τίς μὲν ὅλην θεότητα μετὰ φρεσὶν ἦσι βάληται, Μηδὲν ὑποστέλλων τῆς μεγάλης Τριάδος Ἡὲ νόῳ πυκινῷ τε καὶ εὐσθενέεσσι λόγοισιν,
- 1252 Ἀντιπάλων ἐπέων θυμὸν ἀποσκεδάσει; Τίς δὲ βελῶν καιροῖσιν ἀκαμπέα πίστιν ἐρύξει, Ἄτροπος ἐν τρεπτοῖς κάρτεσιν ιστάμενος; Μὴ δ' ὡς εὐρίποιο πολυπλάγκτοιο ῥέεθρον,
- 1252 Τῇνδε μετακλίνου ἔνθα καὶ ἔνθα ῥέων;
- 1253 Τίς δὲ μόθον κρυόεντά τ' ἐρισθενέων ἱερέων Στήσει, τοὺς φιλίας εἰς ἐν ἄγων προμάχους; Τοῦ μὲν ἐμοὶ πόθος ἦεν, ἐπεὶ Θεὸς ὧδε κελεύει, Χριστὸς ἄκος μερόπων οἷσι νόμοις παθέων,
- 1253 Οἷς σταυρῷ συνέδησεν ὁμῶς ἀγαθοὺς τε κακοὺς τε, Ὅστις ἀνακτορὴς τηλόθεν, ὅς τε πέλας. Τοῦνεκα καὶ λίθος ἐστὶν ἐπ' ἀμφοτέροις ἀκρόγωνος, Λαοὺς εἰς ἐν ἄγων ἀρμονίῃ φιλίας. Ἦν πόθος· οἱ δὲ με πρόσθεν ἀπεχθήραντες ἄτισαν,
- 1253

- Οὐ τιν' ἐμῆς αἰδῶ θέντο παραιφασίης. Αἶθε δέ μοι Τριάς ἦεν ἀδήριτος, ἣν βελέεσσι Βάλλουσιν πυκνοῖς! ὦ Τριάς, ἴσχε μόθον· Μηδέ μ' ἀθρήσειε κακὸς φθόνος, ἀλλὰ μάγοισι
- 1254 Δὸς τέλος ἡμετέροις ἐσθλὸν, ἀεξομένη. Κλεινὸν Ἀναστασίης χαίροις ἔδος, ἥ ῥα θανοῦσαν Πίστιν ἔθηκας ἄνω αὐθις ἐμοῖσι λόγοις. Σεῖο μὲν οὐδὲ θανῶν ἐπιλήσομαι, ἀλλ' ἅμ' ἀρίστοις
- 1254 Στήσομ', ὑπὲρ τεκέων λισσόμενος Τριάδα.
- 1254 Ἰς'. Ἐνύπνιον περὶ τῆς Ἀναστασίας ἐκκλησίας,
- 1254 ἣν ἐπήξατο ἐν Κωνσταντίνου πόλει.
- 1254 Εὐδὸν δὴ γλυκὺν ὕπνον· Ἀναστασίαν δέ τ' ὄνειρος Στήσεν ἐμοῖσι φέρων ἡματίοισι πόθοις·
- 1254 Ἡ πρώτη λόγον αἰπὺν ἐνὶ προπόδεσσι μένοντα Ἦγαγεν ἐς κορυφὴν οὐρεὸς ἀκροτάτην· Τοῦνεκ' Ἀναστασίαν μιν ἐπὶ κλησιν καλέουσι
- 1254 Νηδὸν, ἐμῆς παλάμης ἔργον ἀριστοπόνου.
- 1255 Ἐξεσθαι δοκέεσκον ὑπέρθρονος, οὐχ ὑπέροφρυς, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὄναρ τίον ἀγνηορίην Οἱ δέ μοι ἀμφοτέρωθεν ὑφεδριόωντο γεραιοὶ, Ποίμνης ἡγεμόνες, ἔγκριτος ἡλικίῃ.
- 1255 Οἱ δ' ἄρ' ὑποδρηστήρες ἐν εἵμασι παμφανόωσιν Ἔστασαν, ἀγγελικῆς εἰκόνες ἀγλαΐης. Λαοὶ δ' οἱ μὲν ἔχυντο περισταδὸν, ὥστε μέλισσαι, Κιγκλίδος ἦν γὰρ ἀγὼν ἀσσοτέρω πελάσαι. Οἱ δ' ἱεροῖς προθύροις περιστρίβοντο ῥέοντες,
- 1255 Οὐασιν ἡδὲ ποσὶν ἴσον ἐπειγόμενοι. Ἄλλους δ' αὖτ' ἀγοραί τε πολυσχιδέες θ' ἅμ' ἀγυιαί, Ποσσὶ κροαινόμεναι, πέμπον ἐμοῖσι λόγοις. Αἱ δ' ἄρ' ἀφ' ὑψηλῶν τεγέων εὐκοσμον ἀκουὴν Ἀγναὶ παρθενικαὶ κλῖνον ἅμ' ἐσθλογάμοις.
- 1256 Καὶ τόδε νυκτὸς ἄθυρμα· διακριδὸν ἵστατο λαὸς Μύθων ἡμετέρων εἰσαΐειν ποθέων. Ὅς μὲν δὴ χθαμαλὸν καὶ ἐπίδρομον ἦτε μῦθον· Οὐ γὰρ ἄνω νεύειν ἠθέλεν, οὐδ' ἐδάη·
- 1256 Αὐτὰρ ὄγ' ὕψιθέοντα καὶ εὐστροφον, οἷσι μεμῆλει Βένθε' ἀνιχνεύειν ἀμφοτέρης σοφίης, Ξείνης θ' ἡμετέρης τε. Βοή δ' ἐκάτερθεν ὀρώρει Ἐλκομένοιο λόγου μαρναμένοις πόθοις. Αὐτὰρ ἐμοὶ στομάτων Τριάς ἔρρεεν ἡ μονόσεπτος
- 1256 Λαμπομένη τρισσοῖς κάλλεσιν οἰγομένοις, Φωνῇ τε στιβαρῇ, καὶ πνεύματος αἰθομένοιο Οἷδματι, καὶ μύθων ἄλμασιν ἀντιπάλων. Καὶ ῥ' οἱ μὲν πάλλοντο, καὶ ἦνεον, οἱ δὲ σιωπῇ
- 1256 Θάμβεον, οἱ δὲ λόγῳ τρύζον ἔθ', οἱ δὲ νόῳ,
- 1257 Θνησκούσης ὠδίνος ἀναυδέος, οἱ δὲ μάχοντο Οἷα καθισταμένου κύματος ἐξ ἀνέμων. Πάντας δ' εὐεπίη κατεκλήλεν, εὐφραδέας τε Καὶ μύθων ἱερῶν ἰδμονας εὐσεβέων,
- 1257 Ἡμετέρους τε νόθους τε, καὶ οἱ μάλα τηλόθι μάνδρης Τλήμονες εἰδῶλων λάτριες ἀδρανέων. Ὡς δὲ βότρυς λιαρῇσιν ὑπ' ἀκτίνεσσι μελαγχθεῖς, Οὕτ' ὄμφαξ καθαρῶς ἡρέμα λυόμενος, Οὕθ' ὅλος ὠριός ἐστι, τὸ μὲν μέλας, ἄλλο δ' ἐρυθρὸς,
- 1257 Ἄλλο δ' ἄρ' αἰθαλόεις, ὄμφακα δ' ἄλλο ἔχει· Ὡς οἱ δηριόωντο πεπαινομένης κακότητος, Ἦδη καὶ ληνοῖς γήθεον εὐρυτέραις. Ταῦτ' ἔχον· ἐκ δέ μοι ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἐτίναξε Γῆρυς ἀλεκτρύνων, τῷ δ' ἅμ' Ἀναστασίαν.
- 1258 Φάσμα δὲ φάσματος εἶχον ἐπὶ χρόνον, αὐτὰρ ἔπειτα Καὶ τὸ φύγε κραδίην ἦκα μαραινόμενον, Μοῦνον δ' ἄλγος ἔμεινεν ἐμοὶ, καὶ γῆρας ἀνιγρόν. ὦ μοι ἐμῆς Τριάδος! ὦ μοι ἐμῶν τεκέων!
- 1258 ὦ φθόνε, τίπτε μ' ἔοργας; ἔχεις τόσον· ἄλλο χερεῖον Μή τι βάλης ἐπ' ἐμῷ δυσθανεῖ βίῳ. Ἡ μὲν δὴ πολλοῖσιν ἀγαλλομένη μέγαλοις τε Κάλλεσι δαιδαλέοις ἡ βασιλεία πόλις, Νηοῖς οὐρανίοισιν ἀγάλλεται ἔξοχον ἄλλων,
- 1258 Νηοῖς, τοῖς ποτ' ἐμοῖς, νῦν γε μὲν ἀλλοτρίοις· Σὺν τοῖς καὶ μέγαλαυχον ἔδος Χριστοῦ μαθητῶν, Πλευραῖς σταυροτύποις, τέτραχα τεμνόμενον. Ἄλλ' οὐ τόσοσος ἔμοιγε πόθος καὶ ἄλγος ἐκείνων,

- 1258 Ὅσος Ἀναστασίας, Βηθλεὲμ ὑστατίης.
- 1259 Ἥ μὴν πόλλ' ἐμόγησα καὶ εἰν ἀλὶ, καὶ κατὰ γαῖαν, Ἐχθροῖς, καὶ φιλίοις, ποιμέσιν, ἡδὲ λύκοις, Νούσῳ τε στυγερῇ, καὶ γήραϊ καμπυλόεντι· Οὐτὶ δὲ πρόσθεν ἐμοὶ τοῖον ἐπῆλθεν ἄχος.
- 1259 Οὐ τόσον Ἀσσυριοῖσιν ὅτ' ἤγετο τηλόθι πάτρης Λαὸς δουριαλῆς, νηὸν ἔκλαυσε μέγαν, Οὐδὲ μὲν οὐδὲ κιβωτὸν, ὅτ' ἀλλοφύλοισιν ἐμίχθη· Οὐτ' Ἰακώβ τοπάρος υἱὰ κλαπέντα φίλον· Οὐδὲ λὶς ἡϋγένειος ἐπακτήρεσσι δαμέντας
- 1259 Σκύμνους, οὐδ' ἀγέλην βουκόλος ὀλλυμένην· Οὐδὲ φιλοξείνοιο φυτοῦ καθύπερθε καλιῆν Ὅρνις ἀφείς ἀέκων, οὐ πολύπους θαλάμην, Ὅσον ἐγὼ νεόπηκτον ὀδύρομαι εἰσέτι καὶ νῦν Νηὸν, ὃν ἄλλος ἔχει καρπὸν ἐμῶν καμάτων.
- 1259 Εἴ ποτε σεῖο λάθοιτο ἐμὸν κέαρ, εἴτε τι γλῶσσα
- 1260 Πρόσθε φέροι παρ' ἐμοὶ, Χριστὸς ἐμοῖο λάθοι. Πολλάκι καὶ μεγάλων θυέων δίχα, ἡδὲ τραπέζης Λαὸν Ἀναστασίας ἤγνισα τῇλε μένων, Στήσας ἐν πραπίδεσσιν ἀσώματον ἔνδοθι νηὸν,
- 1260 Δάκρυ ἐπισπένδων φάσμασι θειοτέροις. Ἄζυγες, ὕμνοπόλοι τε, χοροστασῖαι τ' ἐρατειναὶ Ξείνων, ἡμεδαπῶν, ἐξ ὁπὸς ἀντιθέτου, Χῆραί τ' ὀρφανικοὶ τε, ἀλήμονες, ἀδρανέοντες, Λεύσσοντες πρὸς ἐμὰς, ὥστε Θεοῦ, παλάμας,
- 1260 Οἴκοι τε γλυκεροὶ, γηροτρόφοι, οὐ ποτ' ἔγωγε Λήσομαι, οὐδ' ἐθέλων, ὑμετέρης φιλῆς. Εἰ δέ τί που καὶ ἐμεῖο πολυτλήτοιο λέλειπται Μνηστὶς ἐν ὑμετέροις, ἡδε χάρις Τριάδος Πολλοὶ γὰρ καιροῖσιν ἐπὶ ῥόπον ἦτορ ἔχουσιν,
- 1260 Ἐν δὲ μόνοις αἰδῶς ὄμμασι κουφοτέρων.
- 1261 Κεῖνό γε μὴν ποθέω, σεπτὴ Τριάς, αἰὲν ἄληστος Ψυχᾷς ἀρτιφύτοις σεῖο μένοι θεότης. Χαίρετε, ὦ βασιλῆς, ἐμῶν παθέων ἐπαρωγοί· Χαῖρέ μοι, ἀντολίη καὶ δύσι μαρνάμεναι·
- 1261 Χαίρετέ μοι, ἱερῆς, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες· Χαῖρε, πρόεδρε τύφε· χαῖρε, πόλις μεγάλη. Αὐτὰρ ἐγὼ χθονίων μὲν ὑπέρτερός εἰμι θοώκων, Ἰμεῖρω δὲ μόνου κύδεος ἀθανάτου. Ἀλλὰ σάω με, σάω με, φίλη Τριάς· ὑστάτιον δὲ
- 1261 Ὅσόμεθ', οὐπὲρ ἀγνῆς θῶκος Ἀναστασίας. Γρηγορίου γόος οὗτος Ἀναστασίην ποθέοντος, Τῆς ποτὲ μιν φθονερῇ νόσφισεν ἀδρανίη.
- 1262 (1t) ΙΖ'. Περὶ τῶν τοῦ βίου διαφορῶν, καὶ κατὰ
- 1262 (1t) ψευδιερέων.
- 1262 (1t) Ζωγράφος ἐστὶν ἄριστος, ὃς ἐν πινάκεσσι χαράσσει Μορφὰς ἀτρεκέας, ἔμπνοα δερκομένας·
- 1262 (1t) Οὐχ ὃς χρώματα πολλὰ καὶ εὐχροα μὰψ ἐπιμίξας, Λειμῶνα γραπτὸν δείκνυσιν ἐκ πινάκων. Νῆα δὲ ποντοπόρειαν ἐπήνεσα, οὐ παρασήμοις Κάλλεσιν, οὐ πρύμνης ἄνθεσι λαμπομένην· Ἀλλ' ἦν ναυπηγοῖο χέρες γόμφοισιν ἄριστα
- 1262 (1t) Δῶκαν πηξάμεναι κύμασι θαρσαλέην. Καὶ στρατὸς ἐστὶν ἄριστος, ἀρήϊος ἀντὶ καλοῖο, Καὶ δόμος αἰγλήεις δεύτερος εὐπαγέος. Ὡς δὲ βίων βροτέων. Ὁ μὲν ἄμβροτος, ὃν τινα Χριστῷ
- 1262 (1t) Τάρβος ἄγει, πλεκτῆς ἀλλόττριον κακίης,
- 1263 Ἐμπεδον, ἀστυφέλικτον, ἀπενθέα. Ὅς δὲ κάκιστος, Ἐνδοθεν ἀδρανέων, ἔκτοθε κάρτος ἔχων, Ὤκύμορον, φρενοπλῆξιν ὁμοῖον, οἷσιν ἅπαντα Δινήεντα πέλει ἀστατεύουσι νόον.
- 1263 Τοῖος καὶ Χριστοῖο μεγακλέος ἀρητῆρσι θυμός. Ὁ μὲν βροτέου λάτρης ἀεισθενέος, Κλινόμενος καιροῖσι, δόναξ πολὺκαμπτος ἀήταις, Παντοίης κακίης οὐκ ἄκος, ἀλλὰ τύπος Αὐτὰρ ὃ γε τρομερῇσι καὶ εὐαγέσιν παλάμησι
- 1263

Δῶρον ἄγει, Χριστοῦ σαρκὶ χαριζόμενος, Καὶ μεγάλοις παθέεσιν, ἅπερ Θεὸς ἐνθάδ' ἀνέτλη,
ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων· Ὡς ζῶει μούνῳ καὶ τέρπεται· ὧς ῥα κεάζει θυμὸν ἀπὸ
χθονίων ἔνθεν ἀνιστάμενος.

1264 Ἀνθρώπων δ' ἀγαθοῖσι διδοῖ φρένα, τοῖς δὲ κακοῖσι Κάμπτεται, ὅσσα λίθος ὀκρυοίς ἀδάμας·
Οὐδ' ὃ γ' ἐπιστρέφεται πλούτου μεγάλων τε θοώκων, Οὐ δόξης βροτέης ἐνθάδε συρομένης·

1264 Οὐδὲ δορὴν βασιλῆος ἔχων βριαροῖο λέοντος, Κεύθει κερδῶν ἐνδοθὶ δουλοσύνην,
Νεκροβόρος, δολόμητις, ἀτάσθαλος, ἄλλος ἐν ἄλλοις Παντοδαποῖς κακίης εἶδεσι κλεπτόμενος.
Ἀλλὰ νόον καθαροῖσι νοήμασιν αἰὲν ἀέζων,

1264 Ἦδη καὶ Τριάδος ἅπτεται οὐρανίης, Ἦς τύπον ἐστήριξεν ἐνὶ πραπίδεσιν ἔησι, Κυῖδος ἐν ἐν
τρισοῖς κάλλεσι δερκόμενος, Καὶ λαὸν θυέεσσι ἀγνοῖς θεοειδέα τεύχων,

1264 Ὑστάτιον ψυχῆς θύματ' ἄναιμα φέρει.

1265 Τῶν μὲν ἐγὼ ποθέων εἷς ἔμμεναι (οὐκ ἐπικεύσω), Ἦδη καὶ προθύρων ἐνδοθὶ ταρσὸν ἔχων, Ὡς
ἴδον αἴσυλα ἔργα, κακοῖς ἀφίην τ' ἀλεγεινήν, Ἀψ ἀναχασσάμενος ἐκτὸς ἔθηκα πόδα,

1265 Ἦ μὴν πόλλ' ἐμόγησα καὶ εἰν ἄλλοισιν ἀπίστοις, Οἷσιν ἐνὶ γλώσσης ἦχος ἔθ' ἡμετέρης. Λᾶες
ἐμοῖ, κείνων δὲ Τριάς, θεότης νεόπηκτος· Τοίοις ἀλλήλους ξενίσασμεν ξενίοις. Ἀλλὰ καὶ ὥς
ὑπόειξα, λιπὼν λόγον οὐκέτ' ἄπιστον,

1265 Πάντοθεν ἡμετέροις κύμασι βαλλόμενος. Κεῖμ' ἐπίβαιν', ἐπίβαινε, κακὲ φθόνε. Ἦ τάχα δὴ σε
Σχήσω, καὶ πυμάτοις πείρασι κευθόμενος, Καὶ θηρὸς ζοφεροῖσιν ἐνὶ σπλάγχνοις ἐερχθεῖς,
Κήτεος εἰναλίου, ὥς ποτ' Ἰωνᾶς ἔδω.

1266 Σῶμα μὲν ἐν σπλάγχνοισι νόος δ' ἀδέτοις ἐρωαῖς Βήσεται, οἷ κ' ἐθέλει, καὶ περ ἐεργόμενος.
Τοῦτ' ἀγαθῶν μόνον ἔσται ἐλεύθερον, οὔτε καθεκτὸν, Οὔθ' ἐλετὸν, Χριστῷ νοῦς ἀναειρόμενος.

1266 Οὐ θνητοῦ βασιλῆος ὀμέστιος, ὥς τοπάροιθεν, Γρηγόριος, θυλάκῳ ἦρα φέρων ὀλίγην, Κεῖμενος
ἐν μέσσοισι, κατηφιόων καὶ ἄναυδος, Ἀπνοὸν ἄσθμα φέρων, δούλια δαινύμενος. Οὐχ ἔδρη
τίσει με δικασπός, ἢ συνέδρῳ,

1266 Ἦ ἐχμαιπετέϊ, πνεύματι μέτρα νέμων. Οὐδὲ χέρας φονίους προσπτύξομαι, οὐδὲ γενεῖου
Δράξομαι, ὥστ' ὀλίγης ἀντιτυχεῖν χάριτος· Οὐδ' ἱερὴν ἐπὶ δαῖτα, γενέθλιον, ἢ ἐθανόντος,

1266 Ἦ τινὰ νυμφιδίην σὺν πλεόνεσσι θέων,

1267 Πάντα τὰ μὲν γναθμοῖσιν ἐλώρια, τὰ δ' ἄρ' ὀπηδοῖς Θήσομαι, ἀρπαλέαις Βριαρέω παλάμαις·
Ὅψε δὲ φορτίδ' ἄγων, τάφον ἔμπνοον, ἅψ ἐπὶ δῶμα Ἐλξω, τὴν μογερὴν γαστέρα τειρόμενος,

1267 Ἄσθμα κόροιο φέρων, ἄλλην ἐπὶ δαῖτα παχείην Σπεύδων, πρὶν προτέρην ὕβριν ἀποσκεδάσαι.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ πρόεδρος ἐὼν ἱεροῖς ἐνὶ χώροις, Ἦ μόνος, ἢ πλεόνων εἰς ἐν ἀγειρομένων,
Φθέγγομαι οὔασι τερπνὰ, τὰ Πνεύματος ἔκδοθι ρίψας,

1267 Ὡς κεν ἔοιμι πρόφρων, φίλτρον ἔχων πλεόνων, Τερπόμενός τε κρότοις, καὶ ἐν θεάτροις
χορεύων, Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικουρσομένων, Ἀθλοφόροις ὁμοῖα, πολυγνάμπτοις τε
λώβαις, Ἦ καὶ μαινομένοις ἀντίπαλ' ἠνιόχοις·

1268 Οὐ χόλον αἰχμάσας, οὐ σώματος αἰθομένοιο Λύσσαν ἐπιψύξας, οὐ χέρα μαινομένην Πᾶσιν ἐπ'
ἀλλοτρίοις, λόγου δεσμοῖς πεδήσας, Οὐ ψευδῇ κραδίης δόξαν ἀποσκεδάσας,

1268 Οὐ τύφον οἰδαίνοντα διδάγμασιν ἐς χθόνα ρίψας Οὐ πηγαῖς δακρύων δάκρυον ἐκκαλέσας, Ἀλλ'
ἐν φάρμακον αἰνὸν ἔχων, θηρήτορα τιμῆς θυμὸν, καὶ θανάτου φάρμακον ἀτρεκέως. Οὐδέ τί
που συνόδοισιν ὁμόθρονος ἔσσομ' ἔγωγε

1268 Χηνῶν ἢ γεράνων ἄκριτα μαρναμένων· Ἐνθ' ἔρις, ἐνθα μόθος τε καὶ αἵσχεα κρυπτὰ πάροιθεν
Εἰς ἓνα δυσμενέων χώρον ἀγειρόμενα. Τῶνδε γὰρ εἵνεκ' ἔγωγε μέσος χθαμαλοῖσι κάθημαι

- 1268 Ἰητρὸς παθέων, αὐτὸς ἄνουσος ἐών.
- 1269 Οὐ γὰρ ἐμῆς πολιῆς παίζειν, καὶ λάτριν ἀεικῶς Ἑμμεναι ἀντὶ θρόνων, ὧν πέρι μαρνάμενοι
Σχίζονται, καὶ κόσμον ὅλον τέμνουσιν ἀθέσμως. Αἶ αἶ τῶν μεγάλων ἡμετέρων ἀχέων!
- 1269 Ταῦτα μὲν, οἷσι φίλον, καὶ κερκῶπων κράτος εἶη· Αὐτὰρ ἐγὼ Χριστοῦ πλησομαι ἀτρεμέων. Εἰ δὲ
κακὸν λαοῖο θεόφρονος ἡνία ρῖψαι, Ἴστωσαν κεφαλαὶ τῶν ἀποσεισασμένων, Ὅφρα κεν, ὥς
θοὸν ἵππον, ἀποπτυστήρα χαλινῶν,
- 1269 Θυμὸς ἄγοι κρημνοῖς, ἢ σκοπέλοισι φέρων. Εὐχομαι, ὥς κεν ἅπαντα Θεῷ φίλα τοῖσδε μεμήλοι,
Εἰ δὲ χερείοτερα, τηλόθεν οὔατ' ἔχειν.
- 1270 (1τ) ΙΗ'. Πρὸς τοὺς φθονοῦντας.
- 1270 (1τ) Ἐξ οὗ Θεῷ προσῆλθον ἐκλιπὼν βίον, Πολλαῖς στροβοῦμαι καὶ κακαῖς τρικυμίαις· Ἀντιπνέει γὰρ
ὁ φθόνος, πόρρω Θεοῦ
- 1270 (1τ) Βαλεῖν θέλων με, καὶ λαβεῖν ὁμόσκοτον. Πόθεν φίλοι μοι δυσμενεῖς, καλοὶ κακοί; Ἐν εἰσι
πάντες ἐξ ἴσου δρῶντες κακῶς· Πόθεν λόγον τοσοῦτον ἔκδημον φέρων Πόλει τοσαύτη, καὶ τί
πλεῖον κερδάνας,
- 1270 (1τ) Ἦν οἶδα πρώτην τῶν ἀφ' ἡλίου βολῶν, Ὡσθην νόσω τε καὶ κακοῖς παραστάταις; Πύρωσις,
οἶμαι, τοῦτο, καὶ στέργω μόνον
- 1270 (1τ) Δόξης τύχοιμι, Χριστέ, σῆς τῆς ἀφθόνου.
- 1271 (1τ) ΙΘ'. Σχετλιαστικὸν ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ παθῶν.
- 1271 (1τ) Πολλάκι Χριστὸν ἄνακτα κακοῖς μογέων μεγάλοισιν Ὠνοσάμην· καὶ γάρ τις ἄναξ θεράπωντος
ἔνεικε Δούλιον ἐν στομάτεσσι λαεύμενον ἡρέμα τρυσμὸν,
- 1271 (1τ) Ὡς δὲ πατήρ ἀγαθὸς καὶ ἄφρονος υἱὸς ἐοῖο Πολλάκις ἀμφαδίων ἐπέων θράσος ἦχ' ὑπέδεκτο,
Τοῦνεκα καὶ σὺ λόγοισιν ἐμοῖς, Θεὸς, ἴλαος εἶης, Οὓς τοι ἀκηχεμένη κραδίη, ἀγανώτατε,
πέμψει. Βαῖον ἄκος παθέεσσι ἐρευγομένη φρενὸς ὠδὶς.
- 1271 (1τ) Χριστέ ἄναξ, τί τόσοις με κακοῖς διέπερσας ἄνωθεν, Ἐξότε μητρὸς ὄλισθον ἐμῆς ἐπὶ μητέρα
γαῖαν; Εἰ μὴ καὶ λαγόνεσσιν ἐνὶ σκοτίῃσι πέδησας,
- 1272 Τίπτε τόσοις ἀχέεσσι, καὶ εἰν ἀλὶ, καὶ κατὰ γαῖαν. Ἐχθοροῖσιν τε φίλοις τε καὶ ἡγεμόνεσσι
κακίστοις, Ξείνοις, ἡμεδαποῖς τε καὶ ἀμφιδόν, ἢ λοχόωσι, Μύθοις τ' ἀντιθέτοις, καὶ λαϊνέαις
νιφάδεσσι
- 1272 Βέβλημαι; τίς ἅπαντα διακριδὸν ἐξαγορεύσει; Μοῦνος ἐγὼ πάντεσσιν αἰοίδιμος, οὐδ' ἐπὶ μύθοις,
Οὔτ' ἐπὶ κάρτει χειρὸς ἔχων περιώσιον ἄλλων, Ἄλγεα δὲ στοναχάς τε περισταδὸν, ὥστε λέοντα
Πάντοθεν ἀμφυλάουσι κακοὶ κύνες, οἰκτρὸν ἄεισμα,
- 1272 Ἄντολὴν τε δύσει τε. Τάχ' ἂν ποτε καὶ τὸ γένοιτο, Ἦ τις ἀνὴρ θαλίῃσι λύων φρένα, ἢ τις ὁδίτης,
Ἦ τις εὐκρέκτω κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων,
- 1272 Φθόγγοις οὐ λαλέουσιν, ἐμῶν ἀχέων ὀαριστῆς,
- 1273 Γρηγορίου μνήσαιτο, τὸν ἔτρεφε Καππαδόκεσσιν Ἡ Διοκαιοσαρέων ὀλίγη πτόλις. Ἄλλ'
ἐπίμοχθον Ἄλλοις πλοῦτον ὄπασσας ἀπείριτον· υἱέας ἄλλοις Ἑσθλοῦς· κάλλιμος ἄλλος, ὁ δ'
ἄλκιμος, ὃς δ' ἀγορητής.
- 1273 Αὐτὰρ ἐμοὶ κλέος ἐστὶν ἐπ' ἄλγεσιν· εἰς δέ με πάντας Σῆς γλυκερῆς παλάμης πικροὺς ἐκένωσας
οἰστούς. Ἄλλος Ἰὼβ νέος εἰμί· τὸ δ' αἴτιον οὐκέθ' ὁμοῖον. Οὐ γὰρ ἀεθλεύσοντά μ' ἄγεις, μάκαρ,
ὥς τιν' ἄριστον Ἀντίον ἀθλητῆρος ἀπῆνεος, ἀλκὴ πεποιθώς,
- 1273 Ὡς κεν ἀριστεύσαντι γέρας καὶ κῦδος ὀπάσσης. Οὐπω τόσος ἐγὼ γ', οὐδ' ἄλγεσι κῦδος ἔπεστι.
- 1274

- Ποινήν δ' ἀμπλακίης τίνω τάδε. Τίς δέ θ' ἀμαρτὰς Δίζημ' ἐν πλεόνεσσιν, ὃ σοι πλεόν ἄχθεται ἄλλων. Ἐξερέω πάντεσσιν, ὃ μοι νόος ἐντὸς ἔργε· Ἥ τάχα κεν δρύψειεν ἀμαρτάδα μῦθος ἄναυδος.
- 1274 Ὡδιόμην, ὅτε δὴ σε φίλον λάχος οἶον ἐδέγμην, Πάντ' ἄμυδις βιότοιο ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα ρίψας, Καὶ νόον ὑψιβιβάντα τεῇ θεότητι πελάζων, Σαρκὸς νόσφιν ἔθηκα, νόμος δέ μοι ἡγεμόνευε· Πάντων μὲν κρατέειν. πάντων δ' ὕπερ αἰθέρα τέμνειν
- 1274 Χρυσείαις πτερύγεσσι· τό μοι φθόνον αἰνὸν ἄγειρε,
- 1274 Καί με κακοῖς ἐπέδησεν, ἀφυκτοτάτησί τ' ἀνίαις.
- 1275 Σὸν κλέος ὑψός' ἄειρε, κλέος δέ σὸν ἐς χθόν' ἔθηκεν. Αἰὲν ἀγνηνορήσιν, ἄναξ, κοτέεις μεγάλῃσι. Κεῖνό γε μὴν αἴοιτε, καὶ ἐσσομένοισι γράφοιτε, Λαοὶ θ' ἡγεμόνες τε, ἀπεχθές, εὐμενέες τε,
- 1275 Πατρὸς ἐμοῦ μεγάλοιο φίλον θρόνον οὐκ ἀθέριξα· Οὐκ ἔστ', οὐδ' ἐπέοικε, Θεοῦ θεσμοῖσι παλαίειν. Κεῖνῳ θεσμὸς ἔδωκεν· ἐγὼ δέ τε χειρὶ γεραῖῃ Χεῖρα νέην ὑπέρεισα, πατρὸς δ' ὑπόειξα λιτῇσι, Πατρὸς ἐμοῦ, τὸν ἔτισε, καὶ ὃς μάλα τηλόθι μάνδρης
- 1275 Ἀζόμενος πολίην τε καὶ ἥλικα πνεύματος αἴγλην. Αὐτὰρ ἐπεὶ ζωῆς σημάντορι καὶ τόδ' ἔαδεν Ἥμετέρης, ἄλλοις με Λόγον καὶ Πνεῦμ' ἀναφῆναι,
- 1276 Ξεῖνοις, τρηχαλέοισιν, ἀκανθοφόροις ἀρούραις, Βαιὴ μὲν ψεκὰς εἶμι, πολὺν δέ τε λαὸν ἐπῆρσα. Καὶ τότε γ' αὐθις ἔαδε παλίμπορον ἐνθάδε πέμψαι Νούσῳ τε στυγερῇ, καὶ ἀργαλείαις μελεδῶναις
- 1276 Τηχθέντ' ἐξαπίνης. Ἴος δέ τε ἀνδρὶ μέριμνα. Βαιὸν δέ χρόνον ἔσκον ἐμοῖς μελέεσσιν ἀρηγῶν, Ποιμενικὴν σύριγγα, βοηθόον ἐσθλὸν ὀπάσσας, Μὴ τις ἐμοῖς μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν Ἐχθρὸς, ἐὴν πλήσειεν ἀναιδέα γαστέρα φορβῆς.
- 1276 Αὐτὰρ ἐπεὶ δονέοντο ἀγοῖ, δονέοντο δέ λαοὶ Ἥγεμόνος τε ποθῇ, καὶ θήρεσιν οὐλομένοισιν,
- 1276 Οἱ Θεὸν ἀνδρομέοισιν ἐνὶ σπλάγχνοισι παγέντα,
- 1277 Ἔκνοον ἦτορ ἔχουσι νόου δίχα μορφώσαντες, Πολλοὶ μὲν τρύζεσκον ἐμοῖς παθέεσσιν ἄπιστοι, Καὶ μ' ὑπεροπλίησι θεοῦδέα λαὸν ἀτίζειν, Ἥ φάσαν, ἥ νόος εἶχε. Θεῶ γ' ἐμὸν ἄλγος ἔφαινον.
- 1277 Πολλοὶ δ' αὖ νυχίοισιν ἐμὲ κρίνεσκον ὀνείροις, Ζωγράφος ὦν πόθος ἦεν, ἀθύρματα πολλὰ χαράσσω· Ἥ Θεὸς ἐξεκάλυπτεν, ἐμοὶ τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων, Ὅφρα κε μὴ χαλεπῇσι σὺν ἐλπωρῇσι δαμείην, Ἐξοδίην κακότητα ἐφессάμενος βιότοιο.
- 1277 Τοῦνεκεν ἀνύχεν' ἔκαμψα, τεὴν δ' ὑπὸ χεῖρα κραταιὴν Δέσμιος ἔρχομ' ἔγωγε· δίκη δ' ἄλλοισι μεμήλοι. Οὐδὲν ὄνειαρ ἔμοιγε δικαζομένης βιότητος.
- 1278 Τῇ νῦν, Χριστὲ, φέροις με, ὅποι φίλον. Ἄλγεσι κάμφθην. Κητεῖαις λαγόεσσι τετρυμένος εἶμι προφήτης. Σοὶ παρέχω ζωῆς τόδε λείψανον. Ἄλλ' ἐλέαιρε Μικρὸν ἔτι πνεῖοντα. Τί μ' ἄλγεσι τόσσον ἐλαύνεις;
- 1278 Οὗτ' ἀγαθοῖσι μόνοισι θάνες, Θεὸς, εὗτ' ἐπὶ γαῖαν Ἥλυθες (ἥ μέγα θαῦμα, Θεὸς βροτὸς αἵματι ραίνων Ψυχὰς ἡμετέρας καὶ σώματα), οὔτε κάκιστος Μοῦνος ἐγώ. Πολλοῖσι χρεῖοισι κύδος ὅπασσας. Τρεῖς βίβλοισι τεῇσι μεγακλέες εἰσὶ τελῶναι,
- 1278 Ματθαῖός τε μέγας, νηῶ τ' ἐνὶ δάκρυα λείψας, Ζακχαῖός τ' ἐπὶ τοῖσιν· ὁ τέτρατος αὐτὸς ἔοιμι. Τρεῖς δ' ἄρα λυσιμελεῖς, ὃ τε λέκτριος, ὃς τ' ἐπὶ πηγῇ,
- 1278 Ἦν τε πνεῦμ' ἐπέδησεν· ὁ τέτρατος αὐτὸς ἔοιμι.
- 1279

Τρεῖς δέ σοι ἐκ νεκύων φάος ἔδρακον, ὥς γὰρ ἄνωγας Ἄρχοντος θυγάτηρ, χήρης πάϊς, ἐκ δὲ τάφοιο Λάζαρος ἡμιδαίικτος· ὁ τέτρατος αὐτὸς ἔοιμι. Καὶ νῦν φάρμακ' ἔχοιμ' ὀδυνήφατα, καὶ μετέπειτα

1279 Ζωὴν ἄτροπον, ἐσθλὲ, τεῶ μέγα κύδει γαίῳν. Ποίμνης ἡγεμόνευσα θεόφρονος. Εἰ δὲ λυθείην, Ποιμένος οἶδε τύχοιεν ἀρείονος· εἰ δ' ἄρ' ὁμοίου, Ἕσονος ἐν παθέεσσι, μακάρτατε· οὐ γὰρ ἔοικε Τὸν νούσων ἐλατῆρα κακοῖς ἀχέεσσι παλαίειν.

1279 Κ'. Νοσοῦντος εὐχή πρὸς Χριστόν.

1279 Πῆξόν με, Χριστέ· πῶς ἐλύθη σὸς λάτρις; Ὑμνωδὸς ἀργεῖ γλῶσσα. Πῶς φέρεις τόδε; Ἄλλ' ἄρμοσόν με, μὴ πρόη τὸν σὸν θύτην. Ποθῶ πάλιν στῆναι τε καὶ σωτηρίας

1280 Κῆρυξ γενέσθαι, καὶ λαὸν καθαγνίσαι· Σὺ τὸ σθένος μου, λίσσομαι, μὴ μ' ἐκλίπῃς. Εἷς' ἐν ζάλῃ προὔδωκα, βαλοίμην ἔτι.

1280 ΚΑ'. Εἰς τὸν πονηρόν.

1280 Ἄρπασον, ἄρπασον, ἄφθιτέ, με Χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης· Μηδ' ἔργοις μογέοιμι κακοῖς, Καὶ Φαραῶ με τρυχοῖ, Μηδέ με δουριαλῇ κατέχοι,

1280 Χριστέ, σὸς ἀντίπαλος, Εἰς Βαβυλῶνά τ' ἄγοι κραναήν,

1280 Ἄγεσι τειρόμενον. Ἐν νηῶ δὲ μένοιμι τεῶ Ἑμπεδος, ὕμνοπόλος· Μηδέ μέ τις πυρόεις Σοδόμων

1280 Ὅμβρος ὑπερθε βάλοι. Χειρὶ δ' ἐπισκιάοις κρατερῇ

1280 Πήματα πάντ' ἐλάων.

1281 (1t) ΚΒ'. Ἰκετήριον.

1281 (1t) Χριστέ, φάος μερόπων, πυρόει στύλε Γρηγορίοιο Ψυχῇ, πλαζομένη πικρῆς βιότου δι' ἐρήμης, Σχῆς Φαραῶ κακόμητιν, ἀναιδέας ἐργοδιώκτας·

1281 (1t) Καὶ πηλοῦ μ' ἀδέτοιο, καὶ Αἰγύπτοιο βαρείης Ἐξερύσαις, πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας Δυσμενέας, λείην δὲ πόροις ὁδόν. Ἦν δὲ κίχησιν Ἐχθρὸς ἐπισπέρχων, σὺ δέ μοι καὶ πόντον ἐρυθρόν Τμηξείας, στερεὴν δὲ διεκπεράοιμι θάλασσαν,

1281 (1t) Σπεύδων ἐς χθόνα διᾶν, ἐμὸν λάχος, ὥσπερ ὑπέστης· Καὶ ποταμοὺς στήσειας ἀπείρονας, ἀλλοφύλων τε Κλίναις θούριον ἔγχος, ἀγάστονον. Εἰ δ' ἐπιβαίην Γῆς ἱερῆς, μέλψω σε διηνεκέεσσιν ἐν ὕμνοις. Χριστέ ἄναξ, τί με σαρκὸς ἐν ἄρκυσι ταῖσδ' ἐνέδησας;

1281 (1t) Τίπτε βίῳ κρυόεντι, καὶ ἰλυόεντι βερέθρῳ,

1282 Εἰ ἐτεὸν θεὸς εἰμι, λάχος δὲ σὸν, ὥσπερ ἄκουσα; Ἐκ μέν μοι μελέων σθένος ὤλετο, οὐ δέ τι γοῦνα Ἔσπεται· ἀλλά μ' ἔλυσε χρόνος, καὶ νοῦσος ἀνιγρῇ, Τηκεδάνη τε μέριμνα, φίλοι τ' ἄφιλα φρονέοντες.

1282 Εἵκειν δ' οὐκ ἐθέλουσιν ἀμαρτάδες, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Στείβους' ἀδρανέοντα, κύνες δ' ὥς πτῶκα λαγῶν, Ἦ κεμάδ' ἀμφὶς ἔχουσι, λιλαίόμενοι κορέσασθαι. Ἦ στήσον κακότητα καὶ ἴλαθι, ἢ μ' ὑποδέξαι Δηρὸν ἀεθλεύοντα, καὶ ἄλγεσι μέτρον ἐπέστω,

1282 Ἦ λήθης νέφος ἐσθλὸν ἐμὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.

1282 ΚΙ'. Εἰς τὴν ἀναχώρησιν.

1282 Ἄλλοι μὲν εὐπλοοῦσι τῶν Θεῶ φίλων, Ἄλλοι δὲ δυσπλοοῦσιν οὐδὲν χείρονες. Τίς οἶδε τούτων τοὺς λόγους, πλὴν σοῦ, Λόγε;

1282 Μὴ τοῦ βαδίζειν εὐκολωτέραν τρίβον,

1283 Τὸ τὴν προσάντη καὶ τραχεῖαν ἢ πλέον; Ὅμως δ' ἔγωγε τοῦμὸν, ὥς ἔχω, φράσω. Κρεῖσσον μὲν ἄμφω, καὶ τρέχειν, καὶ πρὸς καλόν. Εἰ δ' οὐκ ἔνεστι, τοὺς πόνους ἀσπάζομαι

- 1283 Πρὸ τῆς ἀδόξου καὶ κακῆς σωτηρίας. Ὡς πολλὰ δὴ δεῖ καί με πρὸς Θεὸν φέρειν, Κάμνοντα
σαρκί, πραγμάτων τ' ἐπιδρομαῖς. Τί χρὴ παθεῖν με μὴ τυχόντ' ἀμφοῖν φίλοι; Σκεύαζε σαυτὸν
ὡς τάχος, πρὸς οὐρανὸν
- 1283 Ψυχὴν πτερώσας τῷ λόγῳ τὴν τιμίαν· Μηδὲν περισσὸν, ἀλλὰ πᾶν ῥίψας βάρος Βίου ματαίου,
καὶ κακῶν τῶν ἐνθάδε. Ἐγὼ τραπέζης μυστικῆς παραστάτης Ἐγὼ καθαίρω λαὸν, ὃν σοι
προσφέρω,
- 1284 Ἐν τοῖς ἀναίμοις καὶ τελείοις δόγμασιν. Ὡς λαμπρότης βλύζουσα, καὶ πηγὴ φάους, Ὡς αὐτὸς
οἶδα, δεόμενος καθαρσίῳ, Δεινὸν καθαίρειν βορβόρου μολύσματα.
- 1284 Σκοπεῖτε καὶ τρέμοιτε, λαῶν ποιμένες.
- 1284 ΚΔ'. Εὐχὴ ἐωθινή.
- 1284 Ὅρθρος δίδωμι τῷ Θεῷ μου δεξιὰς, Μηδὲν σκοτῶδες ἢ δράσειν ἢ αἰνέσειν, Ἄλλ' ὡς μάλιστα σοι
θύσειν τὴν ἡμέραν,
- 1284 Μένων ἄσειστος, καὶ παθῶν αὐτοκράτωρ. Αἰσχύνομαι τὸ γῆρας, ἂν κάκιστος ᾶ, Καὶ τὴν
τράπεζαν ἧς παραστάτης ἐγώ.
- 1284 Ὅρμῃ μὲν αὕτη, Χριστέ μου· σὺ δ' εὐόδου.
- 1285 (1τ) ΚΕ'. Πρὸς ἐσπέραν θρῆνος.
- 1285 (1τ) Ἐψευσάμην σε. τὴν ἀλήθειαν, Λόγε, Σοὶ τὴν παροῦσαν ἡμέραν καθαγνίσας. Οὐ πάντα
φωτεινὸν με νῦν ἐδέξατο.
- 1285 (1τ) Ἦ μὴν προσηυξάμην τε καὶ τοῦτ' ὥόμην· Ἄλλ' ἔστιν οὗ μοι καὶ προσέπταισαν πόδες. Ζόφος γὰρ
ἦλθε βάσκανος σωτηρίας. Λάμποις τὸ φῶς μοι, Χριστέ, καὶ πάλιν φανείς.
- 1285 (1τ) Κς'. Δέησις πρὸς Χριστὸν τῇ ἐπαύριον.
- 1285 (1τ) Ἐζημῖωμαι, Χριστέ, τὴν χθὲς ἡμέραν. Χόλος προσῆλθε, καί μ' ἔκλεψεν ἀθρόον. Τὴν σήμερον
λάβοιμι φωτὸς ἡμέραν.
- 1286 Μέμνησο σαυτοῦ· μὴ λάθῃς Θεὸν βλέπων. Ὁμώμοκας μέμνησο τῆς σωτηρίας.
- 1286 ΚΖ'. Θρῆνος.
- 1286 Αἱ αἱ τῶν παθέων! Τίπτ' ἦλιτον; ἢ ἄρα μοῦνος
- 1286 Σῶν καθαρῶν θυέων ἄπτομαι οὐχ ὁσίως; Ἦ με πυροῖς παθέεσσι, καθάρσιε, ἢ τύφον ἄλλων
Ἴσχεις, ἢ με φέρεις γυμνὸν ἐπ' ἀντιπάλῳ; Ταῦτα μὲν αὐτὸς, ἄναξ, νωμᾶς, Λόγε. Αὐτὰρ ἔγωγε
Βαῖδον ὑπὲρ γαίης ἄσθμα φέρω πύματον.
- 1286 Δάκρυα πάντ' ἐκένωσα, γόος δέ μοι ἔργον ἐτύχθη. Μέχρι τίνος παλάμαις κείμεθ' ἐν ἀσεβέων;
Ἄλλὰ, μάκαρ, στῆσόν με, καὶ εἰ κακὸν, ἀλλ' ἱερῆα,
- 1286 Μή τις ὀλισθήσῃ πῆμασιν ἡμετέροις.
- 1287 Ὡλετο εὖχος ἔμοιγε, καὶ ἄλγεα σαρκὸς ὄλοιτο. Οἶχετ' Ἀναστασίη, λῆγε καὶ, ἀμπλακίη. Αἱ αἱ
δάκρυά μοι καταλείβεται, ἔνδοθεν ἦτορ Παχνοῦται· διπλὴν νοῦσον ἐπίσχες, ἄναξ·
- 1287 Νοῦσον ἐπίσχες, ἄναξ, διολώλαμεν. Ἦ ἄρα μούνῳ Οἶκτος ἀπεκλείσθη σῶ λάτρι Γρηγορίῳ;
Τέτρωμαι πολλοῖσι κακοῖς καὶ ἄλγεσι σαρκός· Σοὶ δὲ, Χριστέ, χάρις, ὅς με πυροῖς πάθεσιν. Ἦ
στῆσον κακότητα, καὶ ἴλαθι σῶ θεράποντι,
- 1287 Ἦ τὸ δίδου θυμῷ τλήμονι πάντα φέρειν.
- 1287 ΚΗ'. Ἐλεγειακόν.
- 1287 Ὁλβιος ὅστις ἄσαρκον ἔχει βίον, οὐδ' ἐπίμικτον Εἰκόνι τῇ μεγάλῃ βόρβορον ἀμφέθετο.
- 1288

- Παῦρα μὲν οὐρανίοισι νοήμασιν ἔσπετ' ἀνάγκη, Πλείονα δ' ἀντιάει, καὶ ζόφος ἐστὶ νόου. Εἰ
 ρόιης γένος εἰμὶ, τί μ' ἀθανάτοισιν ἔϊσκεις, Εἰ πνεύσθην θεόθεν, τίπτε με πηλόδετον,
- 1288 Χριστὲ, φέρεις; γήρας μὲν ἔβη, καὶ ἄψε' ἀκιδνά· Ἡ δ' ἔτι λύσσαν ἔχει σὰρξ ἐπανισταμένη
 Ἀμφιδόν, ἢ λοχώωσα· τὸ δ' ἄλγιον, ὁππότε μύστην Οὐρανίων θυέων μὴ καθαρὸν παρέχει.
 Ὅρκίζω σε Θεοῖο μέγα κράτος, ἡδὲ κελαινὸν
- 1288 Ἥμαρ ἀλιτροβίων, ἴσχεο μαργοσύνης.
- 1288 ΚΘ'. Εἰς τὴν ὑπομονήν.
- 1288 Ἐπεὶ με βάλλεις τῇ νόσῳ πονούμενον,
- 1288 Μικροῖς λόγοις ἄκουε, καὶ παιδευμ' ἔχε.
- 1289 Ἐμοὶ τὸ κάμνειν κρεῖσσον, ἢ σοὶ τὸ σθένειν. Ἐγὼ μὲν οἶδα τῇ νόσῳ πυρούμενος, Καίπερ
 καθαίρειν τοὺς κακοὺς τεταγμένος, Κἂν ἦ τι μεῖζον τοῦ πάθους μυστήριον.
- 1289 Φρονεῖν γὰρ οὕτω λῶον, ἢ ῥυπῶντά τι Βλάπτειν ἑμαυτὸν ἐν κενῷ φρυάγματι. Σὺ δ' ὦν
 κάκιστος, οὐδ' ἐπίστη τὴν νόσον· Ἡ πόλλ' ἔδει σε δάκρυα σπεῖσαι Θεῶ, Ἴν' ἐκτέμῃς σου τὴν
 νόσον, πρὶν ἂν θάνῃς.
- 1289 Εἰ γὰρ τὸ φῶς τοιοῦτο, τὸ σκότος πόσον;
- 1290 (1t) Λ'. Εἰς ἑαυτόν.
- 1290 (1t) Ἡ πολλὰ, πολλὰ γίνεται Μακρῷ βίῳ βροτοῖς. τλητὸν δ' ἅπαν, ὃ κεν φέροι
- 1290 (1t) Βίον στρέφων Θεός. Ἐγὼ γὰρ, ἅς μὲν ἔσχον ἐν Ξένη πόλει πάλας, Λόγῳ πεσόντι σύμμαχον
 Γλῶσσαν φέρων ἐμήν,
- 1290 (1t) Ἄλλους λέγοντας αἰνέσω.
- 1290 (1t) Πολλοὶ λέγουσι δὲ, Ξένοι, φίλοι τε πίστεως
- 1290 (1t) Ἐμοὶ σεβασμίας. Οὐδὲν γὰρ οὕτως οὔποτε Ὅλην ἔσεισε γῆν Ὡς Πνεύματος παρῤῥησία Θεοῦ
 βοωμένου·
- 1290 (1t) Ὁ καὶ προσάντη τοῖς φίλοις
- 1290 (1t) Τέθεικεν, οἶδαμεν.
- 1291 Καὶ σοὶ, Μάκαρ, πλείστη χάρις Καλῆς ἀτιμίας. Ταύτης γὰρ ἀνκλεέστερον Τί ἂν πάθοι βροτός;
- 1291 Ἄ δ' ἐνθάδ' εὗρον οὐ δοκῶν, Αὐτὸς φράσω φίλοις, Ὡς ἂν μάθωσιν εὐκόλως Φέρειν φθόνου
 πάλας. Θεοῦ μὲν ἦν λόγος πάλαι
- 1291 Κάλλιστος, ὡς Θεοῦ, Πάντα προφήτην τίμιον Ξένοις μόνοις δοκεῖν,
- 1291 Τὸ γνῶριμον δὲ ἄτιμον Ὡς πολλὰ τυγχάνειν. Ἐγὼ δὲ τοῦτο, καὶ πλέον, Πέπονθα νῦν σαφῶς.
 Ἐπεὶ γὰρ ἡκόμην, ξένης
- 1291 Λιπὼν ἔδος χθονὸς, Καὶ γῆν πατρώαν ἀσμένως Λαόν τε τὸν γλυκὺν Ὡς εἶδον, ὥχ' ὑπέδραμε
 Κιβωτὸς, ἡ μόνη
- 1291 Κόσμου φυγοῦς' ἐπὶ κλυσιν Καλῶς ὀλωλότος.
- 1292 Καὶ τὸν γὰρ, ἐκλελοιπότης Ὁρθοῦ λόγου σχεδόν, Ὑπεξέκλεψε τῷ ξύλῳ Μέγας πατήρ ἐμός,
- 1292 Ὅλης ὅλον τῆς Τριάδος Λάτριν καταστήσας. Τοῦτον κάμνοντ' ἀναρχία, Ναῦν ὥς τιν' ἐν βυθοῖς
 Ἑρμῆμον οἰακοστρόφου,
- 1292 Σερεβλούμενον ζάλη Κακῶν μεγίστων, ἥθελον (Λιθαζέτω με πᾶς, Ὡς ἐκ παλαιοῦ τοῖς λίθοις
 Ἄριστ' ἡρμοσμένον), Ὡσαι βυθοῦ γὰρ ἥθελον Κυβερνήτου χερὶ, Ὅν ταῖς πνοαῖς ἡπιστάμην
 Μάλιστ' ἀντιστάτην,
- 1292

- Καίπερ νεωστὶ χρημάτων Κράτος δεδεγμένον. Τάδ' ἤθελον μὲν ὁ φθόνος Δ' ἀντίξοος καλοῖς,
 Ὅς ἀντέπνευσε τοῖς καλῶς
- 1292 Ἄγαν δεδογμένοις. Πρῶτον μὲν οἱ τὰ δεύτερα
- 1292 Θρόνων λελογχότες,
- 1293 Λαοῦ πρόεδροι πρεσβύται, Σεμνὴ γερουσία, Πεφήνας' ἡμῖν οὐ καλοί. Τίς ἤλπισε τόδε;
- 1293 Οἱ μὲν γὰρ αἰδοῦς λειψάνῳ Βραχεῖ κρατούμενοι, Δισώματοι καὶ δίχροοι, Χιτῶνες ὥς τινες,
 Ἐκτὸς πρὸς ἡμῶν, ἔνδοθεν
- 1293 Κακῶς πεπηγότες, Οἷς καὶ χάρις τοῦ λανθάνειν, Ὡς ἄφρονας, θέλειν Ἡ γὰρ πρόδηλος δουλεία
- 1293 Χείρων ἀπιμίας. Οἱ δ' οὐ λάθρα δυσμενεῖς, Ἀλλ' ἐκφανεῖς ἄγαν, Ἐρυθριῶντες, εἰ κακοὶ Δοκοῖεν
 εὐτελεῖς.
- 1293 Ὡ σαρκολάτραι, καὶ Θεοῦ Περίφρονες σαφῶς, Βεελφεγῶρ σέβοντες, οὐ Τὸν ὄντα Δεσπότην.
 Ποῦ δὲ τράπεζα μυστική;
- 1293 Καλῶς δικαζέτω. Ποῦ δ' ἄρτος, ἢ ποῦ χεῖρες, αἱ Τὸ Πνεῦμ' ἐφείλκυσαν
- 1294 Ὑμῶν καρήνοισ; Θρύψατε, Κακοὶ, καὶ τὴν χάριν. Λαὸν δ' ἀφήσω μέμψεως. Τί γὰρ ξένον τόδε,
- 1294 Τὸν ὄντα τοίων προστατῶν Τοιαῦθ' ἀμαρτάνειν; Μόγισ γὰρ ἂν, ἡγουμένων Σοφῶν, εἶεν καλοί.
 Πλὴν οὐ τάδ' ὑμᾶς, ὦ τέκνα,
- 1294 Ἐδίδαξ' ἐγὼ ποτε (Εἰ καὶ χρόνον βραχὺν ξένην
- 1294 Νώμησα ἡνίαν), Περιφρονεῖν διδασκάλου Νόμους τε καὶ λόγους. Ταῦτ' ἦν ἔτι σθένος μοι καὶ
 Πάσχοντι καρτερεῖν.
- 1294 Τὸ γὰρ παθεῖν ὥς πλεῖστα τοῦ Φέρειν διδάσκαλον. Ὁ δ' ἐξέτηξε καρδίαν Μάλιστα τὴν ἐμὴν, Ἐκ
 μ' ἠπάτησαν οἱ σοφοὶ
- 1294 Λαῶν ἐπίσκοποι, Λόγῳ μὲν ὄντες ἐν φίλοις,
- 1294 Ψήφου τε τῆς ἐμῆς
- 1295 Ὡς ἀρρεποῦς τε καὶ φίλης, Εἶπερ τινὸς, λόγῳ, Ἔργῳ δ' ὅπου νενευκότες, Λέγειν τόδ' οὐκ ἐμόν.
- 1295 Πλὴν ἠπατήθην, ὦ Τριάς Ἐμοὶ λαλουμένη. Ὡ βήματ', ὦ λιθασμάτων Τε καὶ πόνων ὅλων, Οὓς
 ἐκ νέας ἀσκήσεως
- 1295 Διήνυσ' εἰς τόδε! Ὡλωλε πίστις εἰς Θεὸν, Ὡλωλε δ' ἐκ βροτῶν. Ποῦ τις μεταστῇ, καὶ τίνων
 Γένηται πλησίον;
- 1295 Εἰ ταῦτα λύχνοι, καὶ τὸ φῶς, Σκόπει σὺ τὸ σκότος. Δὺς ἐμπέπαιγμαι, τοῦτο καὶ
- 1295 Παθὼν ἐπίσταμαι, Εἶπερ τι κάμοι τοῦ φρονεῖν Μέτεστιν ἐκ Θεοῦ. Ἀλλ' ἐνδακὼν ἤνεγκα (τίς
 Τόδ' οἶδεν ἢ Θεός;),
- 1295 Θεοῦ τὸ χρηστὸν, εἰ θέμις Φράσαι, μιμούμενος. Μῆτ' οὖν ἀκούειν, μῆτ' ὄρᾱν Ὡλως δοκῶ μόνος
- 1296 Τὰ πᾶσι δῆλα καὶ σαφῇ, Κόσμῳ προκείμενα, Ὡς ἂν τὸ χρῶμα γοῦν μένη Τοῦ πρόσθε σώματος,
- 1296 Ἦδη παρειμένον τε, καὶ Πεσόντος ἀθλίως. Εἰ ταῦτ' ἀρεστὰ τῷ λόγῳ, Διδάξατ', ὦ σοφοί. Ἐμοὶ
 γὰρ οὐκ ἀρεστὰ, καὶ
- 1296 Λίαν δοκεῖ κακά. Ἐντεῦθεν, ὥσπερ τειχίου Ῥαγέντος, ἢ ρόου, Ἄπας κακῶν εἰσερῥύη Ξένων
 λόγων σπορεύς
- 1296 Ὡν εἰσι καὶ νέαι πλάκες Κακῶς γεγραμμέναι. Οἱ τὸν Θεόν μου τὸν μέγαν
- 1296 Οὐκ ἐνδίκους τομαῖς Τέμνουσιν· οἴμοι! τὴν μίαν Πάντων ὑπερβολὴν Ἄνω τιθέντες, καὶ μέσον,
 Κάτω τε τὸ τρίτον.
- 1296

- Τέμνουσι δ', ὡς Θεόν μου, καὶ Θεοῦ μέγαν βροτὸν, Ἄνουν τιθέντες, ὡς ἄνου
- 1296 Ἄδαμ πεπτωκότος,
- 1297 Ἦ, μὴ τελείως τῷ πάθει Σωθῶ, δεδοικότος. Χρὴ γὰρ τὸ δέρμα μου μόνον Τυχεῖν σωτηρίας,
- 1297 Τὰ δ' ἄλλ' ἄτιμα τυγχάνειν Θεῷ παρειμένα. Ἵν καὶ τόδ' ἐστὶ, δεύτερος (Οὐκ οἶδ' ὅθεν, καὶ τίς) Ἰουδαῖσμός, χιλίων
- 1297 Τ' ἐτῶν ληρήματα, Ἑλληνικῆς ἀμβλώματα
- 1297 Μέθης τε καὶ πλάνης
- 1297 Οἱ καὶ τὸ καλὸν ποιμνιον, Ὡσπερ λύκοι βαρεῖς, Ἐπεισπεσόντες, νηλεῶς Ἑρημον ποιμένος Κλέπτουσιν, ἀρπάζουσιν εἰς
- 1297 Πόνον ψυχῆς ἐμῆς Ὅς, καίπερ ἄλλου ποιμνίου Βακτηρίαν λαβὼν, Ὅμως ἀσῶμαι, πατρικῶν
- 1298 Ὅρων μόγων λύσιν. Πῶς δ' οὐχί; καὶ τίς μετρίως Ταῦτ' ἂν πάθοι φρονῶν; Οὐ γάρ τις δρυς, τίς ἢ λίθος
- 1298 Μόνον μ' ἐθρέψατο. Ψεύστης μὲν εἶην καὶ κακὸς, Ἐρῶ δ' ὅμως λόγον. Οὐδ' αὐτὸς, οἶδα, τῆς νόσου Μένεις ἐλεύθερος,
- 1298 Ὁ νῦν ἔποφρυς τοῖς ἐμοῖς
- 1298 Κακοῖς, ὦ φίλτατε,
- 1298 Κἂν ἀσφαλῶς βεβηκέναι Καὶ καιρίως δοκῆς. Πῦρ γεῖτον οὖν, καὶ τῇ πέλας Ἀπιστον οἰκία. Κέδρος τινάσσεται, πίτυς
- 1298 Τρόπον τίν' ἀσφαλῆς; Πόρρωθεν εἶργε τὴν μάχην, Εἰ μὴ πέλας ποθεῖς. Μεμνήσεταιί τις τῶν ἐμῶν
- 1298 Τούτων λόγων ποτὲ,
- 1299 Ὅτ' οὐδὲν ἔσται πλεῖον, ἢ Τὸ δάκνεσθαι μάτην. Πλὴν νῦν ἐμοὶ περιζέει Πολὺς κλύδων κακῶν.
- 1299 Τί χεῖρον οἴσεις, Χριστέ μου; Πυροῖς δὲ τί πλέον; Πάντα προθύμως δέξομαι, Πλὴν ἵλαος πέλοις.
- 1299 Μικρόν τι, καὶ παρήλθομεν Τὸ τοῦ βίου τραχύ. Κάκεῖσε δ' οἶα; χρηστά μοι, Κἂν ἢ λίαν κακά. Οὐ γάρ τις κάκεῖ διπλόη
- 1299 Μόνη γὰρ ἀπλότης.
- 1299 ΛΑ'. Πόθος τοῦ θανάτου.
- 1299 Δις, οἶδα τοῦτο, φεῦ! δις ἐπτερνισμένος· Εἰ μὲν δικαίως, προσδέχοιθ' ὑμᾶς Θεός· Εἰ δ' οὐ δικαίως, προσδέχοιθ' ὅμως Θεός·
- 1300 Οὐδὲν γὰρ ὑμῶν οὐδὲ ὡς καθέξομαι. Πλὴν ἐκλέλοιπα, καὶ ποθῶ λύσιν κακῶν. Τῶν μὲν παρόντων εἰμὶ πάντων ἔμπλεως, Πλούτου, πενίας, χαρμονῶν, οὐ χαρμονῶν,
- 1300 Δόξης, ἀτιμίας τε, δυσμενῶν, φίλων· Τῶν δ' οὐ παρόντων εὐχομαι πεῖραν λαβεῖν. Πέρας λόγου· τολμῶ δὲ, καὶ δέχου λόγον· Εἰ μηδὲν εἰμι, Χριστέ μου, τίς ἢ πλάσις; Εἰ τίμιός σοι, πῶς τόσοις ἐλαύνομαι;
- 1300 ΛΒ'. Περὶ τῆς τοῦ βίου ματαιότητος καὶ ἀπιστίας,
- 1300 καὶ κοιποῦ πάντων τέλους.
- 1300 Ἦθελον ἢ ἐπέλεια τανύπτερος, ἢ ἐχειλιδὼν
- 1300 Ἑμμεναι, ὥς κε φύγοιμι βροτῶν βίον, ἢ τιν' ἔρημον
- 1301

- Ναιετάειν θήρεσσιν όμέστιος (οί γάρ ἔασι Πιστότεροι μερόπων), καί ήμάτιον βίον ἔλκειν,
 Νηπενθῆ, νήποινον, ἀκηδέα· ἔν τόδ' ἄθηρον Μοῦνον ἔχειν, θεότητος ἴδριν νόον,
 οὐρανοφοίτην,
- 1301 Ὡς κε γαληνιόωντι βίῳ φάος αἰέν ἀγείρων. Ἦ τινος ήερίης σκοπιῆς καθύπερθεν ἀερθεῖς,
 Βρονταῖον πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν αὖσῶ· Ἀνθρωποι θνητοί, ροιῆς γένος, οὐδέν ἔόντες, Οἷ
 θανάτῳ ζῶοντες, ἔτώσια φυσιόωμεν,
- 1301 Μέχρι τίνος ψεύστησι καί ήματίοισιν όνειροις Παιζόμενοι, παίζοντες, ἐπὶ χθονὶ μὰψ ἀλάλησθε;
 Ἄθρει δὴ πραπίδεσσι τεαῖς, ἐπὶ πάντας όδεύων, Ὡς καί ἐγώ· δὴ γάρ με Θεός μέγαν ἴδριν ἔθηκεν
 Ἑσθλῶν τε, στυγερῶν τε, νόος δ' ἐπὶ πάντα φορεῖται.
- 1302 Οὔτος ἔην θαλερός τε καὶ ἄλκιμος, εὖχος ἑταίρων, Ὑψιβιβὰς, μελέεσσιν ἐριζῶοισι τεθελῶς.
 Οὔτος κάλλιμος ἦεν, ἑωσφόρος, ὄμματα πάντων Ἑλκων, εἶαρος ἄνθος ἐν ἀνδράσιν. Οὔτος
 ἀγῶσι
- 1302 Κύδιμος· ἔντεσιν οὔτος Ἀρήϊος· οὔτος ἄριστος Θηροφόνων σταδίοισι, καὶ οὔρεσι κάρτος
 ἐγείρων. Οὔτος δ' αὖ θαλίῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι μεμηλῶς, Γαίῃ, καὶ πελάγεσσι, καὶ ήέρι γαστέρα
 φέρβων, Νῦν ρίκνυς, καὶ ἀναλκίς (ἀπῆνθησεν γάρ ἅπαντα)
- 1302 Γῆρας ἔβη, τὸ δὲ κάλλος ἀπέπτατο· νεκρά τὰ γαστρός. Βαίον ἔτ' ἐν μερόπεσσι τὸ δὲ πλέον, εἰν
 αἶδαο. Οὔτος δ' αὖ μύθοις πνείων μέγα παντοδαποῖσιν· Οὔτος δ' εὐγενέτης τύμβοις φρονέων
 μεγάλοισιν,
- 1302 Ἦ δέλτοις ὀλίγῃσι νεόγραφον αἶμα λελογχῶς.
- 1303 Οὔτος καρτερόμητις, ἐνὶ πτολίεσσι μέγιστος, Πανδήμοις στομάτεσσι βοώμενος· οὔτος ἄμετρον
 Πλοῦτον, τὸν μὲν ἔχων, τὸν δὲ φρεσὶν ἔνδον ἀέζων. Οὔτος δ' ὑψιθρόνοιο δίκης πλάστιγχι
 γέγηθεν.
- 1303 Οὔτος δ' αἱματόεντι ράκει, δεσμῷ τε καρήνου Γαίης κάρτος ἔχων, καὶ οὐρανὸν αὐτὸν ἀτίζει
 Θνητὸς, ἐν οὐ θνητῇσι μετήρορος ἑλπωρῇσι. Νῦν τάδε, μικρὸν ἔπειτα κόνις, καὶ πάντες ὁμοῖοι,
 Δμῶες, σκηπτροφόροι, θῆτες, πλούτῳ κομόωντες·
- 1303 Εἷς ζόφος, εἷς δὲ δόμος· τόσσον πλέον όφρυόεσσιν, Ὅσσον κλεινοτέροιο γόου, τύμβου τε
 τυχῆσαι, Οὔνομά τ' ἐν λάεσσι λιπεῖν ἐπικήδειον οἰκτροῖς· Ὅψὲ μὲν, ἔμπα δὲ πᾶσιν ἴσον θνητοῖσι
 τάλαντον.
- 1304 Ὅστεά πάντες ἀφαυρά, σεσηρότα, γυμνὰ κάρηνα. Λῆξε τύφος. Πενίην δὲ μόγος λίπε· νοῦσος
 αἶστος, Ἑχθος, ἀτασθαλίη, πλεόνων πόθος, ὕβρις ἀτειρής, Πάντ' ἔθανε φθιμένοισιν ὁμοῦ, καὶ
 πάντα μέμυκεν,
- 1304 Ἀχρὶς ἂν ἐγρομένοισι συνέμπορα ἔνθεν ἵκηται. Ταῦτ' οὖν εἰσορόωντες, ἑμοῖς πείθεσθ' ἐπέεσσι,
 Παῖδες ἑμοὶ (παῖδες γάρ, ὅσον πλέον εἴρυσσα πνεῦμα), Δεῦρ' ἄγε, κόσμον ἅπαντα, καὶ ὀππόσα
 τῇδ' ἀλάληται, Ῥίψαντες, κακότητος ἐπιχθονίου βασιλῆος,
- 1304 Ἀρπαγὸς ἀλλοτρίων, δηλήμονος ἀνδροφόνου, Πλοῦτον, εὐκλείην, θώκους, γένος, ὄλβον
 ἄπιστον,
- 1304 Προτροπάδην φεύγωμεν ἐς οὐρανὸν, ἧχί τε πολλὰ
- 1305 Κάλlea μαρμαίροντα φάος περὶ τρισσὸν ἄφραστον. Οἱ δ' ἄλλοι πεσσοῖσιν ἑοικότες ἔνθα καὶ
 ἔνθα Πίπτοιεν, πεσσῶν τε κυλίσματι τέρψιν ἔχοιεν, Ἦ δνοφερὴν σκοτόμαιναν ἑοῖς ἐπικείμενοι
 ὄσσοις,
- 1305 Τοίχους ἀμφαφώωντες, ἐπ' ἀλλήλοισι δ' ἴοιεν.
- 1305 ΛΓ'. Πρὸς Χριστόν.

- 1305 Οἷμοι κέκμηκα, Χριστέ μου, πνοή βροτῶν! Οἷμοι μάχης τε καὶ ζάλης τοῦ συζύγου! Οἷμοι μακρᾶς
ζωῆς τε καὶ παροικίας,
- 1305 Τῶν τ' ἔνδοθεν, τῶν τ' ἔκτοθεν παλαισμάτων, ὧς τὸ κάλλος φθείρεται τῆς εἰκόνης! Τίς
δρῦς τοσαύτην πνευμάτων φέρει βίαν; Τίς ναῦς τοσούτοις κύμασι συνερράγη;
- 1306 Πόνω τέτρυμαι, πραγμάτων τ' ἐπιδρομαῖς. Οἶκον πατρῶν οὐχ ἐκὼν ἐδεξάμην. Ἐπεὶ δ'
ὑπέστην, εἶδον ἐσκεδασμένον. Φίλοι μ' ἔκαμψαν, νοῦσος ἐτρύχωσέ με.
- 1306 Λίθοις ἐδέχθην ὡς τις ἄλλος ἄνθεσι. Λαοῦ κεχήρωμ', ὧς τὸ Πνεῦμ' ἐνίδρυσε. Τέκνων τὰ μὲν
λέλοιπα, τῶν δ' ἀπεζύγην, τοῖς δ' οὐ τετίμημ'. ὦ πατὴρ παναθλίου! Οἱ συνθῦται μου
δυσμενεῖς ἐχθρῶν πέρα,
- 1306 Οὐδὲ τράπεζαν μυστικὴν δεδοικότες, εἰ μὴ τί γ' ἄλλο, καὶ πόνους τοὺς εἰς τόδε, οὐς καὶ
πονηροῖς πολλάκις τιμᾶν ἔθος· οὐθ' ὕβρεως δόξαν τιν' ἐξιώμενοι·
- 1306 Ἄλλ' ἐν πνέοντες, τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν.
- 1307 (1τ) ΛΔ'. Εἰς τὴν ἐν ταῖς νηστείαις σιωπὴν.
- 1307 (1τ) Ἰσχεο, γλῶσσα φίλη· σὺ δέ μοι, γραφίς, ἔγγραφε σιγῆς ῥήματα, καὶ φθέγγου ὄμμασι τὰ
κραδίης. Ἡνίκα σάρκας ἔδησα, Θεοῦ βροτέοις παθέεσσι
- 1307 (1τ) Μύστιν ἄγων θυσίην, ὡς κε θάνω βιότῳ, ἡμασι τεσσαράκοντα, νόμοις Χριστοῦ βασιλῆος, εὔτε
καθαίρομενοις σώμασιν ἔσπετ' ἄκος. Πρῶτα μὲν ἀτρεμὴ νόον ἥδρασα, οἷος ἀπ' ἄλλων
Ναιετάων, ἀχέων ἀχλὺν ἐφεσσάμενος,
- 1307 (1τ) Εἴσω πᾶς ἐαλεῖς, φρένας ἄκλοπος· αὐτὰρ ἔπειτα
- 1308 Ἄνδρῶν εὐαγέων δόγμασιν ἐσπόμενος, Χεῖλεσι θῆκα θύρετρα. Τὸ δ' αἴτιον, ὡς κε μάθοιμι
Μύθων μέτρα φέρειν, παντὸς ἐπικρατέων. Καὶ γὰρ τις πλεόνεσσι ἐπ' ἀνδράσι θεοῦρον ἀείρων
- 1308 Ἐγχοι, παυροτέρους ῥηϊδίως δαμάσει, Καὶ πτερόεντα βέλεμνα ὅς εὐσκοπα τηλόθε βάλλοι,
οὐποτε ροιζήσει ἄσκοπον ἀσσοτέρω. Νῆα δὲ ποντοπόρειαν, ἐπὶ μέγα λαῖτμα περήσει, Πέμπειν
θαρσαλέον βαιῶν ὑπὲρ λιμένων.
- 1308 Ὅς μὲν γὰρ μικρῶν κρατέει, μεγάλων ἀΐδηλον
- 1308 Εἴ ποθ' ὑπερσχήσει, καὶ μάλα περ ποθέων·
- 1309 Ὅς δὲ μέγα προφέρει, τόδ' ἀριφραδὲς, ὡς ἄρα τυτθῶν ἔξει ῥηϊδίως, εὔτε θέλησι, κράτος.
Τοῦνεκα πάμπαν ἔδησα λόγου μένος. Ἦ γὰρ ἔολπα Μηκέθ' ὑποβλύζειν μῦθον ἐμῶν στομάτων.
- 1309 Ὅς οὐδὲν γλώσσης ὀλωτότερόν ἐστι βροτοῖσιν· Ἴππος αἰὲ προθέων, ὄπλον ἐτοιμότατον. Λεύσσει
μὲν τίς ἅπαντα; τὰ δ' ἐν ποσὶ χεῖρες ἔχουσι Βαῖά μάλ', οὐδὲ πόδες γαῖαν ἐπῆλθον ὅλην. Μόχθος
ἀνδροφόνους, μοιχοὶ δέ τε καὶ τρομέουσι
- 1309 Λύσσαν ἐήν, κλέπταις ἡμᾶρ ἀπενκτότατον, Πλοῦτος δ' οὐ κάμότητος· ἔχω τὸ μὲν, ὤλεσα δ'
ἄλλο, Τόσσα περισφίγγων, ὅσσα ῥόον παλάμη. Νῆες', ὁδοιπορίῃ ληῖστορες· ἄλλος ἄπληστος,
Ὅμματα πικρὰ φέρων ἀλλοτρίοις κτεάνοις.
- 1310 Τόσσα φιλοχρύσοισι προσάντεα πᾶσιν ἔπεστι, Μόχθος χειροτέροις, μόχθος ἀρειοτέροις.
Γλῶσσαν δ' οὐδὲν ἔρυσεν ἐπειγομένην ἐπὶ μῦθον, οὐ βροτὸς, οὐ νιφετὸς, οὐ ῥόος, οὐ σκόπελος.
- 1310 Ἐγγὺς ὁ τοξευτὴς τόξῳ δ' ἐπὶ πικρὸς οἷστός· Νευρὴ κύκλον ἄγει, δάκτυλον ἐν γλυφίσιν. Νοῦς
ἀφῆκε βέλεμνα· τὰ δ' ἔπτατο, πάντα δὲ βάλλει, οὐρανίους, χθονίους, ζῶντας, ἐπεσσομένους,
Ὅσοι μιν δοκέουσι, καὶ οὐ δοκέοντας, ὁμοίως
- 1310 Ἐσθλοὺς ἠδὲ κακοὺς, δυσμενέας, φιλίους, τηλόθεν, ἐγγὺς ἐόντας· ἀπόσκοπον οὐδὲν οἷστῳ. Τὴν
δέ τις αἰχμάζων, πρῶτα φέρει σοφίης. Πολλὰ μὲν αἰσχροὶ μάχλοισιν ἐρεύγεται, ὡς κε γελοῖος
- 1310 Αὐτὸς ἐὼν, ἄλλοις βράσμα γέλωτος ἄγη,

- 1311 Παλλόμενος, πάλλων τε, καὶ εἰκόνα θεῖαν ἀτίζων. Πολλὰ δὲ τῶν κρυπτῶν οὐασιν ἐξεμέει.
Πολλάκι δ' αὖτε χόλοιο δυσσαέος ἄγριον ἀφρὸν Ἑκτὸς ἀποσκεδάει, πᾶσαν ἐπεσβολίην.
- 1311 Πολλάκι δ' αὖ λοχῶντι φέρει χάριν ἔνδοθι θυμῷ, Καὶ κραδίης ἑτέρης χεῖλεσιν ἄλλα φέρει,
Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, ἀνδροκτασίας τε. Τίς κεν ἅπαντα λέγοι, τόνδ' ὅσα λυπρὰ πέλει;
Ἐχθρὸν ἔθηκ' ἐθέλουσα δόμον δόμῳ, ἄστεϊ δ' ἄστει
- 1311 Αὐτίκα, μηδὲν ὅλως γλῶσσα πονησαμένη, Δήμον κοιρανέοντι, ἀνασσομένοισιν ἄνακτα, Ὡς
σπινθήρ καλάμης ὦκα ῥιπιζομένης. Σύμπλοον, υῖα, τοκῆα, κάσιν, φίλον, εὖνιν, ἀκοίτην,
Πάντας ἐπ' ἀλλήλοις ὥπλισε ῥηϊδίως.
- 1312 Τὸν κακὸν, ἐσθλὸν ἔθηκε, τὸν ἔμπαλιν ὤλεσεν ἐσθλὸν, Τοῦτ' ἀνέξευξε πάλιν· τίς δύναθ' ὅσα
λόγος; Βαιὴ μὲν γλῶσς' ἐστίν, ἀτὰρ σθένος οὐδενὶ τόσσον· Αἶθ' ὄφελε θνήσκειν αὐτίκα τοῖσι
κακοῖς!
- 1312 Πᾶσιν μὲν δὴ γλῶσσα πέλει κακὸν ἀφραδέεσσιν, Ἐξοχα δ' αὖ μύσταις οὐρανίης θυσίης.
Ὅργανόν εἰμι Θεοῖο, καὶ εὐκρέτοις μελέεσσιν Ὑμνον ἄνακτι φέρω, τῷ πᾶν ὑποτρομέει.
Μέλω δ' οὐ Τροίην, οὐκ εὖπλοον οἷά τις Ἀργῶ,
- 1312 Οὐδὲ συδὸς κεφαλὴν, οὐ πολὺν Ἡρακλέα, Οὐ γῆς εὐρέα κύκλα ὅπως πελάγεσσιν ἄρηρεν, Οὐκ
αὐγὰς λιθάκων, οὐ δρόμον οὐρανίων· Οὐδὲ πόθων μέλω μανίην, καὶ κάλλος ἐφήβων,
- 1312 Οἷσι λύρη μαλακὸν κρούετ' ἀπὸ προτέρων.
- 1313 Μέλω δ' ὑψιμέδοντα Θεὸν μέγαν, ἡδὲ φαεινῆς Εἰς ἔν ἀγειρομένης λάμψιν ἐμῆς Τριάδος,
Ἀγγελικῶν τε χορῶν μεγάλους ἐριχέας ὕμνους Πλησίον ἐσταότων, ἐξ ὁπὸς ἀντιθέτου
- 1313 Κόσμου θ' ἁρμονίην, καὶ κρείσσονα τῆς παρεούσης, Ἦν δοκέω, πάντων εἰς ἔν ἐπειγομένων Καὶ
Χριστοῦ παθέων κλέος ἄφθιτον, οἷς μ' ἐθέωσεν, Ἀνδρομένη μορφὴν οὐρανίη κεράσας. Μέλω
μῖξιν ἐμήν. Οὐ γὰρ φατὸν ἔργον ἐτύχθην
- 1313 Ἔργον, ὅπως πλέχθην θνητὸς ἐπουρανίοις. Μέλω δ' ἀνθρώποισι Θεοῦ νόμον, ὅσα τε κόσμου
Ἔργματα, καὶ βουλάς, καὶ τέλος ἀμφοτέρων· Ὅφρα τὰ μὲν κεύθης σῆσι φρεσὶ, τῶν δ' ἀπὸ τῆλε
Φεύγης, καὶ τρομέης ἡμᾶρ ἐπερχόμενον.
- 1313 Τόσσων γλῶσσαν ἔχω, κιθάρην· φράζεσθ', ἱερῆς,
- 1314 Μή τι παρακρέξῃ ἔκτροπον ἁρμονίης. Γλῶσσαν καὶ θυέεσσιν ἀγνὴν ἀγνοῖσι φυλάξω, Οἷσιν
Ἄνακτα μέγαν εἰς ἔν ἄγω χθονίοις. Οὐ γὰρ ἀπ' ἄλλοτρίης γλώσσης, χραντοῦ τε νόοιο
- 1314 Πέμψω τῷ καθαρῷ ζωφόρον θυσίην. Εἷς πόρος οὐ γλυκερόν τε ῥόον καὶ πικρὸν ἀνήσει, Εἵματι
πορφυρέῳ βόρβορος ἀλλότριον. Καὶ πῦρ ξεῖνον ὄλεσσε θυηπόλου ἐν προτέροισι Παῖδας, μὴ
καθαρῶς ἀπτομένους θυσίης.
- 1314 Τὴν δ' ἐρήν ποτ', ἄκουσα, Θεοῦ μέγαλοιο κιβωτὸν, Ὡς καὶ κλινομένη κτεῖνε τὸν ἀψάμενον.
Ταῦτ' αἰνῶς τρομέω, καὶ δεῖδια, μὴ τι πάθοιμι, Μὴ καθαρῶς καθαρῆς ἀπτόμενος Τριάδος. Αἶθε
δὲ καὶ νόον ἦεν ἀτάσθαλον, ἀστατέοντα
- 1314 Τῇ καὶ τῇ, πολλοῖς οἷμασι μασιδίοις
- 1315 Κάμπτειν τέρματος ἄσσον, ἐπὶ στρεπτήρι χαλινῷ, Ἦ πάμπαν κατέχειν ἄκλοπον ἐν κραδίῃ
Μᾶλλον κε Χριστοῖο μεγακλέος ἄσσον ἐλαύνων, Λάμπετο μαρμαρυγαῖς τοῦ μέγαλοιο φάους!
- 1315 Νῦν δ' ὁ μὲν οὕτι τόσον τελέει κακὸν ἔνδοθι μίμνων, Κἂν ἀπὸ τῆλε Θεοῦ τυτθὸν ὁδοιπλανέῃ.
Οὐδὲ γὰρ εἰ πέτρησιν ἐεργομένη στεγανῆσιν, Ἐνδοθι καχλάζοι φλόξ πυρὸς, ἡὲ ῥόος, Ἦ λόχμην
πυκινὴν δηλήσατο, ἢ τιν' ἀλωήν·

1315

Ζώει δ' ἡμιθανὴς ἔνδοθι κευθομένη. Μῦθος δ' αὖ γλώσσης πολυηχέος εὖτ' ἀπορούση, Ἄσχετα μαργαίνει μηκέτ' ἀνατροχάων. Ὡς δ' ὅτε τις λοξοῖο φυὴν πτόρθου παλάμησιν ἦκα μετακλίνων ἔμπαλι γῦρον ἄγει,

- 1316 Αὐτὰρ ὃγ' ὥς μιν ἔλειπε, βίη χερὸς ὄρθιος ἔστη, Μηκέτ' ἐπὶ προτέρην κλινόμενος κακίην· Ὡς καὶ ἐγὼ μῦθοιο μὲν εὐτροχάλοιο ἐρωὴν Δερκόμενος στάθμης ἔκτοθι καὶ κανόνος
- 1316 (Καὶ γάρ μοι βίος ἦεν, ὅτ' ἦν λόγος), εὖρον ἄριστον Φάρμακον· ἔσχον ὅλον ὑψινόῳ κραδίῃ, ὥς κε μάθῃ τά τε φαντὰ, τά τ' οὐ φατὰ γλῶσσα φυλάσσειν· Δέξαθ' ὅλην σιγὴν, δέξεται εὐεπὶν. Τοῦ παντός μιν ἄμερσα· τὸ μέτριον οὐκέτ' ἀτίσει.
- 1316 Οὗτος αἰεὶ κείσθω τοῖς ἀμέτροισι νόμος. Ἦ μέγα καὶ τόδ' ὄνειαρ, ὅτ' ὠδίνοντα κατίσχης Μῦθον, κρουομένης ἔκτοθι σῆς κραδίης. Μύθῳ δαμναμένῳ συνδάμναται οἶδμα χόλοιο·
- 1316 Οὐ μὲν ῥηϊδίως, ἔμπα γε μὴν δαμάσεις.
- 1317 Ἦν γάρ σφ' οἶδαλέον τε καὶ ἄγρια μαργαίνοντα Ἄγχης ἀσχαλόων, ὕβριν ἀποσκεδάσεις. Ἠγεμόνος φθιμένοιο, φάλαγξ παθέων ὑπόειξεν· Ὡδ' ἂν ἀναπνεύσαις ἀργαλέοιο σάλου.
- 1317 Πάντα τάδ' ἠγεσίης Χριστοῦ μέγαλοιο ἄνακτος, Αὐτὰρ ἔπειτα νόου οἴακος ἡμετέρου. Εἰ γὰρ μὴ τὸν ἔχεις ἰθύντορα, οὔτε τι σιγῆς, Οὔτε τι καρτερίης μείζονος ἔστ' ὄφελος· Καὶ λίμνης στόμα λεπτὸν, ἐπὴν παλάμησιν ἔρυξας,
- 1317 Αὐθις ἀπορῶρήξεις, ἀθρόον ἐκπρορέσει. Ἀλλὰ λόγος κέλεται σε φαάντατος, ἔνθεν, ἄριστε, Ἀρξάμενον, πάντων οἶδμα κακῶν κατέχειν. Ταῦτά τοι ἡμετέρης μελεδήματα, φίλτατε, σιγῆς Ἐκ παλάμης λαλέω, νοῦν ὑποδεξαμένης.
- 1318 Οὗτος ἐμὸς πλόος ἐστί· σὺ δ' ἐς πλόον ἄλλον ἔπειγε. Ἄλλος ἀπ' ἀλλοίου πνεύματος ὄρμον ἔχοι. Εἰ δ' ἄγε, καὶ λόγον ἄλλον ἐμῆς αἴοιτε σιωπῆς, Ὅστις ἀπεχθαίρων, ὅς τε φίλα φρονέων.
- 1318 Ἦν ὅτε κάρτος ἔχεσκον ἐν ἡϊθέοισι μέγιστον, Καὶ με Χριστὸς ἄναξ ἦγεν ἐπ' ἀντιπάλῳ, Στερρότερην ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ πίστιν ἔχοντα, Τεύχεσί τε κρατεροῖς πάντοθε φραξάμενον. Θείοις μὲν λογίοισιν ἐμὸν νόον ἀγνὸν ἔτευξα,
- 1318 Γράμματος ἐξ ἱεροῦ Πνεῦμ' ἀναμαζάμενος, Οἷς βίβλων τοπάροιθε πικρὴν ἐξέπτυνον ἄλμην, Κάλλος ἐπιπλάστοις χρώμασι λαμπόμενον. Σάρκα δ' ἐμὴν ζείουσαν, ἐπεὶ νεότητι τεθήλοι,
- 1318 Πολλοῖς καὶ πυκνοῖς ἔξεον ἐν καμάτοις.
- 1319 Γαστρὶ μὲν ὕβριν ἔπαυσα κόρου, καὶ γείτονα λύσσαν, Ὅμμα δ' ἐνὶ βλεφάροις πῆξα σαοφροσύνη. Βρύξα χόλῳ, καὶ δῆσα μέλη, καὶ κλαῦσα γέλωτα. Πάνθ' ὑπόειξε Λόγῳ· πάντ' ἔθανεν τὰ πάρος.
- 1319 Γαίη, κοῖτος ἐμοί· πλευρῶν ἄκος, εἵματα λυπρά· Φάρμακον ἀγρυπνίης, χῶρος ἐμῶν δακρῶν. Ἦμασι νῶτον ἔκαμψα, καὶ ὕμνοις παννυχίοισι Στηλώθην, βροτέης ἔκνοος εὐπαθίης. Ταῦτα πάρος· σάρκες γὰρ ἐπέζεον, αἴσι μέμηλεν
- 1319 Οὐρανίης ἀνόδου φῶτα μέγαν κατέχειν. Καὶ κτεάνων βαρὺν ὄγκον ἀπέπτυσα, ὥς κεν ἀερθῶ Κοῦφος, ἀποσκεδάσας πρὸς Θεὸν ἄχθος ἅπαν. Νῦν δ' ὅτε νοῦσος ἔχει με πικρὴ, καὶ γῆρας ἔκαμψεν, Ἦλθον ἐπ' ἀλλοίην τήνδε δυηπαθίην,
- 1320 Γλῶσσαν ἔχων ἀδάμαστον, εὐύλαλον, ἥ με τύσοισι Πήμασι, τοῦ φθονεροῦ δῶκεν αἰεὶ παλάμαις. Οὔτε τινὸς θώκοισιν ἐπέδραμον· οὔτ' ἀπὸ γαίης Ἦλασα πατρώης, οὐ δόλον ἐφρασάμην.
- 1320 Οὐ γλῶσσαν ἐφέηκα ἐπεσβόλον, οὔτε τι ῥέξα Ἠμετέρων θυέων ἔκνομον· οἶδε Λόγος. Οὐ σκοπὸν, οὐδὲ μὲν ἄλλον, ἐπεὶ καὶ πᾶσι νεμεσῶ, Λαῶν ἠγεμόσιν τοῖα κλείζομένοις Ἦν νῦν πᾶσα θάλασσα, καὶ εὐρέα πείρατα γαίης
- 1320 Πέπληθε, δνοφερὸν πένθος ἐμῆς κραδίης. Ἀλλὰ λόγος μ' ἐχάλεψεν ἀτάσθαλος· οὐ μὲν ἔγωγε Πρόσθε τόδ' ὠϊόμην, ἀλλ' ἐχάλεψεν ὅμως Πᾶσί μ' ἔθηκε φίλοισιν ἐπίφθονον. Ὡ φθόνε, καὶ σὺ

- 1320 Ἐξ ἐμέθεν τι λάβῃς. Ἴσχεο, γλῶσσα φίλη·
- 1321 Βαῖον δ' ἴσχεο, γλῶσσα· τόδ' ἐς τέλος οὐ τε πεδήσω. Οὐτόσον ἐξ ἐμέθεν λήψεθ' ὁ μισολόγος.
Πυνθάνοι' ὥς Σαμίων τις ἄναξ φθόνον ὥς ἀρέσαιτο, Δείσας εὐδρομίνην, μήσατο τοῖον ἄχος.
- 1321 Πόρκην, ὃν φιλέεσκε, πατρώϊον ἔμβαλε πόντῳ· Τὸν δ' ὑποδεξάμενον ἰχθύν, ἔδῃσε λίνον·
Ἰχθυβόλος μὲν ἄνακτι, ὃ δ' ὥπασεν ᾧ θεράποντι Τὴν ἀλίην· πόρκης δ' ἰχθύος ἐν λαγόσιν.
Ἰχθύν μὲν γαστήρ ὑπεδέξατο, χεῖρ δέ τε πόρκην·
- 1321 Θαῦμα μέγ' οὐδ' ἐθέλων εὗρατο κεῖνος ἄχος. Ὡς καὶ ἐγώ· μύθῳ γὰρ ἐμῷ φθόνος ἄγριον αἰεὶ
Ὅμμα φέρει· σιγῆς βένθος ἐπεσπασάμην. Τόσπον ἐμοὶ Σαμίοιο· τόδ' αὖριον οὐ σάφα οἶδα, Εἰ
κακὸν ἢ καλὸν ἀντιάσειε τέλος.
- 1322 Ἀλλὰ γε δὴ φθόνον ἴσχε, βροτῶν ἄκος, ἐκ δέ με πικρῶν Γλωσσῶν ἐξερύσας, σὴν ἐπὶ λάμψιν
ἄγοις· Ἐνθα σε σὺν φαέεσσιν αἰεζῶοισι γεραίρων, Μέλψοι' ἀπὸ στομάτων ἦχον ἐναρμόνιον.
- 1322 Δέχνυσσο καὶ τάδε χειρὸς ἐναυδέα, ὥς μὲν ἔχοιτε Ἡμετέρης σιγῆς μνημόσυνον λαλέον.
- 1322 ΛΕ'. Ἄλλο.
- 1322 Τείχη, πυλῶνες, κλειῖθρα, συγκλείοιτέ με·
- 1322 Μή τις παρελθὼν ἢ λόγος φῶρ, ἢ βίος Κλέψῃ λαθὼν τι τῶν ἐμῶν κειμηλίων, Ἦ καὶ τύραννος
ἀρπάσῃ βίᾳ χερὸς.
- 1322 Θεὸς τὸ θησαύρισμα, καὶ Θεοῦ φόβος,
- 1323 Ἐλπίς τε κουφίζουσα τὰς ἀκηδίας· Αἶ πολλὰ πολλὰ δὴ με καὶ παρ' ἀξίαν Δεδήχασίν τε καὶ
σπαράζουσι πλέον, Ἦν μὴ σὺ τοῖς κέρκωψιν ἡρεμεῖν φράσης
- 1323 Καίπερ δὲ πάσχων δεινὰ, καὶ δεινῶν πέρα, Τοῦθ' ἐν δέδοικα, μή τι τοῖς πολλοῖς κακοῖς Χείρων
γενοίμην· καὶ τὸ γὰρ βλάπτει φρένας.
- 1323 ΛΖ'. Ἄλλο.
- 1323 Φθέγγοισθ' ἅπαντες εὐδρομεῖτε τοῖς λόγοις
- 1323 Στροφὰς πλέκοιτε· ἰσχύοιτ' ἀραχνίοις Δεσμεῖν τὰ κοῦφα καὶ περιπλανώμενα. Βροντᾶτε
βύρσαις ἀστραπὰς ἐλλυχνίους Πέμποιτ'· ἐγὼ ἔδῃσα καὶ πάντῃ λόγον.
- 1324 Κόρον λάβοιτε, ᾧ σκοποὶ, καὶ σὺ, φθόνε. Ἐνδον λαλήσω, νοῦν Θεοῦ μυστηρίοις Γράφων,
σπίλων τε καὶ πλάνων αἰσθήσεων Σμῆζας, ἔσοπτρον τῷ Λόγῳ παραστήσομαι,
- 1324 Ἔως τελείας ἐμφάσεις εἴσω λάβῃ· Καὶ ταῦτα σιγῆς γράμματ'. Εἰ δὲ μὴ θέλεις Πολλοῖς λαλεῖν με,
Νοῦς μέγας, τί χρὴ δρᾶσαι;
- 1324 ΛΖ'. Ἄλλο.
- 1324 Οὐ μ' οὔθ' ἀμαρτὰς εἶλεν, οὔτε τις νόμος
- 1324 Τέκνων πόνων τε τῶν ἐμῶν διέσπασε. Τριάς τόδ' οἶδεν, ἦν ἐκήρυξα πόλει, Σπινθῆρ' ἀνάψας
τὸν πρὶν ἐγκεκρυμμένον.
- 1324 Φθόνος δέ, καὶ γλώσσην ἔδῃσαν οἱ σοφοί.
- 1325 Τί γὰρ, μάταιε, καίπερ ἐσκοτισμένος Νόσῳ βαρεῖα, τόσπον ἡγείρας κλέος; Οὐκ οἶσθ', ὅσον νῦν
τῶν ἀπαιδευτῶν κράτος, Οἷς συγγενὲς θράσος τε καὶ μοχθηρία;
- 1325 Χορεύετ', εὐδρομεῖτε, δυσσεβῆς ἄπας. Βάλλοιτε, τοξεύοιτε μὴ πεφραγμένους. Σιγὴ βαθεῖα·
Γρηγόριος πορρώτάτῳ.
- 1325 ΑΗ'. Ὑμνος εἰς Χριστὸν μετὰ τὴν σιωπὴν, ἐν τῷ
- 1325 Πάσχα.
- 1325

- Χριστὲ ἄναξ, σὲ πρῶτον, ἐπεὶ λόγον ἡέρι δῶκα, Διηναιὸν κατέχων, φθέγξομ' ἀπὸ στομάτων,
 Ἀγνοτάτου ἱερῆος ἄγνὸν θύος, εἰ θέμις εἰπεῖν, Τόνδε λόγον προχέων ἡμετέροιο νόου.
 Πατροφαῆς, μέγαλοιο νόου Λόγε, φέρτερε μύθου,
- 1326 Φωτός τ' ἀκροτάτου φῶς ἄκρον, Οἰόγονε, Εἰκὼν ἀθανάτοιο Πατρός, καὶ σφρηγὶς ἀνάρχου,
 Πνεύματι τῷ μεγάλῳ συμφαῆς, εὐρυμέδων, Αἰῶνος πείρημα, μεγακλεῆς, ὀλβιόδωρε,
- 1326 Ὑψίθρον', οὐράνιε, πανσθενὲς, ἄσθμα νόου, Νωμητὰ κόσμοιο, φερέσβιε, δημιοεργὲ ὄντων,
 ἔσσομένων. Σοὶ γὰρ ἅπαντα πέλει, Ὅς κόσμοιο θέμεθλα, καὶ ὁπόσα ἐστὶ θέλοντος, Διησάμενος
 φορέεις νεύμασιν ἀπλανέως.
- 1326 Σοὶ μὲν, ἄναξ, Φαέθων ὑψίδρομος ἄστρον καλύπτει, Κύκλον ὑπερτέλλων ἔμπυρον, ὥς σὺ νόας.
 Σοὶ ζῶει, φθινύθει τε ἀμοιβαδὶς, ὄμμα τὸ νυκτὸς,
- 1326 Μήνη, πλησιφαῆς αὐθις ἐπερχομένη.
- 1327 Σοὶ δὲ ζωοφόρος τε κύκλος καὶ μέτρα χορείης, Ὡραὶς μέτρα φέρει ἥπια κερναμέναις. Ἀπλανέες
 τε πλάνοι τε παλίμπορον αἴσσοντες Ἀστέρες ἡγαθέης εἰσὶ λόγος σοφίης.
- 1327 Σὸν φάος εἰσὶν ἅπαντες, ὅσοι νόες οὐρανίωνες Μέλπουσι Τριάδος δόξαν ἐπουρανίης. Σὸν
 βροτὸς αὖ κλέος ἐστὶν, ὃν ἄγγελον ἐνθάδ' ἔθηκας Ὑμνοπόλον τῆς σῆς, ὦ φάος, ἀγλαΐης.
 Ἄμβροτέ μοι βροτέει τε, παλιγενὲς, ὕψος ἄσαρκον,
- 1327 Ὑστάτιον θνητῶν πῆμασι σαρκοφόρε, Σοὶ ζῶ, σοὶ λαλέω, σοὶ δ' ἔμπνοός εἰμι θυηλὴ, Ἡ μούνη
 κτεάνων λείπεται ἀφ' ἡμετέρων. Σοὶ καὶ γλῶσσαν ἔδησα, καὶ οὔασι μῦθον ἔλυσα· λίσσομαι ἀλλὰ
 πόροις ἀμφοτέρ' εὐαγέως.
- 1328 Φθέγξομαι, ἄσς' ἐπέοικεν· ἃ δ' οὐ θέμις, οὐδὲ νοήσω. Πεύσω μαργάρεον, βόρβορον ὠσάμενος,
 Χρυσὸν ἀπὸ ψαμάθοιο, ῥόδον κραναῆς ἀπ' ἀκάνθης· Λέξομ' ἀπ' ἀσταχύων σῖτον, ἀφείς
 καλάμην.
- 1328 Ταῦτά σοι ἡμετέροιο θαλύσια, Χριστὲ, πόνοιο Γλῶσς' ἀπερευγομένη πρῶτον ἀνῆψεν ἔπος.
 Σήμερον ἐκ νεκρῶν Χριστὸς μέγας, οἷσιν ἐμίχθη, Ἔγρετο, καὶ θανάτου κέντρον ἀπεσκέδασε,
 Καὶ ζοφεροὺς πυλεῶνας ἀμειδίητος αἴδω
- 1328 Ῥήξατο, καὶ ψυχαῖς δῶκεν ἐλευθερίην. Σήμερον ἐκ τύμβοιο θορῶν, μερόπεσσι φαάνθη, Οἷς
 γένεθ', οἷσι θάνεν, οἷς ἔγρετ' ἐκ νεκρῶν, Ὡς κε παλιγενέες τε καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες,
- 1328 Σοὶ συναειρώμεσθ' ἔνθεν ἀνερχομένῳ.
- 1329 Σήμερον αἰγλήεις σε μέγας χορὸς ἀμφιγέγηθεν Ἀγγελικὸς, μέλπων ὕμνον ἐπιστέφειον. Σήμερον
 ἦχον ἔπνευσα, μεμυκότα χεῖλεα σιγῇ Λύσας, ἀλλὰ μ' ἔχεις ὕμνοπόλον κιθάρην.
- 1329 Νῶ νόον ἔνδον ἔρεξα, λόγῳ Λόγον· αὐτὰρ ἔπειτα Ῥέξω καὶ μεγάλῳ Πνεύματι, ἣν ἐθέλῃ.
- 1329 ΛΘ'. Εἰς τὰ ἔμμετρα.
- 1329 Πολλοὺς ὁρῶν γράφοντας ἐν τῷ νῦν βίῳ Λόγους ἀμέτρους, καὶ ῥέοντας εὐκόλως,
- 1329 Καὶ πλείστον ἐκτρίβοντας ἐν πόνοις χρόνον, Ὡν κέρδος οὐδὲν ἢ κενὴ γλωσσαλγία· Ἀλλ' οὖν
 γράφοντας καὶ λίαν τυραννικῶς, Ὡς μεστὰ πάντα τυγχάνειν ληρημάτων,
- 1330 Ψάμμου θαλασσῶν ἢ σκνιπῶν Αἰγυπτίων· Πάντων μὲν ἂν ἥδιστα καὶ γνώμην μίαν Ταύτην
 ἔδωκα, πάντα ῥίψαντας λόγον, Αὐτῶν ἔχεσθαι τῶν θεοπνεύστων μόνον,
- 1330 Ὡς τοὺς ζάλην φεύγοντας ὁρμῶν εὐδίῳ. Εἰ γὰρ τοσαύτας αἰ Γραφαὶ δεδώκασι Λαβὰς, τὸ,
 Πνεῦμα, τουτί σοι σοφώτερον, Ὡς καὶ τόδ' εἶναι παντὸς ὁρμητήριον Λόγου ματαίου τοῖς κακῶς
 ὁρμωμένοις.
- 1330 Πότ' ἂν γράφων σὺ, τοῖς κάτω νοήμασιν Ἀναμφιλέκτους, ὦ τὰν, ἐκτείναις λόγους; Ἐπεὶ δὲ
 τοῦτο παντελῶς ἀμήχανον, Κόσμου ῥαγέντος εἰς τόσας διαστάσεις,

- 1330 Πάντων τ' ἔρεισμα τῆς ἑαυτῶν ἐκτροπῆς
- 1331 Τούτους ἐχόντων τοὺς λόγους συμπροστάτας Ἄλλην μετῆλθον τῶν λόγων ταύτην ὁδὸν, Εἰ μὲν καλὴν γε, εἰ δὲ μή γ', ἐμοὶ φίλην· Μέτροις τι δοῦναι τῶν ἐμῶν πονημάτων.
- 1331 Οὐχ, ὡς ἂν οἰηθεῖεν οἱ πολλοὶ βροτῶν, Τῶν πάντα ῥάστων, δόξαν ἐκκαρπούμενος Κενήν, ὃ δὴ λέγεται. Τούναντίον μὲν οὖν Τρέχοντας οἶδα τοῖς ἐμοῖς, οὕτω γράφειν, Ἀνθρωπαρεσκεῖν μᾶλλον· οἱ γὰρ πλείονες
- 1331 Τοῖς σφῶν μέτροις μετροῦσι καὶ τὰ τῶν πέλας, Οὔτε προτιμῶν τοῦτο τῶν θείων πόνων· Μή μοι τοσοῦτον ἐκπέσοι Θεοῦ λόγος! Τί οὖν πέπονθα, τοῦτ' ἴσως θαυμάσετε. Πρῶτον μὲν ἠθέλησα, τοῖς ἄλλοις καμῶν,
- 1332 Οὕτω πεδῆσαι τὴν ἐμὴν ἀμετρίαν· Ὡς ἂν γράφων γε, ἀλλὰ μὴ πολλὰ γράφω, Καμῶν τὸ μέτρον. Δεύτερον δὲ τοῖς νέοις, Καὶ τῶν ὅσοι μάλιστα χαίρουσι λόγοις,
- 1332 Ὡςπερ τι τερπνὸν τοῦτο δοῦναι φάρμακον, Πειθοῦς ἀγωγὸν εἰς τὰ χρησιμώτερα, Τέχνη γλυκάζων τὸ πικρὸν τῶν ἐντολῶν. Φιλεῖ δ' ἀνίσσθαι τε καὶ νευρᾶς τόνος· Εἴ πως θέλεις καὶ τοῦτο· εἰ μὴ τι πλέον,
- 1332 Ἄντ' ἄσμάτων σοι ταῦτα καὶ λυρισμάτων. Παίζειν δέδωκα, εἴ τι καὶ παίζειν θέλεις, Μή τις βλάβη σοι πρὸς τὸ καλὸν συλωμένῳ. Τρίτον πεπονθὼς οἶδα· πρᾶγμα μὲν τυχὸν
- 1332 Μικροπρεπές τι, πλὴν πέπονθ'· οὐδ' ἐν λόγοις
- 1333 Πλέον δίδωμι τοὺς ξένους ἡμῶν ἔχειν· Τούτοις λέγω δὴ τοῖς κεχρωσμένοις λόγοις Εἰ καὶ τὸ κάλλος ἡμῖν ἐν θεωρίᾳ. Ὑμῖν μὲν οὖν δὴ τοῖς σοφοῖς ἐπαίξαμεν.
- 1333 Ἔστω τις ἡμῖν καὶ χάρις λεόντιος. Τέταρτον εὔρον τῇ νόσῳ πονούμενος Παρηγόρημα τοῦτο, κύκνος ὡς γέρων, Λαλεῖν ἐμαυτῷ τὰ πτερῶν συρίγματα, Οὐ θρῆνον, ἀλλ' ὕμνον τιν' ἐξιτήριον.
- 1333 Πρὸς ταῦτα νῦν γινώσκεθ' ἡμῖν, οἱ σοφοί, Τῶν ἔνδον. Εἰ δ' ἥττησθε, τῶν αὐτῶν λόγων Πλεῖστον τὸ χρῆμα· καὶ τὰ παιζόντων λόγοι, Χωρεῖτε μακρὸν δ' οὐδὲν οὐδ' ὑπὲρ κόρον,
- 1334 Ἀλλ' οὐδ' ἄχρηστον, ὡς ἐγῶμαι παντελῶς. Αὐτοὶ διδάξουσ' οἱ λόγοι θέλοντά σε. Τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἔκτοθεν. Ἡ τῶν καλῶν ἔπαινος, ἢ κακῶν ψόγος,
- 1334 Ἡ δόγματ', ἢ γνώμη τις, ἢ τομαὶ λόγων, Μνήμην ἔχουσαι τῇ δέσει τοῦ γράμματος. Εἰ μικρὰ ταῦτα, σὺ τέλει τὰ μείζονα. Μέτρον κακίζεις· εἰκότως, ἄμετρος ὢν, Ἰαμβοποιὸς, συγγράφων ἀμβλώματα.
- 1334 Τίς γὰρ βλέποντα, μὴ βλέπων, ἐγνώρισεν; Ἡ τίς τρέχοντι, μὴ τρέχων, συνέδραμε; Πλὴν οὐ λέληθας, ὃ ψέγεις, ὠνούμενος.
- 1334 Ὁ γὰρ κακίζεις, τοῦτό σοι σπουδάζεται,
- 1335 Καὶ σφόδρ' ἀμέτρως, τὸ γράφειν ποιήματα. Ὅτ' ἂν δ' ἐλέγχῃ, πίστις ἀντεισέρχεται, Καὶ πεζὸς ἡμῖν ναυαγῶν ὁ φίλτατος. Τοιαῦτα τεχνάζεσθε, ὑμεῖς οἱ σοφοί.
- 1335 Ταῦτ' οὐ πρόδηλον ψεῦδος, οὐχὶ διπλόη; Πίθηκος ἡμῖν ἀρτίως, λέων δὲ νῦν. Οὕτως ἀλίσκετ' εὐπετῶς δόξης ἔρως. Πλὴν ἴσθι πολλὰ καὶ Γραφαῖς μετρούμενα, Ὡς οἱ σοφοὶ λέγουσιν Ἑβραίων γένους.
- 1335 Εἰ μὴ μέτρον σοι καὶ τὰ νεύρων κρούματα, Ὡς οἱ πάλαι προσῆδον ἐμμελεῖς λόγους, Τὸ τερπνόν, οἶμαι, τοῦ καλοῦ ποιούμενοι Ὅχημα, καὶ τυποῦντες ἐκ μελῶν τρόπους. Σαοὺλ σε τοῦτο πεισάτω, καὶ πνεύματος
- 1335 Ἐλευθερωθεὶς τοῖς τρόποις τῆς κινύρας.
- 1336 Τίς οὖν βλάβη σοι, τοὺς νέους δι' ἡδονῆς Σεμνῆς ἄγεσθαι πρὸς Θεοῦ κοινωνίαν; Οὐ γὰρ φέρουσιν ἀθρόαν μετὰστασιν. Νῦν μὲν τις ἔστω μίξις εὐγενεστέρα.

- 1336 Πῆξιν δ' ὅταν τὸ καλὸν ἐν χρόνῳ λάβῃ, Ὑποσπάσαντες, ὡς ἐρείσματ' ἀψίδων, Τὸ κομψὸν, αὐτὸ
τάγαθὸν φυλάζομεν. Τούτου τί ἂν γένοιτο χρησιμώτερον; Σὺ δ' οὐ τὰ ὄψα τῷ γλυκεῖ
παραρτύεις,
- 1336 ἽΩ σεμνὲ, καὶ σύνοφρυ καὶ συνηγμένε; Τί οὖν κακίζεις τὴν ἐμὴν εὐμετρίαν, Τοῖς σοῖς μέτροις
σταθμώμενος τὰ τῶν πέλας; Χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα
- 1336 Χωρὶς κολοιῶν κ' ἀετῶν ὑψώματα.
- 1337 (1τ) Μ'. Πρὸς τοὺς φθονοῦντας.
- 1337 (1τ) Δίκη, δικασταὶ, καὶ νόμοι, καὶ βήματα, Ῥομφαία καὶ σὺ τοῖς κακοῖς στιλβουμένη, Καὶ πάντ'
ἐλέγχους' ἡμέρα στυγνηγόρε,
- 1337 (1τ) Σκώληξ ἄπαυστε, παμφάγου πηγαὶ πυρὸς, Ἀκούσαθ' ἡμῶν τῶν κριτῶν, ἀκούσατε. Πᾶσι
θανοῦσι καὶ φθόνος συνθάπτεται. Πρὸς γὰρ τὸ τεῖνον ἢ μάχη· τὸ δ' ἐκ ποδῶν Οὐτ' ἀντιπίπτει,
καὶ τετίμητ' ἀφθόνως.
- 1337 (1τ) Ἐγὼ δὲ καὶ τέθηκα, καὶ βασκαίνομαι. Ὁ πάντ' ἀνατλὰς ἐν βίῳ παλαίσματα. Πῶς τοῦτ' ἐλέγχω,
καὶ τίσι τεκμηρίοις; Πάντες βοῶσι, κἂν ἐγὼ δῆσω στόμα. Ὡς εἶθ' ἄφωνος ἦν ἐμὴ δυσπραξία!
- 1338 Τὸ τῶν κακῶν κάκιστον, ὡς ἂν μὴ χράνῃ τὴν γλῶσσαν, εἴρων ἐν λόγῳ καὶ τοῦνομα. Τὸ
πλῆρες ἰοῦ θηρίον, τὸ τοῦ φθόνου Δεινόν τε καὶ φρικτῶδες ἐργαστήριον,
- 1338 Τὴν τῶν, ὅς' ἐστὶ, σύντομον στήλην κακῶν ἽΩ μηδὲ θείας πρὸς θύρας φοιτητέον, Ἐμῶν
ἀγνισμῶν, καὶ πόνων τῆσδε τριχὸς Ἐμῶν λιθασμάτων τε καὶ καθαρμάτων Προῦθηκαν. Οἴμοι!
τίς τάδ' αἰνέσει σοφῶν;
- 1338 ἽΩ καρδίας κευθμῶσιν ἐμβεβῶς ἐμῆς! ἽΩ πάντα νωμῶν, καὶ φέρων ἄλλῳ βίῳ! Οὗτοι κακῶν με
δεύτερον τεθεύκασιν Καὶ τῶν δ' ἐκεῖθεν οἱ κακοὶ σταῖεν πρόσω;
- 1338 Αὐτοὶ συνασπίζουσιν ἀλλήλοις κακῶς.
- 1339 Πρὸς ἐν βλέποντες, τῶν θρόνων τὸ ἀσφαλές. Ἐγὼ δ' ἔχοιμι μοῖραν ὥνπερ ἄξιον. Εἰ δ' ἐνθάδ'
οὐδεὶς, Χριστέ μου, σὺ μου μερὶς, Ὅν κρεῖσσον, ἢ τὰ πάντα καὶ πάντων, ἔχειν.
- 1339 Μόνον βέβαιον κτημάτων κ' ἐλεύθερον. Τούτου μὲν ἡμᾶς οὐ τις ἐκβαλεῖ φθόνος.
- 1339 ΜΑ'. Πρὸς Μάξιμον.
- 1339 Τί ταῦτα; τολμᾶς καὶ σὺ, Μάξιμε, γράφειν; Γράφειν σὺ τολμᾶς; τῆς ἀναιδεΐας ὅση!
- 1339 Τουτὶ μὲν ἤδη καὶ κυνῶν ἀνώτερον. Τολμητὰ πάντα πᾶσιν. Ὡ καίρου φορᾶς! Ὡσπερ μύκητας,
ἄθρόως ἀνατρέχειν Σοφοὺς στρατηγούς, εὐγενεῖς ἐπισκόπους,
- 1340 Μηδὲν προμοχθήσαντας εἰς μοῖραν καλοῦ. Ἐξ ὧν τί γίνετ'; ἀρετὴ κολούεται, Μηδὲν πλέον
φέρουσα, τῆς ἀγροικίας Θάρσος λαβούσης οὐ καλῶς ἀζήμιον,
- 1340 Ἄν μικρὰ ἄττα σπερμολογήσῃ ῥήματα. Κυβιστάτω τις μὴ μαθὼν, τοξευέτω, Πτεροῖς φερέσθω
πρὸς νέφη μετάρσιος. Ἀρκεῖ τὸ βούλεσθ', οὐδαμοῦ τὸ εἰδέναι. Μὴ καὶ σὺ μουσόπνευστος ἡμῖν
ἄθρόως,
- 1340 Ὡσπερ λέγονται τῶν πάλαι σοφῶν τινες; Μὴ καὶ σὲ δάφνης ἐξέμηνέ τις κλάδος; Ἥ μαντικῶν
πέπωκας ὑδάτων ἄφνω, Ἐπειτα μέτρων ἔβλυσας, ἄμετρος ὢν;
- 1340 Ὡ τῶν ἀπίστων καὶ νέων ἀκουσμάτων!
- 1341 Σαοὺλ προφήτης, Μάξιμος λογογράφος! Τίς οὐ προφήτης; τίς καθέξει τὴν χέρα; Πάντων ὁ
χάρτης, ἢ γραφὶς καὶ γραδίῳ. Λέγειν, γράφειν, θέατρα συλλέγειν, σύγε
- 1341

Κρότους ἐγείρειν μηδὲν εὐλαβούμενος. Βραχεῖς μὲν εἰσι τῶν ἀκουόντων σοφοί· Πολλοὶ δὲ Μάξιμοί τε καὶ παράφοροι. Τούτοις ἀρέσκειν, τοὺς δὲ σοφοὺς χαίρειν ἔῃν, Τοὺς ἐσμιλευμένους τε καὶ συνηγμένους.

1341 Αὐτοὺς γελῶντων. Ἄν δ' ἀμύνασθαι δέῃ, Τολμητὰ πάντα. Τοὺς σοφοὺς ἔχει θράσος. Τὸν Μάξιμον γνῶτωσαν ἐκ παρῥησίας. Καὶ ἡμῖν ἐστὶ τοῦ γελαῖν ἐξουσία. Τούτου τι ῥᾶον ἄρτι γελαῖν καὶ πλουσίως;

1341 Ῥήτωρ μὲν ἴσθι, τοῖς δ' ὑβρίζουσι κύων.

1342 Οὕτως ὑπάρξει τὸ κρατεῖσθαι μηδενός. Πάλιν βοήσομ', ὦ λόγοι, καὶ πολλάκις. Οὕτω κενώσω τοῦ πάθους, ἀλλὰ βραχύ. Γράφειν σὺ τολμᾷς; εἰπέ μοι, ποῦ καὶ πόθεν

1342 Μαθῶν; τίνας δὲ χειρὸς ἔργον τὸ γράφειν; Ἄλλ' οὐ χθὲς οὕτως. Ἠγάπας δ', εἴ σοι στενὴν Μάζαν πορίζοι τὸ λευκὸν τριβώνιον, Τό θ' ὑλακόμωρον τοῦ βίου καὶ τοῦ τρόπου. Λόγοι δέ σοι τότε ἦσαν, ὡς ὄνῃ λύρα,

1342 Καὶ βουσί κῦμα, καὶ ζυγὸς θαλασσίους. Νῦν δ' Ὀρφεὺς ἡμῖν πάντα κινῶν δακτύλοις, Ἡ τειχοποιὸς Ἀμφίων ἐκ κρουμάτων. Τοιοῦτόν εἰσιν, ἦν τρυφῶσιν, οἱ κύνες. Ἡ σοί γε μαῖα τοῦτ' ἐνέπνευσαν θράσος,

1342 Αἱ σοὶ συνεργοί, καὶ λόγων συμπαίστορες,

1343 Ἵν' εἴ σὺ κύκνος, αἶς ἐνηχεῖς μουσικόν, Ὅταν ῥέωσιν, ὡς ζέφυρος κατὰ πτερῶν Αὔραις πραεῖαις ἀσμένως ἀπλωμένων; Γράφεις δέ τίς; καὶ κατὰ τίνας, κύων;

1343 Γράφεις κατ' ἄνδρὸς, ᾧ γράφειν ἐστὶ φύσις, Ὡς ὕδατι ῥεῖν, καὶ τὸ θερμαίνειν πυρί· Ἐγὼ γὰρ εἰπεῖν, οὐδὲν ἡδικοκότος, Ὅσον δ' ἐφ' ὑμῖν, καὶ μάλισθ' ὑβρισμένου. Φεῦ τῆς ἀνοίας! ὡς ἀπαίδευτον θράσος!

1343 Ἴππον καλεῖς, βέλτιστε, πρὸς λεῖον δρόμον· Λέοντα νύσσεις ἀσθενεστάτῃ χερὶ. Πλὴν εἴ σε τοῦτο θῶμεν ἐσκέφθαι μόνον, Ὡς οὐδ' ὑβρίζων ἀξιωθήσῃ λόγου, Ἐν τοῦτ' ἔχειν γε καὶ σοφὸν δοκεῖς ἐμοί.

1344 Τίς γὰρ κυνὶ πλέκοιτ' ἄν, εἴ φρονῶν, μάχην;

1344 ΜΒ'. Θρῆνος διὰ τῶν αὐτοῦ μόγων, καὶ πρὸς

1344 Χριστὸν δέησις περὶ λύσεως τοῦ αὐτοῦ βίου.

1344 Γαῖα φίλη, καὶ Πόντε, πάτρης πέδον ἄλλοδαπῆς τε,

1344 Καὶ νεότης, πολὴ τε βίου δύσι, καὶ πτερόεντες Μῦθοι, μόχθε περισσέ, καὶ οὓς τέκε Πνεῦμα φαεινόν, Καὶ πτόλιες, σκόπελοί τε, ἐμὸν σκέπας, ὧν διὰ πάντων Ἥλυθον, ἰσχανόων Χριστοῦ θεότητι πελάσσαι, Πῶς μοῦνος τρηχεῖαν ἔβην ὁδὸν ἔνθα καὶ ἔνθα,

1344 Στρωφῶν ἀργαλέοιο βίου τύπον, οὐδ' ἐδυνάσθην Οὐδ' ὅσον ἔν ποτ' ἐλαφρὸν ἐπὶ χθονὸς ἵχνος ἐρεῖσαι,

1344 Ἄλλ' αἰεὶ με μόγοισι μέγοι πέμπουσι κακοῖσιν;

1345 Ὡ σοφίη, σὺ δίδαξον ὅθεν τόσον ἄχθος ἔμοιγε. Πῶς μέγος εὐσεβέεσσι, καὶ οὐ μέγος ὀλλυμένοισιν; Ἡ ῥά τις ἀμπλακίης ποινὴ τάδε, ἥ ῥα βίοιο Ἄνθρακες, ὡς χρυσοῖο καθαιρομένου χοάνοισιν;

1345 Ἡ ῥά μ' ὁ λυσώδης καὶ βάσκανος, οἷά τιν' Ἰώβ, Ἐς δῆριν καλέει; Σὺ δ' ἀλείφατι σὸν με παλαιστὴν Τρίψας, εἴ τε πάροιθε μέγαν γυμνοῖς πρὸς ἀγῶνα, Ὡς κεν ἀεθλεύσαντι γέρας καὶ κῦδος ὁπάσσης; Ταῦτα μὲν αὐτὸς, ἄναξ, οἶδας, Λόγε. Καὶ γὰρ ἅπαντα

1345

- Κόσμον ἄγεις, μεγάλοισι λόγοις κρυπτοῖσιν ἐλίσσων, Ἵν' ὀλίγη τις πάμπαν ἐς ἡμέας ἔρχεται
αὐγὴ, Πηλὸν ἔτ' εἰλυμένους, καὶ ὄμματα νωθρὰ φέροντας. Αὐτὰρ ἐγὼ κέκμηκα βίῳ, τυτθὸν δ'
ἐπὶ γαίης
- 1346 Ἄσθμα φέρω, πολλῇσιν ἐλαυνόμενος κακότησι, Δυσμενέων, φιλίων τε, τὸ καὶ περιώσιον
ἄλγος. Τοῦνεκεν αἰάζω, πίπτω δ' ὑπὸ γούνασι σεῖο. Δὸς λῦσιν βιότοιο νεκρῷ σέο. Δὸς καμάτοιο
- 1346 Ἄμπνευσιν, ζωῆς δέ μ' ἐλαφροτέρης ἐπίβησον, Ἴης χάριν ἀσχαλόω, καὶ κήδεα μυρί' ἀνέτλην.
Ἀγγελικοῖς δὲ χοροῖσι φέρων πελάσειας ὁδίτην Οὐρανίου πυλεῶνος, ὅθι κλέος ἀστράπτοντος
Τρισσοῖς ἐν φαέεσσιν ἐνὸς μέγαλοιο Θεοῖο.
- 1346 ΜΓ'. Πρὸς ἑαυτὸν κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν.
- 1346 Ποῦ δὲ λόγοι πτερόεντες; ἐς ἡέρα. Ποῦ νεότητος
- 1346 Ἄνθος ἐμῆς; διόλωλε. Τὸ δὲ κλέος; ὥχρετ' ἄϊστον.
- 1347 Ποῦ σθένος εὐπαγέων μελέων; κατὰ νοῦσος ἔκαμψε. Ποῦ κτῆσις καὶ πλοῦτος; ἔχει Θεός. Ἄλλα
δ' ἀλιτρῶν Ἀρπαλέαις παλάμησι πόρε φθόνος. Οἱ δὲ τοκῆες, Ἦδὲ κασιγνήτων ἱερὴ δυάς; ἐς
τάφον ἦλθον.
- 1347 Μοῦνη μοι πάτρη περιλείπετο· ἀλλ' ἄρα καὶ τῆς, Ὅρσας οἶδμα κελαινὸν, ὃ βάσκανος ἤλασε
δαίμων. Καὶ νῦν ξεῖνος, ἔρημος ἐπ' ἀλλοτρίης ἀλάλημαι, Ἐλκων ζωὴν τε λυπρὴν, καὶ γῆρας
ἄφαυρόν, Ἄθρονος, ἀπτολίεθρος, ἄπαις, τεκέεσσι μεμηλὼς,
- 1347 Ζῶων ἡμάρ ἐπ' ἡμάρ ἀειπλανέεσσι πόδεσσι. Ποῖ ρίψω τόδε σῶμα; τί μοι τέλος ἀντιβολήσει; Τίς
γῆ, τίς δὲ τάφος με φιλόξενος ἀμφικαλύψει; Τίς δ' ὅσοις μινύθουσιν ἐμοῖς ἐπὶ δάκτυλα θήσει,
- 1348 Ἦ ῥά τις εὐσεβέων, Χριστοῦ φίλος, ἦ ῥά κάκιστος; Ταῦτα μὲν αὔρα φέροι. Τυτθῆς φρενὸς ἦδε
μεληδῶν, Εἴ τε τάφῳ δώσει τις ἐμὸν δέμας, ἄπνοον ἄχθος, Εἴ τε καὶ ἀκτερέϊστον ἔλωρ θήρεσσι
γένοιτο,
- 1348 Θήρεσιν, ἢ ἐκύνεσσιν ἐλώριον, ἢ πετεηνοῖς, Εἰ δ' ἐθέλεις, πυρίκαυστον ἐς ἡέρα χεῖρεσι πάσσοις,
Ἦ ἐ κατὰ σκοπέλων μεγάλων ρίψειας ἄτυμβον, Ἦ ποταμοῖσι πύθοιτο, καὶ ὑετίησι ῥοῇσιν Οὐ
γὰρ ἄϊστος ἐγὼ μόνος ἔσσομαι, οὐδ' ἀσύννακτος.
- 1348 Ὡς ὄφελον! πολλοῖς τόδε λῶϊον. Ἀλλ' ἅμα πάντας Ὑστατον ἡμάρ ἄγει περάτων ἄπο, νεύμασι
θείοις, Εἴ που καὶ σποδιῇ τις, ὀλωλότα θ' ἄψα νούσῳ.
- 1348 Ἐν δὲ τόδ' αἰάζω, καὶ δεῖδια βῆμα Θεοῖο,
- 1349 Καὶ ποταμούς πυρόεντας, ἀφεγγέα τ' αἰνὰ βέρεθρα Χριστὲ ἄναξ, σὺ δέ μοι πάτρη, σθένος,
ὄλβος, ἅπαντα. Σοὶ δ' ἄρ' ἀναψύξαιμι, βίον καὶ κήδε' ἀμείψας.
- 1349 ΜΔ'. Εἰς τοὺς διαβάλλοντας τοὺς μοναχοὺς,
- 1349 καὶ εἰς ἐπιπλάστως μονάζοντας.
- 1349 Πρώην τις μὲ τρυφᾷν διετείνετο τῶν ἀνοήτων Καὶ διαθρυπτομένων, πλούσιος, ὑψιτένων·
Ἄλλα τε πολλὰ λέγων, καὶ πλουτεῖν κῆπον ἔχοντα,
- 1349 Καὶ ἀπραγμοσύνην, καὶ μετρίαν λιβάδα. Δάκρυα δ' αὖ σιγᾶς, εἶπον, τάλαν, ἠδὲ χαλινὰ
- 1350 Γαστρός, καὶ γονάτων τραύματα, κἀγρυπνίην. Οἷς μοναχοὶ νεκροῦσι τὰ σώματα, οἳ γε ἀληθῶς
Τοὺς γὰρ ἀπαιδεύτους ρίψομεν ἐς κόρακας. Πράγματα δ' οἷα δοκεῖς ψυχὴν πάσχειν πολεμοῦσαν
- 1350 Σώματι, καὶ κόσμῳ ἀντικαθεζομένην; Οἱ μοναχοὶ τί λέγουσιν, ἀκούσατε, ὦ φιλόκοσμοι, Οἱ τῆς
προσκαίρου, τῆς μεγάλης ὀφρῦος Κέκτησθε, πλουτεῖτε γάμος, τέκνα, πάντα τὰ τερπνὰ
Ἵμέτερ', εἴτε τι γῆ, εἴτε θάλασσα τρέφει.
- 1350 Ἡμεῖς δ' ἂν πηγὴν, ἢ κηπίον, ἢ μικρὰν αὔραν, Ἦ σκιὰν ἐκ δένδρων, κτήματ' ἐλαφρότατα,
Σχῶμεν, ἔπειτα τρυφὴν τόδε φάσκετε. Ἦ καὶ ἀναπνεῖν

- 1350 Οὐ δεῖ Χριστιανούς, τοῦτ' ἀδικεῖσθε μόνον;
- 1351 Εἷς νόμος, εἷς δὲ Θεὸς, κληῖσις μία· πάντας ὁμοίως Σωθῆναι Χριστὸς σὰρκ' ἀποδυσασμένους
Βούλεται. Ἀλλ' ἡμᾶς συνελαύνετε εἰς τὸ τέλειον, ὧς χρέος ἀνθρώποις οὐδὲν ὑποσχομένους.
- 1351 Εἰ δὲ Θεῷ, τοῦτ' αὐτὸς ἐπίσταται, οὐχὶ σὺ κρίνεις Ἄξιος ὄντα κακὸν, χεῖρονα τραύματ' ἔχων. ὡς
στυγνὸς, ὧ νεανίσκε, καὶ ὠχρὸς, κἀνυπόδητος, Αὐχμηρὸς τε κόμην, φθεγγόμενός τε μόγις! Καὶ
ζώνης διαρεῖ τὸ χιτῶνιον, ἥ τε μέλαινα
- 1351 Διπλοῖς εὐτάκτως ἔλκετ' ἐς ἀστραγάλους. Ταῦτ' εἰ μὲν διὰ πίστιν, ὁ πᾶς βίος ἐστὶν ἔλεγχος· Εἰ δὲ
ζωγραφίαν, ἄλλος ἐπαινεσάτω.
- 1352 Μηκέτι μῆτ' ἀρότρου μελέτω τινὶ, μηδὲ δικέλλης, Μηδὲ φόρους διδότη, μὴ γονέας τρεφέτω.
Ἔστω σοι πώγων τε βαθὺς, καὶ σάκκινος ἔσθος, Καυχέν' ἐπιθρύπτων, δόγματα καινὰ τίθει.
- 1352 Ἄν δὲ σολοικίζης, καὶ πάντας ὁμοῦ καταλεύης, Ἄγγελος οὐδὲ τρίχες ἰσχὺν ἔχους' ὀλίγην. Εἴ τις
νῦν ἀκάθαρτον ἔχει βίον, ἢ πλεονέκτην, Ἡ χεῖρας φονίους, ἢ λεγεῶνα μέγαν, Μηδὲ μελῶν
τήξει, μὴ δάκρυσι, μῆτε πόνοισιν
- 1352 Αὐτὸν ἀποσμήχοι, μῦθος ἅπαντα τάδε· Ἀλλὰ βίβλους στρεφέτω, καὶ ῥήματα πάντ' ἀναλέξας,
- 1352 Αἰρεσιαρχεῖτω· τοῦτο λύσις κακίης.
- 1353 Κόπτειν σάρκα παχεῖαν ἐν εἵδεσι πᾶσιν, ἄριστον Εὐχαῖς, νηστεῖαις, φροντίσιν, ἀγρυπνίαις. τὸν
μὲν γὰρ καθαρὸν, καθαρώτερον εἰκὸς ὑπάρξαι· Τὸν δὲ κακὸν, τῆξαι τῆς κακίης τι μέρος.
- 1353 Εἰ δὲ τίς ἐστ' ἐπίπλαστος, ἐμοὶ καὶ τοῦτον ἀρέσκει Κόπτεσθ', ὥστε δίκας τῆς ἀπάτης διδόναι Τὰς
παχέας σάρκας, καὶ γαστέρα ὄγκον ἔχουσαν Ἡ λεπτὴ χωρεῖν εἴσοδος οὐ δύναται.
- 1353 ΜΕ'. Θρήνος περὶ τῶν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς παθῶν.
- 1353 Δύσμορος οἷα πάθον; τίς μοι γόος ἄξιος ἔσται; Τίς πηγὴ δακρύων ἄρκιος; οἷα μέλη; Οὔτε μόρον
παίδων τις ἔων ἐκλαύσατο τόσσον,
- 1354 Ἡ κεδνῶν τοκέων, ἢ ἐφίλης ἀλόχου, Οὐ πάτρην γλυκερὴν μαλερῷ πυρὶ τεφρωθεῖσαν, Οὐ
νοῦσφ' στυγερῇ ἄψεα τειρόμενα, Ὅσσον ἐγὼ ψυχὴν ὀλοφύρομαι αἰνὰ παθοῦσαν,
- 1354 (Φεῦ τάλας!) ὀλλυμένης εἰκόνης οὐρανίης. Ναὶ γὰρ δὴ μέγαλοιο Θεοῦ καὶ πλάσμα, καὶ εἰκὼν,
Ἄνθρωπος, Θεόθεν εἰς Θεὸν ἐρχόμενος· Ὅστις ἄνω νεύσας, καὶ πνεύματι σάρκα πεδήσας,
Χριστὸν ἔχει ζωῆς ἴλαον ἡγεμόνα·
- 1354 Κτῆσιν ἔην, γλῶσσάν τε καὶ οὐᾶτα καὶ νόον αὐτὸν, Καὶ σθένος, ἐρχομένῳ πάντα διδοὺς βιότῳ,
Ἀρπάζων κόσμου πολυχανδέος, ὅσσα κατεῖχεν
- 1354 Ἀρπαξ ἁλλοτριῶν, ἀντίθεος Βελίας,
- 1355 Ἐς δὲ ταμεῖα φέρων πολὺ φέρτερα τῶν ἐπὶ γαίης, Τῶν διακλεπτομένων, ἢ καταλυομένων,
Αὐτὸν ἀθρῆσαι ἄνακτα Θεὸν, καὶ πνεῦμα γενέσθαι, Σάρκ' ἀποδυσάμενος καὶ πάχος ἀντίτυπον,
- 1355 Ἀγγελικοῦ τε χοροῖο λαχεῖν στάσιν αἰγλήεντος Μειζον τῶν μεγάλων ἄθλον ἔχων καμάτων·
Μηκέθ' ὀρῶν σκηνῆς ἐλαφρὸν τύπον, ὡς τοπάριοθεν, Μηδὲ νόμου γραπτὴν εἰκόνα λυομένην,
Αὐτὴν δ' ἀτρεκίην καθαροῦ νοὸς ὄμματι λεύσσω,
- 1355 Μέλπων τ' ἐκ στομάτων ἦχον ἑορτάσιον. Τοῦτο τέλος βροτέης ζωῆς πέλει. Ἐς τόδ' ἀνέλκει Τῶν
Χριστοῦ παθέων ὕβρις ἐπιχθονίους, Ὅς δούλου μορφὴν ἀνεδέξατο, καὶ θανάτοιο Γεύσατο, καὶ
ζωῆς δεύτερον ἠντίασεν,
- 1355 Ὡν Θεὸς, ὦν ζωῆς ταμίης, αἰῶνος ὑπερθεν,
- 1356 Εἰκὼν ἀθανάτου πάντοτε Πατρὸς ὅλη, Ὅφρα με δουλοσύνης τε λύση, θανάτοιο τε δεσμῶν,
Κρείσσονα πρὸς ζωὴν ἔμπαλιν ἐρχόμενον. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα Θεοῦ μυστήρια κεδνά,
- 1356

- Μύστιν ἔχων ψυχὴν οὐρανίης ἀνόδου, Ἀλλὰ κάτω βρίθει με χοὸς πάχος, οὐδ' ἐδυνάσθην Ἴλυος
ἐξαναδύς, ἐς φάος ὄμμα βαλεῖν. Ναὶ βάλον· ἀλλὰ μέσον νέφος ἵστατο ὅσσε καλύπτον Σὰρξ
ἐπανισταμένη πνεύματι σὺν χθονίῳ.
- 1356 Πολλὰ μὲν ἐν κραδίῃ μελεδήματα ἔνθα καὶ ἔνθα Στρωφᾶται, κενεὰ πλαζομένοιο νόου, Χριστὸν
ἐκὰς βάλλοντα, Θεὸν Λόγον (οὐ δέχεται γὰρ Μίγνυσθαι ψυχῇ νυμφίος ἀλλοτρίῃ)· Πολλὰ δ' ἐπὶ
γλώσση κέεται κακὰ φάρμακ' ὀλέθρου.
- 1356 Γλῶσσα γὰρ ἀνθρώποις ἥμισυ τῆς κακίης,
- 1357 Θυμὸν ἐρευγομένη, γυμνὸν κακὸν, ὅς τε μάλιστα Λάβρος ἐπιζείων, ἐκ νοὸς ἄνδρα φέρει, Ἡ
δολερὸν κεύθουσα ἐνὶ στήθεσσι νόημα, Λεῖα δ' ἄρ' ἐξ ἀπαλοῦ φθεγγομένη στόματος.
- 1357 Εἴθε δὲ ἦν τι θύρετρον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσιν, Οὐασί τ' οὐκ ἀγαθῶς πάντοσε πεπταμένοις, Ὡς
τὸ μὲν ἐσθλὸν ὀρᾷν τε καὶ εἰσαΐοντα δέχεσθαι, Κλείεσθαι δὲ κακοῖς ἀμφοτέρ' αὐτομάτως.
Χειρῶν τ' ἔργον ἄριστον ἐς οὐρανὸν αἰὲν ἀείρειν
- 1357 Ἀγνάς, καὶ παρέχειν οὐρανίοισι νόμοις. Ὡς δὲ ποδῶν ἰέναι λείην ὁδὸν, οὐκ ἐπ' ἀκάνθας, Οὐδὲ
κατὰ σκοπέλων, καὶ τρίβον οὐχ ὁσίην. Νῦν δὲ Θεὸς μὲν ἔδωκεν ἅπαν μέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσθλοῖς,
Εὐρατο δ' ἡ κακίη ὅπλον ἐμοὶ θανάτου.
- 1358 Τίς νόμος οὗτος ἐμοί; πῶς δέσμιός εἰμ' ἐπὶ γαίης Σαρκός; πῶς δ' ἐλαφρῶ πνεύματι σῶμα μίγη,
Οὐθ' ὅλος εἰμὶ νόος, καθαρὴ φύσις, οὔτε χερεῖων Χοῦς ὅλος, ἐκ δ' ἀμφοῖν ἄλλο τι κάμφοτερον.
- 1358 Τοῦνεκα καὶ πολέμοιο φέρω κλόνον αἰὲν ἄπαυστον, Σαρκὸς καὶ ψυχῆς ἀντικαθεζομένων.
Εἰκὼν εἰμι Θεοῖο, καὶ ἔλκομαι ἐς κακότητα, Κρείσσονι μαρναμένου χείρονος οὐχ ὁσίως Ἡ
φεύγω κακότητα, καὶ ἵσταμαι, οὐκ ἀμογητὶ,
- 1358 Πολλὰ διαθλήσας χειρὶ σὺν οὐρανίῃ. Ἔστι γὰρ, ἔστιν ἐμοὶ διπλοῦς νόμος· ὦν ὁ μὲν ἐσθλός,
Ἐσπόμενός τε καλῶ· αὐτὰρ ὁ χειρότερος, Ἐσπόμενός τε κακοῖσιν· ὁ μὲν νόος ἐστὶν ἔτοιμος
- 1358 Πείθεσθαι Χριστῷ, πρὸς φάος ἐρχόμενος·
- 1359 Ἄλλος δ' αὖ σαρκὸς τε καὶ αἵματος, ἔστι δὲ πρόφρωνν Δέχνυσθαι Βελίαν, πρὸς ζόφον
ἐλκόμενος. Ἦτοι ὁ μὲν χθονίοισιν ἰαίνεται, ὥσπερ ἐπ' ἐσθλοῖς, Τοῖς οὐχ ἵσταμένοις, ἀλλὰ
παριπταμένοις.
- 1359 Καὶ φιλέει κώμους τε καὶ ἔχθεα, καὶ κόρον αἰνὸν, Ἔργων τε σκοτίων αἵσχεα, κερδοσύνας.
Εὐρείην δ' ὁδὸν εἴσιν, ἐῷ δ' ἐπιτέρπετ' ὀλέθρῳ, Ἀφροσύνης δνοφερὴν ἀχλὺν ἐφεσσύμενος.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐρανίοισιν ἀγάλλεται, ὥς παρεοῦσι
- 1359 Τοῖς ἐλπιζομένοις, καὶ Θεὸν οἷον ἔχει Ἐλπωρὴν βίότιο· τὰ δ' ἐνθάδε καπνὸν ἄτιμον, Ἄλλοθ'
ὑπ' ἀλλοίῃ κείμενα συντυχίῃ. Καὶ φιλέει πενίην τε καὶ ἄχθεα, καὶ μελεδῶνας Ἐσθλὰς, καὶ
στενὴν εἴσιν ὁδὸν βιότου.
- 1359 Μαρναμένοισι δὲ τοῖσιν ἐπίσκοπον ἦλθεν ἄνωθεν
- 1360 Πνεῦμα Θεοῦ μεγάλου, καὶ νοῦ δῶκε χέρα, Σώματος ἀργαλέοιο λύον κλόνον, ἡδὲ κελαινῶν
Εὐνάζον παθέων οἶδμ' ἐπανιστάμενον. Ἡ δὲ καὶ ὥς λυσσῆεν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
- 1360 Σὰρξ πολέμου, κλίνει δ' ἔνθα καὶ ἔνθα μάχη. Ἄλλοτε μὲν τε νόῳ χοῦς δάμναται· ἄλλοτε δ' αὖτε
Σαρκὶ νοὸς κρατερῇ ἔσπεται οὐκ ἐθέλων. Ἀλλὰ τὸ μὲν ποθέει, τό γε βέλτερον· ὁ στυγέει δὲ,
Ἐρδων, δουλοσύνην μύρεται ἀργαλέην,
- 1360 Πατρός τ' ἀρχεγόνοιο πλάνην, καὶ μητρὸς ἀλιτρὴν Πάρφασιν, ἡμετέρης μητέρα μαργοσύνης,
Καὶ σκολιοῖο δράκοντος ἀτάσθαλον αἰμοβόροιο Ψεῦδος, ὅς ἀνθρώπων τέρπεται ἀμπλακίαις,
Καὶ ξύλον, ἡδὲ φυτοῖο βροτῶν δηλήμονα καρπὸν,
- 1360 Γεῦσιν τ' οὐλομένην, καὶ θανάτοιο πύλας,

- 1361 Γύνωσιν μελέων τε παναίσχεα, καὶ παραδείσου Ἡδὲ φυτοῦ ζωῆς ῥίψιν ἀτιμοτάτην. Ταῦτα νόος κάμνων ὀλοφύρεται. Ἡ δὲ νῦ μοι σὰρξ Δέρκεται ἐς προγόνους, καὶ φυτὸν ἀνδροφόνον,
- 1361 Πᾶσάν τε γλυκερὴν ἀσπάζεται αἰὲν ἔδωδὴν, Ἦν ὀλοὸς σαίνων δείκνυσι πικρὸς ὄφιν. Ἡ μὲν καὶ γοᾶω, καὶ εὐχολῆσιν ἄνακτα, Ὅς πάντων κρατέει, καὶ ζυγὰ πᾶσι φέρει, Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ σώματος, ἀμφοτέροισιν
- 1361 Εὐμενέως δικάσαι, καὶ πόλεμον σκεδάσαι, Κρείσσονι, ἧ θέμις ἐστὶν, ὑποκλίναντα χεῖριον· Τοῦτο γὰρ οὐκ ὀλίγῳ λώϊον ἀμφοτέροις· Μὴ χοῖ βριθομένην ψυχὴν ἐπὶ γαῖαν ὀδεύειν, Ὡστε μολυβδαίνην ἐς βυθὸν ἔλκομένην,
- 1362 Πνεύματι δὲ πτερόεντι καὶ εἰκόνι χοῦν ὑποεῖξαι, Ὡς κηροῖο πυρὶ τηκομένης κακίης. Τοιάδε λισσόμενος καὶ φάρμακα σαρκὶ παχείῃ Πολλὰ φέρω, χαλεπὴν νοῦσον ἄφαρ σκεδάω.
- 1362 Καὶ μένος, οἷά τε θηρὸς ἀπιστοτάτοιο, κραταιοῖς Δεσμοῖσιν κατέχω, οἷδμα κακὸν τρομέων. Γαστέρι κλειῖθρα τίθημι, δυσασθῆϊ θυμὸν ἀνίη Δάπτω, καὶ δακρύων ἐκπροχέω λιβάδας. Κάμπτω γούνατ' Ἄνακτι τετρυμμένα, νύκτας αὐπνους
- 1362 Ἐλκω, καὶ ῥυπόω πένθιμον ἔσθος ἔχων. Ἄλλων εἰλαπῖναι τε, χοροστασίαι τε, γέλως τε, Καὶ κῶμοι, χλοερῆς παῖγνιά θ' ἡλικίης. Ἄλλοι δ' αὐτ' ἀλόχοις τε καὶ υἱέεσσι γάνυνται,
- 1362 Καὶ πλούτου κρατεροῦ κύδει λυομένῳ.
- 1363 Ἄλλοι δ' αὐτ' ἀγοραῖς τε καὶ ἄλσεσιν, ἠδὲ λοετροῖς Τέρπονται, καὶ πνεῖν ἐν πολίεσσι μέγα, Εὐφήμοις τε λόγοισι καὶ ἐσπομένων ὀρυγμαδῶν Πεμπόμενοι, σοβαροὶ θ' ὑπόθεν ἐκ σανίδων.
- 1363 Πολλαὶ γὰρ θνητοῖσι πολυσιδέος βίότοιο Τέρψεις· ἐν δὲ κακοῖς κέκραται εὐφροσύνη. Αὐτὰρ ἐγὼ τέθηκα βίῳ, βαιὸν δ' ἐπὶ γαίης Ἀσθμα φέρω· φεύγω δ' ἄστεα καὶ μέροπας. Θήρεσι καὶ σκοπέλοισιν ὀμιλῶν, οἷος ἀπ' ἄλλων
- 1363 Ναιετάω λυπρὴν ῥωγάδα καὶ σχέδιον· Οἰοχίτων, ἀπέδιλος, ἀνέστιος, ἐλπίδι μούνη Ζώων, καὶ λώβῃ πᾶσι πέλω χθονίοις. Εὐνή μοι στιβάς ἐστι, τὰ ῥήγεα σάκκος ἐρυμνὸς, Καὶ κόνις ἐν δαπέδῳ δάκρυσι δευομένη.
- 1364 Πολλοὶ μὲν στενάχουσι σιδηρεῖοις ὑπὸ δεσμοῖς· Ἄλλους δ' αὖ τέφρην πυνθάνομ' εἶδαρ ἔχειν· Τοὺς δὲ ποτὸν δακρύοισι μεμιγμένον ἀλγινόεσσι· Ἄλλους χειμερίαις βαλλομένους νιφάσι,
- 1364 Νύκτας τεσσαράκοντα καὶ ἥματα, δένδρεσιν ἴσα Ἐστάμεναι, κραδίῃ γῆς ἀπανισταμένους, Καὶ Θεὸν οἷον ἔχοντας ἐνὶ φρεσίν· ἄλλος ἔδῃσε Χεῖλεα, καὶ γλώσση θῆκε χαλινὰ φέρων. Οὐ μὴν πάντα χαλινὰ, ὕμνοις δ' ἀνέηκε μόνοισιν,
- 1364 Ἐμπνοον ὥς κιθάρην πνεύματι κρουομένην. Καὶ Χριστῷ κεφαλὴν τις ἐὴν ἀνέθηκε, φυλάσσω, Εὐχῆς εὐαγέος εἶνεκ', ἀκερσεκόμην. Ὅμματα δ' ἄλλος ἔπηξε, καὶ οὔασι θῆκε θύρετρα,
- 1364 Μὴ τι λάθῃ πέμψας κέντρον ἔσω θανάτου.
- 1365 Τοῖα μὲν ἐξ ἐμέθεν χοῖ φάρμακα δυσμενέοντι, Ἦδη καὶ πολὴ ἄλκαρ ἐμῶν παθέων. Πολλαὶ δ' οὐκ ἐθέλοντα καταγιγίδες ἀπροτίοπτοι Στρωφῶσιν, χαλεποῖς ἄλγεσι τειρόμενον.
- 1365 Αὐτὰρ ὁ οὔτε λόγοις ἐπιπείθεται, οὔτε μόγοις Δάμνεται, οὔτε χρόνῳ κάμπτεται ὀκρυόεις· Ἀλλ' αἰεὶ ζωῆς κατεναντίον ὄμμασι τυφλοῖς Σπεύδει, καὶ κρημνοὺς, ὥς λεγεῶν, ποθέει. Εἰ δέ τί που καὶ βαιὸν ὑποεῖξε Θεοῖο
- 1365 Δεΐμασιν, ἢ πόνοις, ἢ Θεόθεν λογίοις, Ὡστε φυτὸν παλάμῃσι μεθελκόμενον κομέοντος, Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν ἐς κακίην. Ὡ μέλει, θανάτοιο βροτῶν γένος! Ὡς ῥα κακοῖσι Δαπτόμενοι, μανίῃ τερπόμεθ' ἡμετέρῃ.
- 1365 Οὔτε λόγον τίνοντες, ὃν ἔνδοθι γινομένοισι
- 1366

- Θῆκε Θεὸς, ζωῆς σπέρμα χαριζόμενος· Οὔτε νόμον τρομέοντες, ὃν ἔν ποτε λαϊνέησι Γράμματι
ἀτρεκίην Χριστὸς ὑποσκιᾶων Πλαξὶν ἄναξ ἐχάραξε, καὶ ὕστατον ἐν κραδίῃσιν
- 1366 Ἑμετέραις, αἵγλη Πνεύματος εὐαγέος· Καὶ Χριστοῦ παθέεσιν ἐναντία μητιώοντες, Οἷσιν μ' ἐκ
παθέων εἴλκυσεν ἀργαλέων, Σάρκα λαβὼν, σταυρῷ τε παγεῖς, πήξας τε μέλαιναν Πλάσματος
ἀμπλακίην, καὶ Βελίαο κράτος,
- 1366 Ὅφρα παλιγγενέες τε καὶ ἐκ τύμβοιο θορόντες, Χριστῷ σὺν μεγάλῳ κῦδος ἔχωμεν ἄνω. Πολλὰ
μὲν δὴ πᾶσιν ἐπιχθονίοισι Θεοῖο Δῶρα, τὰ καὶ γλώσσης κρείττονα ἡμετέρης. Καὶ γάρ με
πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων,
- 1366 Ἐλκει πρὸς ζωὴν, καὶ φίλα μητιών.
- 1367 Πάντα γὰρ εὐμενέοντι νόῳ μερόπεσσι κυβερνᾷ, Εἰ καὶ κρυπτὸν ἐῆς βένθος ἔχει σοφίης, Καὶ
πολὺς ἡμετέρης γενεῆς ζόφος ἡδὲ Θεοῖο ἴσταται ἐν μεσάτῳ, ὃν περώως' ὀλίγοι
- 1367 Ὅμμασιν ὀξυτάτοισι διαυγέες ἐκ βιότοιο, Καὶ καθαροὶ καθαρῆς ἀπτόμενοι σοφίης. Αὐτὰρ ἐμοὶ
Χριστὸς περιώσιον εὐχος ὀπάζων, Πρῶτα μὲν εὐξαμένη νειόθεν ἐκ κραδίας Μητέρι δῶρον
ἔδωκε, καὶ ἐκ τοκέων ὑπέδεκτο
- 1367 Δῶρον, ἐπεὶ τέκνου φέρτερον οὐδὲν ἔχον Ἐν πᾶσι κτεάτεσσιν· ἔπειτα δὲ θεῖον ἔρωτα Φάσμασιν
ἐννυχίοις σῶφρονος ἦκε βίου. Εἰ δ' ἄγε, νῦν αἴτιτε, θεόφρονες· οἱ δὲ βέβηλοι Ψυχὰς, ὑμετέροις
οὔασι θέσθε θύρας.
- 1367 Παῖς μὲν ἔην ἀπαλός, πάϊς οὐ μάλα, ἡνίκα δὲ φρὴν
- 1368 Ἑσθλῶν ἡδὲ κακῶν εἰκόνας ἐγγράφεται, Οὔπω μὲν στερεοῖσι νοήμασιν εἶδος ἔχουσα, Ἦθεσι δ'
ἀλλοτρίοις πρῶτα χαρασσομένη. Αὐτὰρ ἐμοὶ τοκέες νόον ἔγραφον οὔτι κακοῖσι
- 1368 Χρώμασι, τῆς δ' ἀρετῆς ἐσθλὰ διδασκομένῳ. Καὶ γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀγῆτοί
Ἦσκον, ἐπ' εὐσεβίῃ θυμὸν ἔχοντες ἕνα, Ἴσον ὁμοῦ πολιῇ τε καὶ ἥθεσι κυδαλίμοισιν, Ἀνδρομέης
ζωῆς, ὄλβιοι, εὐσθενέες,
- 1368 Μέτρα παρατροχάοντες. Ὁ μὲν ποτε τηλόθι μάνδρης Ἑστηὼς μεγάλης, ἥς μέγα νῦν κρατέει
Οὐκ οἷς, εἴτ' οἷων προφερέστατος, ἐξ οἷων τε
- 1368 Ποιμὴν, νῦν δὲ πατὴρ, καὶ νομέων νομέας.
- 1369 Οὔτι μὲν ἐς πολύκαρπον ἁλῶν ὄρθριος ἐλθὼν, Πουλὺ δ' ἀποκρύψας τοὺς προτέρους καμάτῳ.
Ἦ δ' ἱερῶν τοκέων ἱερὸν φυτὸν, εὐαγέος τε Ῥίζης, καὶ πτόρθων μητέρος εὐαγέων,
- 1369 Οὐδὲν ἀτιμότερη προτέρων, αἱ Χριστὸν ἄνακτα Δέξαντ', ἡδὲ τάφου λεῦσσαν ἀνεγρόμενον·
Βαῖδον μὲν πνεύοντες ἐπὶ χθονὶ σαρκὸς ἀνάγκῃ, Πλείονα δὲ ζωῆς μοῖραν ἔχοντες ἄνω. Τοῖς μὲν
ἐγὼν ἀπαλὴν πλάσθην φρένα, καὶ νεόπηκτος
- 1369 Οἷα τυρὸς, ταλάρου λάμβανον αἶψα τύπον. Καί ποτέ μοι κνώσσοντι παρίστατο τοῖος ὄνειρος,
Ἐλκων ῥήϊδίως ἐς πόθον ἀφθορίας. Δοιαί μοι δοκέεσκον ἐν εἵμασιν ἀργυρέοισι Στράπτειν
παρθενικαὶ πλησίον ἰστάμεναι,
- 1369 Ἄμφω μὲν καλαί, καὶ ὁμήλικες ἀμφοτέραις δὲ
- 1370 Κόσμος ἀκοσμίη, κάλλος δὲ θηλυτέραις. Οὐ χρυσὸς δειρὴν κατεκόσμεεν, οὐδ' ὑάκινθος, Οὐδ'
εἶχον σηρῶν νήματα λεπταλέα, Οὐδὲ λίνου μαλακοῖο περιρρέθεεσσι χιτῶνας,
- 1370 Οὐ γραπτοῖς βλεφάροις ὅμι' ὑπολαμπόμενον, Οὐδ' ὅσα τεχνήεντες ἐπ' εἵδεσι θηλυτεράων
Ἄνδρες ἐμήσαντο φάρμακα μαχλοσύνης· Οὐ ξανθαὶ πλοκαμῖδες ὑπὲρ νώτοιο χυθεῖσαι Παῖζον
ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων.

1370

Ζώνη μὲν τῇσιν γε καλὸς ἐσφίγγετο πέπλος, Ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἐς πόδας ἐλκόμενος·
Κρηδέμνω δ' ἐφύπερθε καρήατα ἡδὲ παρειὰς Κρυψάμεναι, κατὰ γῆς ἐσταότ' ὄμματ' ἔχον.
Αἰδὸος ἀμφοτέρησιν ἐπέπρεπε καλὸν ἔρευθος,

1370 Ὅσσον ἐϋννήτων φαίνεθ' ὑπ' ἐκ φαρέων.

1371 Σιγῇ δ' ἀμφοτέρησι μεμυκότα χεῖλεα κεῖτο, Οἷόν τε δροσεραῖς ἐν καλύκεσσι ῥόδον. Τὰς μὲν
ἐγὼν ὁρώων, μέγ' ἐγήθεον. Ἦ γὰρ ἔφασκον Κρείσσονας ἡμερίων ἔμμεναι οὐκ ὀλίγον.

1371 Αἱ δέ με καὶ φιλέεσκον, ἐπεὶ σφισι θυμὸν ἰάνθηεν, Χεῖλεσιν, υἷα φίλον ὡς ἀγαπαζόμεναι· Καί μοι
ἐειρομένω τίνες ἢ πόθεν εἰσὶ γυναιῖκες, Ἡ μὲν ἀγνεῖαν ἔφη, ἡ δὲ σαοφροσύνην, Αἱ Χριστῶ
βασιλῆϊ παρασταδὸν ἐστηκυῖαι,

1371 Κάλλεσιν οὐρανίων τερπόμεθ' ἀζυγέων. Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, τέκος, μῖζον τεδὸν ἡμετέρησι Καὶ
πραπίδεσσι νόον, καὶ δαΐσιν δαΐδα, Ὅφρα σε παμφανόωντα δι' αἰθέρος ὑψιφέρουσαι, Στήσωμεν
Τριάδος παρ σέλας ἀθανάτου.

1372 Ὡς φάμεναι φορέοντο δι' αἰθέρος. Ὅμμα δ' ἐμῷ Ἔσπετ' ἀφιπταμέναις. Χ' αἱ μὲν ὄνειρος ἔσαν,
Δηθὰ δ' ἐμὴ κραδίη σεμνοῖς ἰνδάλμασι νυκτὸς Τέρπετο, καὶ φαενῆς εἰκόσιν ἀφθορίης.

1372 Ἄρτι μοι ἐς φρένα μῦθος ἀγείρετο, εὔτε νόημα Ἑσθλῶν ἡδὲ κακῶν πήγνυται ἀτρεκέως. Καὶ
νόος ἡγεμόνευε πόθου, καὶ κάλλος ἀμυδρὸν Ὅψιος ἐννυχίης φαίνεται' ἀριπρεπέως. Ὡς δ' ὅτε
καρφαλέην καλάμην σπινθήρ ἄϊδηλος

1372 Ἐνδοθὶ βοσκόμενος, λάμπεται ἐξαπίνης, Φλόξ ὀλίγη τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ πυρσὸς ἀέρθη
Ἄσπετος, ὥς καὶ ἐγὼ φάσματι δαιόμενος Ὡχ' ὑπέλαμπον ἔρωτα, σέλας δέ τε πᾶσι φαάνθη,

1372 Οὐκέτ' ἐνὶ ψυχῆς βένθεσι κρυπτόμενον.

1373 Πρῶτα μὲν εὐσεβέεσσιν ὁμίλεον, οἳ ῥα γάμοιο Δεσμὰ φύγον, κόσμου λυόμενοι χθονίου, Ὡς
Χριστῶ πτερόεντες ἅμ' ἔσπωνται βασιλῆϊ, Ἐνθεν ἀπορνύμενοι κύδει σὺν μεγάλῳ.

1373 Τοὺς μὲν ἐγὼ φιλέων τε καὶ ἀμφιέπων περὶ κῆρι, Ἑλπίδος ἡγεμόνας εἶχον ἐπουρανίης· Αὐτὰρ
ἔπειτα γάμοιο βαρὺν ζυγὸν ἐκτὸς ἔθηκα, Ὑψηλὴν ποθέων μοῖραν ἀειθαλέων. Καὶ γὰρ δὴ
φύσιες μὲν, ὅσαι λάχον οὐρανὸν εὐρὺν

1373 Ἀζυγέες, παθέων κρείσσονες ἀργαλέων. Αἰγλήεις πρώτιστα Θεὸς μέγας ὥς δὲ Θεοῖο Λάτριες
ὑψιθρόνου πλησίον ἐσταότες· Οἱ πρώτην ἀκτῖνα Θεοῦ καθαροῖο φέροντες,

1374 Παμφάεες, θνητοῖς φῶτα χαριζόμενοι. Ὅσσοι δ' ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος εἰς ἐν ἄγερθεν, Καὶ δυάς
εἰσι, χοδὸς ἔκγονα μαρναμένου, Συζυγίην ποθέουσι, καὶ ἐς δέμας εἰσὶν ἐτοιμοί

1374 Σπεῖρειν. Ἄλλ' ὁ Λόγος κρείσσονα μοῖραν ἄγων, Σαρκὸς νόσφιν ἔθηκε, πλάνου δ' ἀποέργαθε
κόσμου, Ζωῆς δ' ἀθανάτων θῆκ' ἀδέτοιο πέλας. Ἐνθα μ' ἔπεμπε πόθος μεγαλήτορα, οὐδ' ἐπὶ
γαίης Ἥρειδον χθαμαλῆς ἵχνιον ἀδρανέον.

1374 Ἄλλ' ὥστε γλυκεροῖο γεγευμένος ἡὲ γάλακτος, Ἦ μέλιτος, σταθερῆς κεῖθι χοροστασίης, Οὐκ
ἔθελον πικρῆς μοι ἐδητύος ἄσσον ἰκέσθαι,

1374 Θυμοβόρου κακίης ἐνθάδε τικτομένης.

1375 Οὐδέ τί μοι θαλῖαι τε καὶ ἄ νεότητι μέμηλεν, Οὐκ ἔσθος μαλακὸν, οὐδὲ χλιδῶσα κόμη, Οὐκ
αἰσchrῶν ἐπέων ἄχαρις χάρις, οὐδὲ γέλωτες Ἀκρατέες, σαρκὸς βράσματα δυσμενέος

1375 Ἔσκε φίλα. Σκοπέλους δὲ, καὶ οὖρεα, καὶ χρεμέθοντας Ἴππους, ἡδὲ κυνῶν θηροφόνων ὁμαδὸν
Ἄλλοισιν παρέηκα, τὰ δ' ὄλβια πάντα τινάξας, Αὐχέν' ὑπὸ στερεῇ θῆκα σαοφροσύνῃ, Ἦ μ'
ἐκόμει τ' ἐφίλει τε καὶ ἐς μέγα κῦδος ἄεξεν,

1375

Ἐν δ' ἐτίθει Χριστοῦ χεῖρεσι προφρονέως. Ἀλλὰ, Πάτερ, Πατρός τε Λόγος, καὶ Πνεῦμα φαεινόν,
Ζωῆς ἡμετέρης ἔρμα κακοσταθέος, Μὴ με λίπης χεῖρεσσιν ὑπ' ἀργαλέησι δαμῆναι Δυσμενέος,
τῆς σῆς ἐλπίδος ἀντιπάλου.

- 1375 Μηδ' ὥς νῆα μέλαιναν, ἐϋπλοον, ὀρθὰ θέουσας, Ἦδη καὶ λιμένων πλησίον ἵπταμένην,
1376 Λαίφεσι πεπταμένοισιν ἐπαΐξασα θύελλα Λευγαλέων ἀνέμων, ἐξαπίνης ὀπίσω Πέμψειεν
παλίνορσον ἐπ' εὐρέα νῶτα βίοιο, Ἐνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλαις,
1376 Μὴ που δὲ κρυπτῇσι ποτὶ σπιλάδεσσιν ἐάξῃ. Τοῖος γὰρ Βελίου τοῦ φθονεροῦ νόος· Αἰὲν
ἀπεχθαίρει μερόπων γένος, οὐδ' ἀπὸ γαίης Βούλεται οὐρανίους ἔμμεναι, οὐρανόθεν Αὐτὸς ἐὼν
διὰ μητὶν ἐπὶ χθόνα τήνδε τιναχθεῖς·
1376 Δύσμορος, ὃς πρώτου κάλλεος εὖχος ἔχειν Ἰέμενος, μεγάλην τε Θεοῦ βασιληίδα τιμῆν, Ἀντὶ
φάους στυγερὴν ἀμφέσατο σκοτίν. Τοῦνεκα καὶ σκοτίοισιν ἰαίνεται αἰὲν ἐπ' ἔργοις, Καὶ
ζοφερῆς κακίης ἐνθάδε κάρτος ἔχει.
1376 Διπλοῦς δ' αὖ μορφὴν τελέθει, σκολιὸς τε νόημα,
1376 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίην ἐρχόμενος παγίδα.
1377 Ἦτοι ὁ μὲν σκότος ἐστὶν ὑπέρτατον· ἦν δέ μιν εὖρης, Ἄγγελον ἐς φωτὸς ὥκα μεταστρέφεται,
Καὶ ῥ' ἀπαλὸν γελῶν, σαίνει φρένας. Ἐνθα μάλιστα Φράδμονος, ἀντὶ φάους μὴ θανάτῳ
πελάσαι.
1377 Τὴν μὲν γὰρ κακότητα φυγεῖν, καὶ χείρονος ἀνδρός· Πολλοῖς γὰρ κακίῃ ἔχθεται ἀμφαδίῃ. Αἰνῶ
δ' ὃς λοχόνοντα, καὶ ὃς αἵδηλον ἐλέγχει, Πνεύματος ὀξυτάτοις ὄμμασι δερκόμενος. Ἀλλὰ σάω
καὶ γῆρας ἐμὸν πολίον τε κάρηνον,
1377 Τέρμα φέροις ζωῆς ἴλαος, ὥς με πάρος Ἐνδυκέως ἀγάπαζες, ἐπ' ἡματι δ' ἡμαρ ἄριστον Ἦγες,
χρηστοτέραις ἐλπίσι πρόσθε φέρων· Καί μ' ἐκ δυσμενέων τε καὶ ἀργαλέων μελεδόνων, Εὐδίων
ἐς λιμένα σῆς βασιλείας ἄγοις,
1378 Ὅφρα σε σὺν φαέεσσιν ἀειζώοισι γεραίρων, Κύδεος οὐρανόιο μοῖραν ἔχοιμι, ἄναξ.
1378 Μς'. Κατὰ σαρκός.
1378 Σὰρξ ὀλοή, Βελίαο κακόφρονος οἶδμα κελαινόν,
1378 Σὰρξ ὀλοή, παθέων ρίζα πολυσχιδέων, Σὰρξ ὀλοή, κόσμοιο κάτω ρείοντος ἐταίρη, Σὰρξ ὀλοή,
ζωῆς ἀντίπαλ' οὐρανής, Σὰρξ ἐχθρὴ φιλή τε, γλυκὺς μόθος, ἐσθλὸν ἄπιστον, Ἀνδροφόνοιο
φυτοῦ πάντοτε γευομένη·
1378 Βόρβορε, ἰλυόεσσα πέδη, βρίθουσα μολυβδὶς, Θῆρ ἀδάμασθ', ὕλης ἔκγονε μαρναμένης, Βράσμα
κακόν, καὶ σῆμα τεῆς καὶ δεσμὸς ἀνάσσης, Εἰκόνοιο οὐρανής, τὴν λάχομεν Θεόθεν, Οὐ λήξεις
κακότητος ἀναιδέος; οὐχ ὑποείξεις
1378 Πνεύματι καὶ πολιῇ, δύσμορε, κακοφραδὲς,
1379 Ἦν Χριστὸς παλάμῃσιν ἑαῖς μορφώσατο μούνην, Ἦνικ' ἄκοσμον ὕλης κόσμον ἔθηκε λόγῳ, Καὶ
πύματον θεότητι κεράσσατο, ὥς κε σάωσῃ Πλάσμα φίλον, ζωῆς κληρονόμον μεγάλης,
1379 Τειρόμενον παθέεσσιν ἀμερσινόου Βελίαο, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσας' ἀπηλεγέος, Τοῦνεκεν
ἄζέο μοι, καὶ ἴσχεο μαργοσυνάων, Μηδ' ἐπ' ἐμῇ ψυχῇ λύσαν ἄληκτον ἔχειν. Μαρτύρομ'
ἀθανάτοιο Θεοῦ χέρα, καὶ τὸ πονηρὸν
1379 Ἦμαρ, ὃ τὰ θνητῶν ὕστατον εἰς ἓν ἄγει. Ὡς σε καταιχμάζων, καὶ ἄλγεσι παντοδαποῖσι
Κάμπτων, καὶ νεκῶν θήσομ' ἀκιδνοτέρην, Εἰ μὴ μοι στήσεας ἀτασθαλίην τε ρόον τε, Τῶν
καθαρῶν Χριστοῦ δραξαμένη θυσάνων.
1379 Ἐλθέ μοι, ὦ δακρύων τε καθάρσιε νειόθι πηγῇ,

- 1380 Κάγρυπνίη μογερὴ σώματος ἡδὲ νόου, Ὅφρα καταψύξειας ἐμὴν φλόγα, καὶ μυδώσαν Ῥύψειας
παθέων σηπεδόν' ἀργαλέων. Καὶ γαστήρ, ἀπόπεμπε κόρον, καὶ κείμεν' ἔραζε
- 1380 Γοῦνα κατεσκήκοι, καὶ κόνις εἶδαρ ἔοι. Καὶ τρηχὺς ἀπαλοῖσι περὶ ῥ' ῥεθέεσσι τετάσθω Σάκκος,
ἐμῆς ψυχῆς ἄλκαρ ἐλαυνομένης. Ἐλθὲ, κατηφιόωσα χοδὸς δμητέρα μεληδών, Αἰὲν
ἐπερχομένας μάλιστα ὀσσομένη.
- 1380 Τοῖα μὲν ἀφραδίης ἐμὰ φάρμακα. Σεῖο δὲ, Χριστὲ, Καὶ ζωὴ καθαρὴ, καὶ βίος ἐκ νεκύων. Τίς
πρόγονον κακίης τε καὶ αἵματος ἡμετέριοι Δέξατ', ἐπεὶ γεῦσιν μύρατο καὶ ἀπάτην; Τίς σκολιὸν
βασιλῆα γόοις ἐκάθηρε Μανασσῆ;
- 1380 Τίς Δαυῖδ μεγάλης λύσατο ἀμπλακίης;
- 1381 Τίς χθαμαλὴν θρήνοισιν ἰδὼν ἐσάωσε Νινευί; Τίς δ' ἐπὶ παιδὶ βάλεν δάκρυον ὀπλοτέρω; Τίς
χαίρων καθαροῖσιν, ἐκὰς βάλεν οὐδὲ τελώνας; Τίς πρόβατόν τ' ὦμοις ἄνθετο πλαζόμενον;
- 1381 Τίς λεπρούς ἐκάθηρε, πικρὰς δ' ἀποέργαθε νούσους, Σώμασι καὶ ψυχαῖς ἐσθλὰ χαριζόμενος;
Σεῖο, Μάκαρ, τάδε δῶρα, βροτῶν φάος. Ἄλλ' ἐπιβαίης Οἴδατος ἡμετέρου, καὶ σάλος αἶψα
πέσοι.
- 1381 ΜΖ'. Ἐπιτίμησις κατὰ τοῦ ἀλόγου τῆς ψυχῆς.
- 1381 Ἐμπουσα, μαινὰς, ὦ τάλαινα καρδία, Ἐμπουσα, μαινὰς, ποῖ φέρῃ ταῖς ἡδοναῖς, Περιβλέπουσα
πανταχοῦ τὰ πλησίον; Οὐ σωφρονήσεις; οὐ κατεργάσῃ τὸ πῦρ
- 1382 Ἐκκαῖον ἐν σοὶ τὰς ὀρέξεις τὰς νόθους; Οὐ ζωπυρήσεις τὸ λογικόν, τὸ γνήσιον,
Προσλαμβάνουσα σύμμαχον τὸν θυμικόν; Ψυχὴ, τί πάσχεις; τί φρονεῖς παρ' ἀξίαν;
- 1382 Οὐκ οἶδας ὡς εἴληχας ἡνιοχεῖν μόνη, Ὡσπερ τρίπωλον ἄρμα τῶν ἐξευγμένων Ἴππων ἀνίσων
τυγχανόντων τῇ φύσει; Εἷς εὐγενὴς, ἄτακτος εἷς, ἡμερος δὲ εἷς Κ' ἦν μὲν ποτε δώσεις τῷ
θράσει τὰς ἡνίας,
- 1382 Σκιρτᾷ, παλαίει, συνταράττει τὸν δρόμον, Ὅρμῶν ἀβούλως, προσλαβὼν δὲ τὸν μέσον, Αὐτῷ
μεταπέθει συμπνέειν, τὸν δ' εὐγενῆ Ὡς αἰχμάλωτον δουλαγωγῆσας ἄγει,
- 1382 Σύρων ἄκοντα καὶ στένοντα τὴν πλάνην·
- 1383 Χωρεῖ δ' ἀτάκτως ἀλογωτάτῃ φορᾷ, Κάτω φερόμενος, ὡς κατὰ κρημνοῦ, βίᾳ Κ' οὐδὲν
προμηθεῖτ', οὐδ' ἀνακόπτει δρόμον, Ἔως ἂν ἐγκύρσειε ταῖς ἄδου πύλαις,
- 1383 Φθείρων ἑαυτὸν, καὶ σὲ τὴν παναθλίαν. Εἰ δὲ φρονοίης σῇ φύσει ἀνηλόγως, Τῷ δ' εὐγενεῖ
χαίρουσα πῶλῳ τὸν δρόμον Ἀπαντ' ἐπιτρέψειας, ὡς εὖ εἶδ' ἐτι Βαίνειν ἐκείνην τὴν πορείαν τὴν
ἄνω·
- 1383 Μέσῳ τ' ἐπιπλήξειας, ὥστε δεικνύειν Τὸ θυμοειδὲς εἰς δέον, καὶ συντρέχειν Τῷ νοῦν ἔχοντι·
τὸν δ' ἄτακτον εὐτόνως Κέντροις δαμάσσοις, οὐκ ἔως' ἀφηνίαν. Τότ' εὐχερὴς, εὐρυθμὸς ἔσται
σοι δρόμος,
- 1383 Γαληνῶν, ἄλυπος, ἐλπίδος γέμων.
- 1384 Ὁ δ' ἄρ λογισμὸς, ὥσπερ ἵππος εὐγενὴς, Νικᾷ, τὸ νικᾷν τῇ φύσει κεκτημένος, Ἀεὶ προβαίνων,
ἀτρέμας νεύων ἄνω, Τὰ τῇδε πάντα δυσχερῆ παρατρέχων·
- 1384 Οὐδ' ἐνδίδωσιν ἄχρι θείας λήξεως, Σώζων ἑαυτὸν καὶ σὲ τὴν εὐδαίμονα.
- 1384 ΜΗ'. Εἰς τὸν ἀποθανόντα τῷ κόσμῳ.
- 1384 Ζῶ καὶ τέθνηκα. Τίς σοφὸς συγκρινέτω. Ψυχὴ τέθνηκα· σὰρξ δέ μοι σθένειν θέλει.
- 1384 Ψυχὴ βιώῃ· σὰρξ δέ μοι τεθνηκέτω.
- 1384 ΜΘ'. Θρῆνος.

- 1384 Ὡμοι ἐγὼν, ὅτι δὴ με πρὸς οὐρανὸν ἤδὲ Θεοῖο
1384 Χῶρον ἐπειγόμενον, σῶμα τόδ' ἀμφὶς ἔχει!
1385 Οὐδέ πη ἔκβασίς ἐστι πολυπλάνεος βιότοιο, Καὶ στυγερῆς κακίης, ἥ μ' ἐπέδησε κάτω, Πάντοθεν ἀπροφάτοισι περικτυπέουσα μερίμναις, Βοσκομέναις ψυχῆς κάλλεα καὶ χάριτας.
1385 Ἀλλά με λῦσον, Ἄναξ, λῦσον χθονίων ἀπὸ δεσμῶν, Καί με χοροστασίην τάξον ἐς οὐρανίην.
1385 Ν'. Κατὰ τοῦ πονηροῦ εἰς τὴν νόσον.
1385 Ἥλυθες αὖθις ἔμοιγε, δολοπλόκε ὡς ἐνόηθης, Βένθος ἐμῆς κραδίης ἔνδοθι βοσκομένος,
1385 Καὶ πολλοῖς κρατεροῖς τε τινάγμασι τοῦδε βίοιο, Εἰκόνα τὴν ἱερὴν γνύξ βαλέειν ποθέων·
Σαρξὶν ἐρισθενέεσσιν ἐνήλαο, καὶ μ' ἐδάϊξας Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ρεύματι δεσμὰ λύσας
1386 Τῷ ξηρὴν ἐδίηνε Θεὸς φύσιν, ὡς ἐκέρασσε Τῇ ψυχρῇ λιαρὴν κοσμογόνῳ σοφίῃ, Ὡς κεν ἰσοστασίη δέμας ἄρτιον ἅμα φυλάσσοι, Τὴν δὲ διχοστασίην καὶ βιότοιο φύγω.
1386 Ἥλυθες ἀνδροφόνουσι νοήμασιν, ἐς δ' ἐμέ, τλημόν, Σῆς δνοφερῆς κακίης ἰὸν ἔχευσας ὅλον.
Οὐχ ἄλῖς ἦεν ἔμοιγε βαρύστονα γήραος ἔλκειν Ἄλγεα, καὶ σκοπέλων ἄχθεα τρινακρίων· Ἀλλά με καὶ στυγερὴ κατεδάσσατο δάπτρια νοῦσος,
1386 Τηκεδανὴ μελέων, εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος. Τοῖσιν ἐπαιάζω, καὶ στείνομαι, ὡς ὅτε τις λῖς Ἄλκιμος, ἐμπλεχθεὶς ἄρκυσι θηροφόνων. Οὐ μύθων ποθέω σκιρτήματα, οὐκ ἐρατεινὴν
1386 Πᾶσιν ὁμηλικίην, οὔτε μὲν εὐθαλίην,
1387 Οὐκ ἀγορὰς πολίων, οὐκ ἄλσεα, οὐδὲ λοετρά, Οὐδ' ὅσα τοῦ δολεροῦ ἄνθεα τοῦδε βίου. Ταῦτα γὰρ οὐδὲ πάροιθεν ἐμοὶ φίλα, ἐξότε Χριστὸν Ἀγκασάμην, χθονίων τῇλ' ἀπανιστάμενος.
1387 Αἰάζω δ' ὅτι με Χριστοῦ μέγαλοιο λέλοιπεν Ὅμμα ζωοφόρον, ᾧ μέλον, εἴποτ' ἦν, Ὅς με καὶ ἐν σπλάγχνοισιν ἀγνῆς κύδην τεκούσης, Καὶ πόντου κρυεροῦ ῥύσατο, καὶ παθέων. Αἰάζω λαοῖο θεόφρονος ἡνία ρίψας,
1387 Οὐ μὲν ἀπορρίψας, οὔτι δὲ χερσὶ φέρων· Ὅς πρόσθεν μύθοισιν ἀγάλλετο ἡμετέροισιν, Ἦνικ' ἀπὸ γλώσσης τρισδὸν ἔλαμπε σέλας. Νῦν γε μὲν, ὡς λιπόμαστος ἐν ἀγκαλίδεσσι τεκούσης Νηπίαχος θηλὴν ἔσπασεν ἀυαλέην
1388 Χεῖλεσι διψαλέοισι, πόθον δ' ἐψεύσατο μήτηρ, Ὡς ἄρ' ἐμῆς γλώσσης λαὸς ἀποκρέμαται, Ἰσχανόνων πηγῆς πολλοῖς τὸ πάροιθε ρεούσης, Ἦς νῦν οὐδ' ὀλίγην ἱκμάδα οὐατ' ἔχει.
1388 Ἄλλοι μὲν προχέουσι γλυκὺν ῥόον, οἱ δ' αἶοντες Ἀχνυντ'· οὐ γὰρ ἐοῦ πατὴρ ἐχουσι λόγον. Ποῦ μοι παννυχίων μελέων στάσις, οἷς ὑπερείδων Τοὺς πόδας βεβαῶς, ἔμπνοος ὥστε λίθος. Ἦ μούνοσ Χριστῷ ξυνούμενος, ἥ σὺν ὁμίλῳ,
1388 Τέρψιν ἔχων ἱερῶν ἀντιθέτων μελέων; Ποῦ καμπτῶν γονάτων γλυκερὸς πόνος, ὃν προπάροιθε Δάκρυα θερμὰ χέον, νοῦν σκοτίην συνάγων; Ποῦ δὲ πενητοκόμοι παλάμαι, περὶ νοῦσον ἔπουσαι;
1388 Ποῦ τῆξις μελέων οἷχεται ἀδρανέων;
1389 Οὐκέτι μὲν θυέεσσιν ἀγνοῖς ἐπὶ χεῖρας ἀείρω, Τοῖς μεγάλοις Χριστοῦ μιγνύμενος πάθεσιν. Οὐκέτι δ' ἀθλοφόροισι φίλην ἴστημι χορείην, Εὐφήμοισι λόγοις τίμιον αἷμα σέβων.
1389 Εὐρὼς δ' ἀμφὶ βίβλοισιν ἐμαῖς, μῦθοι δ' ἀτέλεστοι, Οἷς τίς ἀνὴρ δώσει τέρμα, φίλα φρονέων; Πάντ' ἔθανε ζώντι· βίος δέ μοι ἐστὶν ἀφαυρὸς, Νηὸς ἀκιδνότερος, τὴν λίπον ἀρμονίαι· Ἀλλ' ἔμπης εἰ καὶ με, βαρύστονε δαῖμον, ἐλαύνεις,
1389 Οὐ ποτέ σοι κάμψω γούνατ' ἐμῆς χραδίης Ἀλλ' ἄτρωτος, ἄκαμπτος, ἐμὴν ἐς μητέρα γαῖαν Δύσομ'· ἔχοι σκώληξ τὴν ὄφεως δαπάνην. Τύπτε δορὴν, ψυχὴ δ' ἄρ' ἀνούτατος· εἰκόνα θεῖην Παρστήσω Χριστῷ, τὴν λάχον, ἀνδροφόνε.

- 1390 Καὶ γὰρ πρόσθε πέδησας Ἴωβ μέγαν, ἀλλ' ἔδαμάσθης, ὥς μιν ἀεθλοθέτης ἐστεφάνωσε μέγας,
Καὶ θῆκεν περίβωτον ἐὼ κηρύγματι νίκην, Πάντα δ' ἔδωκεν ἔχειν διπλᾶ, τὰ οἱ κέδασας.
- 1390 Τοῖος ἐνηείης Χριστοῦ νόμος· ἀλλὰ μ' ἄνωχθι Ὅψε περ ἀρτεμέειν· σὸς λόγος ἐστὶν ἄκος.
Λάζαρος ἐν νεκύεσσιν ἐγὼ νέος, ἀλλὰ βόησον, Ἔγρεο, καὶ ζήτω σοῖσι λόγοισι νέκυσ. Λυσιμελὴς
νέος εἰμὶ ὁ λέκτριος, ἀλλὰ βόησον,
- 1390 Πήγνυσσο, καὶ κλίνην βήσομαι ὕψι φέρων. Σὼν κλέπτω θυσάνων παλάμαις ἄκος, ἀλλὰ ῥέεθρον
Αἵματος ἴσχε τάχος σαρκὶ μαραινομέναις. Σοὶ δ' ὑποκάμπτομ' ἔγωγε, τεδὸν λάχος, ὡς Χαναναία,
- 1390 Γυρὸν ἔχουσα δέμας, ἀλλ' ἀνάειρέ μ', Ἄναξ.
- 1391 Πόντος ἄνω, σοὶ δ' ὕπνος ἐπὶ γλυκὺς· ἀλλὰ τάχιστα Ἔγρεο, καὶ στήτω σοῖσι λόγοισι σάλος.
Ἔστι μὲν ἄλγος ἔμοιγε, καὶ ἄψευα νοῦσος ἔχουσα. Οὐ γὰρ δὴ βροτέων πάμπαν ἀμοιρέομεν,
- 1391 Οὐτ' ἐγὼ, οὔτε τις ἄλλος, ἐπεὶ Θεὸς ὧδε κελεύει, Μὴ τιν' ὑπερθε φέρειν ὄφρυν ἐπουρανίου,
Πάντας δ' ἐς μέγαλοιο Θεοῦ λεύσσοντας ἀρωγὴν, Χρειοῖ κέντρον ἔχειν πλεῖον ἐπ' εὐσεβίῃ. Ἀλλ'
ἔμπης οὐ τόσσον ὁδύρομαι εἵνεκα νοῦσου,
- 1391 (Νοῦσος γὰρ νοερῷ καὶ τινὰ ῥύψιν ἔχει, ἥς πάντες χατέουσι, καὶ ὃς μάλα καρτερός ἐστι·
Δεσμὸς γὰρ θνητοῖς καὶ τι μέλαν φορέει·) Ὅσάτιον χθαμαλῶν περικήδομαι, ἄλγεα πάσχων,
Μὴ τις ὀλισθήσῃ πῆμασιν ἡμετέροις.
- 1392 Παῦροι μὲν μερόπων κρατερόφρονες, οἳ ῥα Θεοῖο Δέχυνντ' ἀσπασίως πᾶσαν ἐπιστασίην,
Τερπνῶν τε λυπρῶν τε, λόγον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἴσασι, Εἰ καὶ κρυπτὸν ἐῆς βένθος ἔχει σοφίης.
- 1392 Πολλοὶ δ' εὐσεβέεσσιν ἐπιθρώσκουσιν ἀκιδνοῖς. Ὡς θεολατρείης οὐδὲν ἔχουσι γέρας· Ἡ καὶ
πάμπαν ἄτιμον ἐνὶ στήθεσσι νόημα Ἰσταντ', αὐτομάτην πᾶν τόδε πῆξιν ἔχειν, Οὐδὲ Θεὸν
μεδέοντα βροτήσια πάντα κυβερνᾶν·
- 1392 Οὐδὲ γὰρ ἂν τοίους οἶακας ἄμμι φέρειν. Τῶν μνήσαι, καὶ ἄλαλκε τεῶν θεράποντι, μέγιστε, Μηδ'
ἐπὶ λωβητὸν τέρμα βάλης βιότου. Σὸς λάτρις οὗτος ἔγωγε, τεοῖς δ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλω
- 1392 Δώροις, καὶ κεφαλαῖς τῶν ὑποκλινομένων,
- 1393 Καὶ νούσων καλέουσιν ἀρηγόνα. Ἰλαθι, Χριστέ· Εἰ δέ τ' ἀποκρύπτεις, δὸς σθένος ἀθλοφόρον.
Μήτε με πάμπαν ἄτιμον ἔχοις, Λόγε, μηδ' ἐπίμοχθον, Μήτ' ἀχάλινον ἄγοις, μήτε δυηπαθέα.
- 1393 Κέντρῳ νύσσε, Μάκαρ, μὴ δούρατι· μήτε με κούφην, Μηδ' ὑπεραχθομένην νῆα θάλασσα φέροι.
Καὶ κόρος ὑβρίζει, καὶ ἄλγεα νυκτὶ καλύπτει. Ἀντιταλαντεύοις τίσιν ἀπημοσύνη. Ἔσχες
ἀγνηνορέοντά μ', ὑπερμογέοντ' ἐλέαιρε,
- 1393 Ὡς ἔτ' ἐνηείης καιρὸς, ἀριστόδικε. Ἄζομ' ἐμὴν πολιὴν τε καὶ ἄψευα αὐτοδάϊκτα, Καὶ θυσίας,
μογέων πῆμασι, καὶ θεόθεν. Ἀλλὰ τί μοι τὰ περισσὰ νόμους θεότητι τίθεσθαι, Τῇ με, Χριστέ,
φέροις σὸν λάτριν, ὡς ἐθέλοις.
- 1394 (1t) ΝΑ'. Θρηνητικὸν ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ
- 1394 (1t) ψυχῆς.
- 1394 (1t) Πολλάκις ἡμερόεντα νέη θαλάμοισι προθεῖσα Εἰσέτι παρθενικοῖσι νέκυν πόσιν, αἰδομένη περ,
- 1394 (1t) Ἀρτίγαμος, στίλβουσα, πικρὴν ἀνεβάλλετ' αἰοιδὴν, Αἰ δέ νύ οἱ δμῳαὶ καὶ ὁμήλικες ἔνθα καὶ
ἔνθα Ἰσταμέναι γοάουσιν ἀμοιβαδὶς, ἄλκαρ ἀνίης. Καὶ μήτηρ φίλον υἱά νεόχνοον, οὐκέτ' ἔοντα
Μύρετ', ἐπ' ὠδίνεσσι νέας ὠδῖνας ἔχουσα.
- 1394 (1t) Καὶ τις ἐὴν πάτρην ὀλοφύρεται, ἣν διέπερσε Θεοῦρος Ἄρης· δόμον ἄλλος, ὃν ὤλεσεν οὐρανίη
φλόξ.
- 1394 (1t) Ψυχὴ, σοὶ δὲ γόος τις ἐπάξιος, ἣν κατέπεφνεν
- 1395

Οὐλος ὄφιν, πικρὸν δ' ἐνομόρξατο εἰκόνι λοιγόν· Δάκρυε, δάκρυ', ἀλιτρέ· τό σοι μόνον ἐστὶν ὄνειαρ. Λείψω μὲν θαλίας τε ὁμηλικίην τ' ἐρατεινήν· Λείψω δ' αὖ μύθων τε μέγα κλέος, εὐγενέος τε

1395 Αἵματος, ὑψορόφους τε δόμους, καὶ ὄλβον ἅπαντα· Λείψω δ' ἡελίου γλυκερὸν φάος, οὐρανὸν αὐτὸν, Γεῖρεα παμφανόωντα, τά τε χθὼν ἐστεφάνωνται· Ταῦτα μὲν ἐψομένοισιν. Ἐγὼ δ' ὑπένερθε καρήνου Δεσμὰ φέρων, νεκρὸς τε καὶ ἄπνοος, ἐν λεχέεσσι

1395 Κεῖσομαι, ὑστατίοισι γόοις γοάοντας ἰαίνων, Αἴνον ἔχων καὶ φίλτρον ἀδήριτον, οὐκ ἐπὶ δηρόν. Αὐτὰρ ἔπειτα λίθος τε καὶ ἄμβροτος ἔνδοθι λώβῃ· Ἀλλὰ καὶ ὥς τούτων μὲν ἐμὸν κέαρ οὐκ ἀλεγίζει,

1396 Μούνην δὲ τρομέω καθαρὴν πλάστιγγα Θεοῖο. ὦ μοι ἐγὼ! τί πάθω; πῶς κεν κακότητα φύγοιμι; Βένθεσιν, ἢ νεφέεσσι λαθὼν βίον; αἶθε γὰρ ἦεν Ἀμπλακίης τις χῶρος ἐλεύθερος, ὥς τινα θηρῶν

1396 Καὶ νούσων ἐνέπουσιν, ὅπως φυγὰς ἔνθεν ἴκωμαι! Χέρσω μὲν τις ἄλυξε πικρὴν ἄλα, ἀσπίδι δ' ἔγχος, Καὶ κρυεροῦ νιφετοῖο δόμος σκέπας. Ἡ κακίη δὲ Ἀμφίθετος, πολύχωρος, ἀφυκτοτάτη βασιλεία, Ἡλίας πυρόεντι πρὸς οὐρανὸν ἤλυθε δίφρῳ·

1396 Μωσῆς παιδοφόνου ποθ' ὑπέκφυγε δόγμα τυράννου, Κητείων λαγόνων σκότιον μόρον ἀγνὸς Ἴωνᾶς, Καὶ θήρας Δανιήλ, παῖδες φλόγας. Αὐτὰρ ἔμοιγε

1396 Τίς λύσις κακότητος; Ἄναξ, σύ με, Χριστέ, σάωσον.

1397 (1t) NB'. Θρήνος.

1397 (1t) Πέπονθα δεινὰ πλεῖστα, καὶ δεινῶν πέρα, Καὶ ταῦθ' ὑφ' ὧν ἥκιστα ὥοιμην παθεῖν. Ἀλλ' οὐδὲν οἶόν μ' οἱ κακῶς εἰργασμένοι.

1397 (1t) Τὰ μὲν γὰρ οἶχεθ' ὧν δ' ἔγραψεν ἡ δίκη Βίβλοις σιδηραῖς, οἶδα τὴν μοχθηρίαν.

1397 (1t) ΝΓ'. Ἐτερος θρήνος.

1397 (1t) Φίλοι, πολῖται, δυσμενεῖς, ἐχθροὶ, πρόμοι, Πόλλ' οἶδα πληγεῖς οἶδα, ἀλλ' οὐ φάσκετε·

1397 (1t) Βίβλοι φέρουσι ταῦτα, οὐ λήσεσθέ με.

1397 (1t) ΝΔ'. Κατὰ τοῦ πονηροῦ.

1397 (1t) Ἦλυθες, ὦ κακοεργέ· νοήματα σεῖο γινώσκω·

1398 Ἦλυθες, ὄφρα φάους με φίλης τ' αἰῶνος ἀμέρσης. Δύσμαχε, πῶς φάος ἦλθες, ἐὼν ζόφος; οὐκ ἀπατήσεις Ψευδόμενος. Πῶς πικρὸν ἐμοὶ μόθον αἰὲν ἀγείρεις, Ἀμφαδίην λοχῶν τε; τί δ' εὐσεβέεσσι μεγαίρεις,

1398 Ἐξέτι τοῦ ὅτε πρῶτον Ἀδὰμ βάλες ἐκ παραδείσου, Πλάσμα Θεοῦ, κακίη δὲ σοφὴν ἐλόχησας ἐφετμὴν, Καὶ πικρὴν γλυκερῇ ζωῇ πόρσυνας ἐδωδήν; Πῶς σε φύγω; τί δὲ μῆχος ἐμοῖς παθέεσσι ἐφεύρω; Τυτθαῖς μὲν πρῶτιστον ἀμαρτάσιν, οἷα ῥέεθρον,

1398 Ἐμπίπτεις κραδίησιν· ἔπειτα δὲ χῶρον ἀνοίγεις Εὐρύτερον· μετέπειτα ῥόος θολερός τε μέγας τε Ἦλυθες, ἄχρι χάος με λάβοι τεδόν, ἡδὲ βέρεθρον.

1398 Ἀλλ' ἀποχάζεο τῆλε, τεὰς δ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλοις

1399 Ἔθνεσιν ἢ πτολίεσσι, ὅσαι Θεὸν οὐκ ἐνόησαν. Αὐτὰρ ἐγὼ Χριστοῖο λάχος, νηὸς τε τέτυγμαι, Καὶ θύος· αὐτὰρ ἔπειτα θεὸς, θεότητι μιγείσης Ψυχῆς. Ἀλλ' ὑπόεικε Θεῷ, καὶ πλάσματι θεῷ,

1399 Ἀζόμενος μῆνιν τε Θεοῦ, ψυχῶν τε χορείην Εὐσεβέων, ἥχόν τε διηνεκέεσσιν ἐν ὕμνοις.

1399 ΝΕ'. Ἀποτροπὴ τοῦ πονηροῦ, καὶ τοῦ Χριστοῦ

1399 ἐπὶ κλησιν.

- 1399 Φευγ' ἀπ' ἐμῆς κραδίης, δολομήχανε, φευγε τάχιστα·
- 1399 Φευγ' ἀπ' ἐμῶν μελέων, φευγ' ἀπ' ἐμοῦ βίотου. Κλώψ, ὄφι, πῦρ, Βελίη, κακίη, μόρε, χάσμα, δράκων, θήρ, Νύξ, λοχέ, λύσσα, χάος, βάσκανε, ἀνδροφόνε· Ὅς καὶ πρωτογόνοισιν ἐμοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἔηκας,
- 1400 Γεῦσας τῆς κακίης, οὔλιε, καὶ θανάτου. Χριστὸς ἄναξ κέλεται σε φυγεῖν ἐς λαῖτμα θαλάσσης, Ἡὲ κατὰ σκοπέλων, ἡὲ συῶν ἀγέλην, Ὡς λεγεῶνα ἀράοιθεν ἀτάσθαλον. Ἀλλ' ὑπόεικε,
- 1400 Μὴ σε βάλλω σταυρῷ, τῷ πᾶν ὑποτρομέει. Σταυρὸν ἐμοῖς μελέεσσι φέρω, σταυρὸν δὲ πορείη, Σταυρὸν δὲ κραδίῃ· σταυρὸς ἐμοὶ τὸ κλέος. Οὐ λήξεις λοχῶν με, κακόσχολε; οὐκ ἐπὶ κρημνοὺς, Οὐ Σόδομα βλέψεις, οὐκ ἀθέων ἀγέλας,
- 1400 Οἱ μεγάλην θεότητα διατμήξαντες ἔλυσαν, Ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν πολιὴν, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν κραδίην; Αἰεὶ με δνοφεροῖσι νοήμασιν, ἐχθρὲ, μελαίνεις, Οὔτε Θεὸν τρομέων, οὔτε θυηπολίας. Οὔτος καὶ Τριάδος νόος ἔπλετο ἡχέτα κήρυξ·
- 1400 Καὶ νῦν τέρμα βλέπει. Βόρβορε, μὴ με θόλου,
- 1401 Ὡς καθαρὸς καθαροῖσι συναντήσω φαέεσσιν Οὐρανίοις. Αἴγλαι, δεῦτ' ἐπ' ἐμὴν βιοτήν· Τὰς δὲ χέρας τανύω, δέξασθέ με. Χαῖρε σὺ, κόσμε· Χαῖρε, μογηροφόρε· φείδω τῶν μετ' ἐμέ.
- 1401 Νς'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ.
- 1401 Θεὸν βοῶ. Τί τοῦτο; φευγέ μοι τάχος, Φευγ', ὦ κάκιστον θηρίον, βροτοκτόνον, Τί μοι διοχλεῖς οὐδὲν ἡδικημένος; Τῶν σῶν συῶν πλήρωσον εἰσελθὼν βάθη.
- 1401 Δέξονθ' ἐτοίμως εἰς βυθοὺς πεσοῦμενον. Ἐμοῦ δ' ἀπόσχου, μὴ σε τῷ σταυρῷ βάλλω, Ὅν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει φόβῳ κράτους.
- 1402 (1t) ΝΖ'. Κατὰ τοῦ πονηροῦ.
- 1402 (1t) Φευγ' ἄπο τὰς γραμμὰς, ὦ βάρβαρε, μὴ με διόχλει. Φευγε, πονηρὸς ἅπας· Χριστὸς ἐμοὶ γράφεται, Μὴ με φύγη τὸ νόημα συνηγμένον· ἔρρετε πάντες,
- 1402 (1t) Οὐς μὴ Χριστὸς ἄγει τῇλ' ἀπὸ τῶν χθονίων.
- 1402 (1t) ΝΗ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ.
- 1402 (1t) Καὶ τοῦτο τῆς σῆς, ὦ κάκιστε, προσβολῆς. Τὸν νοῦν ἐφέρπεις εὐστρόφοις ἐλίγμασι, Πείθων τὸ λεῖον ἀρπάσαι τῆς ἡδονῆς.
- 1402 (1t) Ἀλλ' οὔτι πείσεις· τοῦτ' Ἀδὰμ πέπεικέ με. Εἰς γῆν ἀποστράφηθι, καὶ κάραν πατοῦ. Εἰ δ' ἰσχύς ἐστι μικρὸν ἐγχρίψαι ποδὶ,
- 1402 (1t) Κρεμῶ σε χαλκοῦν, ὥς βλάβην ὀρῶν φύγω.
- 1403 (1t) ΝΘ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ.
- 1403 (1t) Ἀπελθ', ἀπελθε, δυσμενές, βροτοκτόνε· Ἀπελθε, δεινῶν ὄμμα, λυσσῶδες κακόν· Ἀπελθε. Χριστὸς ἔνδον, ὦ φέρων ἐμὴν
- 1403 (1t) Ψυχὴν δέδωκα. Φευγ' ἀπειπὼν ὥς τάχος. Ὡς βοηθεῖτ', ἄγγελοι παραστάται! Ὡς τυραννὶς, καὶ κλοπὴ προσέρχεται. Ὡς μ' ἐξέλεσθε, ναὶ, φίλοι, λιθάζομαι.
- 1403 (1t) Ξ'. Κατὰ τοῦ αὐτοῦ.
- 1403 (1t) Ἥλθες μὲν, ἦλθες, ὦ κάκιστ', ἀλλ' ἐσχέθης. Ὡς καπνὸν εἶδον, ἡσθόμην καὶ τοῦ πυρός. Ὅσμη δριμεῖα, τοῦ δράκοντος ἔμφασις. Σταυρὸν δ' ἐφίστημ', ὃς φύλαξ ζωῆς ἐμῆς, Ὅς πάντα κόσμον συνδέων, Θεῷ φέρει.
- 1404 Τοῦτον φοβηθεῖς, εἶκε, μὴ πάλιν φανῆς. Καλεῖ μ' ἄχραντον ἢ χάρις παραστάτην. Πόσον πιέζεις δὴ με τοῖς κακοῖς; πόσον; Ἐμοὶ Θεὸς τέθνηκε, κ' αὐθις ἔγρετο.

- 1404 Αἰδοῦ τὸ λοῦτρον· εἶξον, ὦ βροτοκτόνε. Ὡς ἡδονῇ με πρῶτον ἔκλεψας πικρᾶ, Οὕτω κακῶς με
σήμερον κτεῖναι θέλεις. Ἄπελθ', ἄπελθε· τῆς πάλης γὰρ ἡσθόμην. Κἂν σῶμ' ἔχῃς μου, τὸν γε
νοῦν οὐ πείσομαι.
- 1404 ΞΑ'. Θρῆνος.
- 1404 Εἰκὼν κενοῦται, τίς βοηθήσει λόγος; Εἰκὼν κενοῦται, δῶρον ἀχράντου Θεοῦ. Ὑβρίζειτ' εἰκὼν·
αἴθομ', ὦ φθόνε, φθόνε,
- 1404 Ἀλλοτρίοις λόγοις τε καὶ σοφίσμασι.
- 1405 Πηγὴ κακῶν, μὴ βλύζε, μὴ ματαία φρήν. Εἰ δ' οὖν σὺ, γλῶσσα, μὴ δέχου τὸν βόρβορον. Εἰ δ' οὖν
σὺ, χεῖρ γε, μὴ δέχου τὰ χείρονα. Οὕτως ἂν εἰκὼν ἡμῖν ἄφθαρτος μένη.
- 1405 ΞΒ'. Ἰκετήρια εἰς Χριστόν.
- 1405 Μή σου λαθοίμην, μηδέ μου λάθῃς, Ἄναξ, Ἄναξ σοφῶν μέλημα, καὶ τρισσὸν φάος· Μή που
λάθῃ με δυσμενῆς συναρπάσας, Κευθμῶν' ἐς ἄδου, καὶ σκότου πικρὰς πύλας.
- 1405 Δεινὸς γάρ ἐστι, καὶ λοχῶν τοὺς σοὶ φίλους Ὀν, οἶδα, φεύξομ', εἰ σύ μου μνήμην ἔχεις,
Πυκνῶν ἀεὶ λόγοις τε καὶ νοήμασιν.
- 1406 (1t) ΞΓ'. Θρῆνος πρὸς τὸν Χριστόν.
- 1406 (1t) Οἷμοι προσῆλθε, Χριστέ μου, πάλιν δράκων. Οἷμοι προσῆλθε δειλιῶντί μοι σφόδρα. Οἷμοι
γέγευμαι τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.
- 1406 (1t) Οἷμοι φθονεῖσθαι δ' ὁ φθόνος πέπεικέ με. Οὕτ' εἰμὶ θεῖος, καὶ βέβλημ' ἔξω τρυφῆς. Ῥομφαία,
μικρὸν τὴν κακὴν σβέσον φλόγα, Ὡς ἂν πάλιν δέξῃ με τῶν φυτῶν ἔσω Χριστῷ συνεισελθόντα
ληστὴν ἐκ ξύλου.
- 1406 (1t) ΞΔ'. Ἄλλο πρὸς Χριστόν.
- 1406 (1t) Πάλιν προσῆλθεν ὁ δράκων· σοῦ δράσσομαι. Δαβὶδ παρέστω, κρουέτω τὴν κινύραν.
- 1406 (1t) Ἄπελθ', ἄπελθε, πνεῦμα συμπνίγον, κακά.
- 1407 (1t) ΞΕ'. Θρῆνος.
- 1407 (1t) Εἴ μοι πονήρως εἶχε κρᾶσις σώματος, Ἰατρὸν ἂν τιν' εὔρον. Εἰ πένης τις ἦν, Τῷ πλουσίῳ
προσῆλθον· ὄρμω δ' ἐν ζάλῃ·
- 1407 (1t) Εἰ δ' ἡδικοῦμην, τοῖς νόμοις καὶ βήματι. Θάμνος δὲ ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος. Εἰ δὲ σκελίζει
μ' ὁ φθορεὺς τῆς εἰκόνος, Τίς μοι γένοιτ' ἔρυμα, πλὴν σοῦ, Κοίρανε;
- 1407 (1t) ΞΖ'. Ἄλλος πρὸς Χριστόν.
- 1407 (1t) Καινὸν, καινὸν τί τοῦτο, ὦ Θεοῦ Λόγε, Καινὸν τί πάσχω; καρδίας ἐμῆς βάθος Κενὸν λόγων τε
καὶ νοημάτων σοφῶν,
- 1408 Τὸ μὲν πονηρὸν πνεῦμα φεύγον οἴχεται· Οὐπω δὲ μεστὴ χώρα μοι τοῦ κρείσσονος. Πλησόν με
τῶν σῶν, μὴ πάλιν ἐλθὼν φθόνος, Αὐτοῦ με θῆται χεῖρον ἐργαστήριον.
- 1408 ΞΖ'. Εἰς ἑαυτόν.
- 1408 Ἐξηπάτημαι, Χριστέ μου, τῷ σοὶ σφόδρα θαρρῆεῖν. Ἐπήρθην καὶ κατηνέχθην σφόδρα. Ἀλλ'
αὐθις ὑψωσόν με· καὶ γὰρ ἡσθόμην Παίζων ἑμαυτόν. Εἰ δ' ἐπαρθείην ἔτι,
- 1408 Αὐθις πέσοιμι πτώμα καὶ συντριμματος. Εἰ μὲν δέχῃ με· εἰ δὲ μὴ, τέθνηκα μέν.
- 1408 Ἐμοὶ τὸ χρηστὸν ἐξανηλώσω μόνω;
- 1409 (1t) ΞΗ'. Εἰς ἑαυτόν.
- 1409 (1t) Λέγουσιν οἱ μισοῦντες (ὥς δ' ἔμοι δοκεῖ, Λέγουσιν οὐ δίκαια· Πῶς γὰρ δίκαιον τοὺς φίλους
περιφρονεῖν,

- 1409 (1τ) Ὡς μὴ Θεὸν λέγοιμι, ὧς πρόσθε κεῖται πάντα, καὶ γινώσκεται σαφῶς, ὅξυ βλέποντι)· Ἀλλ' οὖν λέγουσι τῷ φθόνῳ νικώμενοι, φθόνῳ παθῶν δικαίῳ,
- 1409 (1τ) Τήκοντι τοὺς ἔχοντας, ὥσπερ ἄξιον. Τί οὖν, ἄθρει, λέγουσι. Λέγουσιν, ὡς αὐτοὶ με τὸν δυσδαίμονα
- 1410 (Καὶ γὰρ δοκοῦσι τοῦτο) Κωνσταντίνου βαλόντες ἐκτὸς ἄστεος Ἀπωφρύωσαν. Εὐγε· Βαρὺς γὰρ αὐτοῖς, καὶ θράσους ἤμην γέμων.
- 1410 Τέμωνων ὁδοὺς ἀτρίπτους, Ἐθῶν πατρῶων καὶ νόμων διαφθορεὺς, Εἵπερ νόμος τὰ φαῦλα, Πλούτου, τύφου τε, θρύψεως, φιλαρχίας, Τῶν νῦν ἐπικρατούντων.
- 1410 Οὕτω γὰρ εἰσι τὴν φρόνησιν ἄθλιοι, ὥστ' οὐ λέγειν ὀκνοῦσιν, Ἄ καὶ λεγόντων ἐγκαλύπτεισθ' ἦν πρόπον
- 1410 Ἄλλων ἀπεχθαιρόντων.
- 1411 Οὕτω τι τυφλὸν ἐστὶν ἡ μοχθηρία, Καὶ τὸ φρονεῖν βλάπτουσα. Οὗτοι μὲν οὖν ἔρροιεν ἐκ μέσου λόγου· Οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ταῦτα,
- 1411 Οὐθ' οἱ κακῶς λέγοντες, οὐθ' οἱ δεξιῶς. Ρεῖτωσαν ὡς θέλουσιν· Γλώττης γὰρ οὐδὲν ἐστὶν εὐστροφώτερον· Λέγει τι καὶ πρὸς ἡμῶν. Πολλοὶ τὰδ' οἱ λέγοντες ἀκριβέστερον,
- 1411 Ὡς ἀφθόνως λέγοντες. Ἄ δ' οἷοι' εἰπὼν τὴν τινων στήσιν βλάβην, Τὰδ' ἐστὶν εἰπεῖν κρεῖσσον·
- 1412 Πολὺς γὰρ ἐστὶν εἰς τὸ χεῖρον ὁ δρόμος, Κἂν μηδενὸς κινουῦντος. Λέγουσιν, ὡς ἀδρῶν μὲν ἡσῶμαι θρόνων, Ὡς τῶν, ἀφ' ὧν κατῆλθον,
- 1412 Τοὺς δ' ἂν πένητας, καὶ στενοὺς διαπτύω, Τὰ σφῶν σαφῶς λέγοντες. Ὁ γὰρ πέπονθε, τοῦτο καὶ τις οἶεται· Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ πέπονθα. Τοῖς μὲν προσήχθη, τῶν δ' ἀπήχθη οὐχ ἐκῶν,
- 1412 Οὕτω Θεοῦ τυποῦντος. Τοῖς μὲν προσήγαγέ με ἄνθρωποι, ποιμένες,
- 1412 Καὶ γλῶσσαν αἰτοῦν Πνεῦμα.
- 1413 Λαὸν γὰρ ἐχρῆν ἄγριον καταρτίσαι· Στερρῶ βίῳ, λόγῳ τε, Πολλαῖς καμόντα δογμάτων καταδρομαῖς, Ὡς ναῦν μέσην κλύδωνος.
- 1413 Τοῖς δ' οὐ προσήγαγ' ἡ λύσις τοῦ σώματος· Καθ' ἡμέραν θνήσκοντος. Ἦμεν καλοὶ τε κάγαθοι, (τίς ἀντερεῖ;) Καὶ Πνεύματος γέμοντες, Ὅν νῦν στενὸν, καιροῖς τε συρρίπτουμένον
- 1413 Κακοῖς κακῶς βλέπουσιν. Ὑψιθρόνου θ' ἔδρασμα λαὸν ποιμένος· Τοῦ πρόσθεν οὐτι μείζω. Ἀλλ' οὐκ ἐμὸν γε, πλὴν ὅσα χρήσει χερὸς,
- 1414 Ὡς καὶ τὸ θαρρύνειν εἶχον. Οὐκ ἠγνόουν Ἰωνᾶν, ὃς Θεοῦ λόγον ἔφευγεν, ἀλλ' ἐλήφθη Κλύδωνι, κλήρῳ, θηρίῳ, γαστρὶ, βράσει,
- 1414 Ἐξ ὧν ὁ κήρυξ, κήρυξ. Ἀλλ' εἶχον ὡς τις ὧν ἐλεύθερος θρόνων τε κινδύνων τε. Τὸν νοῦν δὲ πυκνὸς εἰς Θεοῦ κοινωνίαν ἔσπευδον, ἡσύχαζον.
- 1414 Ἐπεὶ δ' ἅπαντες, ὡς νεκροῦ δυσωδία, Γῦπες κατέστησάν μου, Καὶ λαὸν ἐσπάρασσον εὐώνοις τομαῖς,
- 1414 Πῶς ἤγαγές με, Χριστέ,
- 1415 Ζωῆς χαλινὲ τῆς ἐμῆς καὶ καρδίας; Σὸν γὰρ τόδ' ἐστὶν ἔργον. Ὡς Λάζαρόν με τετραήμερον, τάφων Ἐξήγαγες βοήσας.
- 1415 Ἀνίσταμ', οἱ δ' ἔπτηξαν· ἀλλὰ, Χριστέ μου, Καὶ σάρκα τήνδε πῆζον, Ἦν σοὶ γε κέκτημ', ὧ φέρων ζωὴν ἐμὴν Πᾶσάν γ' ἔδωκα δῶρον. Καὶ λάκκον ὥκης' ἀγρίων θηρῶν μέσος.
- 1415 Εἰ δ' ἔκτασις λέοντας Ἐφραξε χειρῶν [τὸν δ' ἔσωσε Δανιήλ], Καὶ νῦν λέοντες· σῶζε (Τί λοιπὸν, ἢ σφᾶς τοὺς κακοὺς περισκοπεῖν; Ἡττήμεθ', ὧς κακίστοι)

- 1416 Τοὺς μὲν κατείργοις ἐνδίκοις τιμωρίαις, Καὶ τοῖς χαλῶν ὀργῇς τι, (Τὴν ἄκρατον γὰρ χεῖρα τίς σου δέξεται, Τίσιν μιᾷς ἐννοίας;)
- 1416 Τοὺς δ' ἐκφοβοίης, τοὺς δὲ δοξάζοις, Ἄναξ, Ὅσοι δοξάζουσί σε· Ἄμυν', ἄμυνε τοῖς φίλοις. Τεθνήκαμεν· Ἐπισκοπὴν ποίησον τῶν πρὸς σὲ χεῖρας εἰδόντων αἵρειν μόνον.
- 1416 Γελῶσιν οἱ κάκιστοι Τὴν σὴν πρόνοιαν, οὐδὲ κριθῆσεσθ' ἴσως Δοκοῦσι τῷ φυσᾶσθαι. Τὸ μικρὸν αὔξοις ποιμνιον, καὶ ποιμένα
- 1416 Τὸν μικρὸν ἐκ μεγίστου.
- 1417 Σοῦ δ' ἂν θέλοντος, κάκ μικροῦ πάλιν μέγας Τοῖς σοῖς θρόνοις γενοίμην.
- 1417 ΞΘ'. Δέησις πρὸς τὸν Χριστόν.
- 1417 Ἐπιστάτα, κλύδων με δεινὸς ἀμφέπει,
- 1417 Τὸν σὸν μαθητὴν. Ἐξέγειραι, πρὶν θάνω. Μόνον κέλευσον, καὶ ζάλη τεθνήξεται. Τολμῶ φράσαι τι Χριστέ, μὴ πίεξέ με, Μηδὲ σβέσης με τῷ βάρει τῶν θλίψεων. Πολλοὺς ἔχεις γὰρ καὶ κακωτέρους ἐμοῦ,
- 1417 Οὓς ἠλέησας. Μὴ με κρίνης ἀξίως. Κένου, κένου δὲ τοῦ ταλάντου τὸ πλεόν. Μιᾷς τίς οἷσοι φόρτον ἡμέρας μόνης; Τίνι προσέλθω τοῖς κακοῖς βαρούμενος;
- 1418 (1τ) Ο'. Ἄλλη.
- 1418 (1τ) Πάλιν προσήλθεν ὁ δράκων, σοῦ δράσσομαι. Κράτει, κράτει με, μὴ προῆ τὴν εἰκόνα· Μὴ μ', ὡς καλιᾶς ὄρνιν, ἐχθρὸς ἀρπάσῃ.
- 1418 (1τ) Φεῦ! καὶ κρίσιν δέδοικα, καὶ ποθῶ λύσιν. Διώκομ' ἐνθάδ', οὐκ ἔχω βίου στάσιν. Καλεῖς μ' ἐκεῖθεν, οὐκ ἔχω παρρήσιαν. Σὸς εἰμι, Χριστέ, σῶσον, ὡς αὐτὸς θέλεις.
- 1418 (1τ) ΟΑ'. Δέησις ἐν τῇ νόσῳ.
- 1418 (1τ) Νοσῶ, νοσῶ μὲν, καὶ πονοῦμαι σώματι, Καί μου γελῶσι τὴν πάθην ἴσως τινὲς, Τραχηλιῶντες, τῶν σφαγῇ τηρουμένων.
- 1418 (1τ) Ἀρμοὶ λέλυνται, καὶ ποδῶν σαθρὰ βάσις,
- 1419 Εἴτ' ἐγκρατείας ἔργον, εἴθ' ἀμαρτάδων, Εἴτ' οὖν πάλι τις (οὐ γὰρ οἶδα), πλὴν χάρις Ἐμῷ κυβερνήτῃ γε. Τοῦτό μοι τυχὸν Ἀμεινόν ἐστιν· ἄλλ' ἐπίσχες τὴν νόσον,
- 1419 Ἐπίσχες εἰπὼν· σὸς λόγος σωτηρία. Εἰ δ' οὐ, δίδου γε, ὡς τὰ πάντα καρτερεῖν, Σῆτες τὰ σιτηῶν. Συγκράτει τὴν εἰκόνα. Ἐκεῖθεν ἔξεις καὶ τὸν δοῦλον ἄρτιον.
- 1419 ΟΒ'. Εἰς τὴν ἔξοδον.
- 1419 Παρῆλθον ἄνθη, καιρὸς ἡγγικεν θέρους. Λευκὴ δέ μοι θριξ, ἢ δ' ἄλλως καλεῖ στάχυν. Ἀπῆλθεν ὄμφαξ, ἢ τομὴ δὲ πλησίον. Ληνὸς πατεῖται τῶν ἐμῶν ἤδη κακῶν. Φεῦ ἡμέρας μοι τῆς κακῆς! ἦν ποῦ φύγω;
- 1420 Καὶ τίς γένωμαι; ὡς δέος μ' ἀμαρτίας! Δέος δ' ἀκανθῶν, καὶ Γομόρρας βοτρυῶν, Πλήρη φανῆναι, Χριστὸς ἡνίκα κρίνων Θεὸς θεοῖς δίδωσι τὰ πρὸς ἀξίαν,
- 1420 Χώραν ἐκάστῳ φωτὸς ὡς ὄψις φέρει. Ἐλπὶς μία μοι τὰς βραχείας ἡμέρας Παλινδρομεῖναι τῇ ποδηγίᾳ, Μάκαρ.
- 1420 ΟΓ'. Παρακλητικόν.
- 1420 Ἐγγὺς ἀγὼν βιότοιο· κακὸν πλόον ἐξεπέρησα,
- 1420 Ἦδη καὶ στυγερῆς τίσιν ὀρῶ κακίης, Τάρταρον ἡερόεντα, πυρὸς φλόγα, νύκτα βαθεῖαν, τῶν νῦν κρυπτομένων, αἵσχος ἐλεγχόμενον. Ἀλλὰ, Μάκαρ, ἐλέαιρε, καὶ ὁψέ περ, ἐσθλὸν ὁπάζοις
- 1420 Ζωῆς ἡμετέρης λείψανον εὐμενέων.

- 1421 Πολλὰ πάθον, καὶ τάρβος ἔχω φρενὶ, μὴ με διώκειν Τῆς σῆς ἥρξαι, Ἄναξ, αἰνὰ τάλαντα δίκης.
Οἴσω μὲν τὸν ἐμὸν καὺτὸς μόρον, ἔνθεν ὁδεύσας Εἷζας προφρονέως πῆμασι θυμοβόροις.
- 1421 Ὑμῖν δ' ἐσσομένοις ἐπιτέλλομαι· Οὐδὲν ὄνειρα Τοῦδε βίου. Ζωὴ λύσιν ἔχει βιότου.
- 1421 ΟΔ'. Πρὸς Χριστόν.
- 1421 Τίς ἢ τυραννίς; ἤλθον εἰς βίον· καλῶς. Τί δὲ στροβοῦμαι ταῖς βίου τρικυμίαις;
- 1421 Ἐρῶ λόγον, θρασὺν μὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Εἰ μὴ σὸς εἶην, ἡδίκημαι, Χριστέ μου. Γεννώμεθ',
ἐκλυόμεθ', ἐκπληρούμεθα, Ὑπνῶ, καθεύδω, γρηγορῶ, πορεύομαι,
- 1422 Νοσοῦμεν, εὐεκτοῦμεν, ἡδοναί, πόνοι. Ὡρῶν μετασχεῖν ἡλίου, τούτων ἂ γῆς, Θανεῖν, σαπῆναι
σάρκα· ταῦτα καὶ βοτῶν, Ἄ δυσκλέα μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀνεύθυνα.
- 1422 Τί οὖν ἐμοὶ τὸ πλεῖον; οὐδὲν, ἢ Θεός. Εἰ μὴ σὸς εἶην, ἡδίκημαι, Χριστέ μου.
- 1422 ΟΕ'. Θρῆνος πρὸς Χριστόν.
- 1422 Οἴμοι! στενοῦμαι τῷ βίῳ· καὶ τὸ πλέον Ζωῆς παρῆλθεν, οἶδα, καὶ νεκρὸν πνέω·
- 1422 Συνεκτριβῆναι δ' οὐ θέλει πονηρία. Ἦ τῷ χρόνῳ τι πρόσθε, ὧ πνοὴ βροτῶν,
- 1422 Ἦ τῶν κακῶν ὑπόσπα· τοῦτο χρηστότης.
- 1423 Εἰ δ' οὐ θέλεις, τέθνηκα. Καὶ τί σοι πλέον; Εἰ μὴ φιλάνθρωπόν με καὶ τὸ πῦρ μένει.
- 1423 Ος'. Ἐτερος θρῆνος.
- 1423 Οἴμοι! στενοῦμαι τῷ βίῳ καὶ τῷ τέλει.
- 1423 Ἐνθάδε ἀμαρτὰς, ἀλλ' ἐκεῖθεν ἡ δίκη. Μέσος φόβων ἔστηκα πυρωποτάμου. Σοὶ, Χριστέ, πλεῖον
ἢ βίου θαρρῶ πάλαις. Εἰ μὲν γὰρ ἦν τι καὶ καθήρασθαι βραχὺ, Τοῦτ' ἦν ἄριστον. Εἰ δ' ἀεὶ πλείω
κακὰ,
- 1423 Καιρὸς λυθῆναι, πρὶν λάβῃ με χεῖρωνα.
- 1423 ΟΖ'. Προσευχὴ εἰς Χριστόν.
- 1423 Τέθνηκα τῷδε τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ,
- 1424 Ὃς φέρετ' ἄνω κάτω τε, Εὐρίπου δίκην, Βέβαιον οὐδὲν, οὐδ' ἐφ' ἡμέραν, ἔχων. Ζῆσαι δ' ἐκείνῳ
τῷ μακρῷ πόθος μ' ἔχει, Ὃς ἄθλα κεῖται τοῖς κάλ' ἡγωνισμένοις.
- 1424 Πρὸς ταῦτα χαίρεθ', οἷς φίλα τὰ τοῦ βίου· Ἐγὼ δὲ χαίρων ὀψομαι τὸν Δεσπότην. Τολμῶ τι
λέξαι, ὧ Μάκαρ· τὸ σῶμά σοι Τὸ σὸν τὸ τῆς σῆς πλάσμα προσρίπτω χερός· Ὡς λεπτὸν, ὡς
ὁδωδός, ὡς παρειμένον!
- 1424 Ἴδου πρόκειται, βλέπον, ἐκλελοίπαμεν. Καὶ νῦν πάρει, δὸς χεῖρα, ἢ λῦσον βίου, Πρὶν καί τι
χεῖρον συμπεσεῖν ἐμοὶ τέλος.
- 1424 Τί δεῖ πάλιν κακῶν τε, καὶ καθαரசίων;
- 1425 Ὅλωλ', ὅλωλα συμφοραῖς, σοὶ δ' ὄλλυμαι. Σὺ γὰρ Θεός μου· σὺ ζόφον λύεις κακῶν Νεκρῶ
πνέοντι μικρὸν, ἢ λυπρὸν βίον.
- 1425 ΟΗ'. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.
- 1425 Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ, καὶ μέγα, ἣν ἐθέλης. Ἐρεῦνα σαυτὴν ἥτις ἦ, καὶ πῇ στρέφῃ, Ὅθεν
προῆλθες, καὶ ὅπῃ στῆναι σὲ δεῖ· Εἰ ζῆν ὅπερ ζῆς τοῦτο, ἢ τι καὶ πλέον. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ,
τοῖσδε κάθαιρε βίον.
- 1425 Θεὸν νόει μοι καὶ Θεοῦ μυστήρια. Τί ἦν πρὸ παντὸς, καὶ τί σοι τὸ πᾶν τόδε· Ὅθεν προῆλθε, καὶ
ὅποι προβήσεται. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ, τοῖσδε κάθαιρε βίον. Πῶς οἰακίζει καὶ στρέφει τὸ πᾶν
Θεός·
- 1426

- Ἦ πῶς τὰ μὲν πέπηγε, τὰ δ' ἄλλ' ἐκρέει· Ἡμεῖς δὲ καὶ μάλιστα ἐν στρεπτῷ βίῳ. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ· πρὸς Θεὸν οἷον ὄρα. Τί μοι κλέος τὸ πρόσθε, τίς δ' ἡ νῦν ὕβρις;
- 1426 Τί μου τὸ πλέγμα, καὶ τί μοι βίου τέλος. Ταῦτ' ἐννόει μοι, καὶ νοὸς στήσεις πλάνην. Ἔργον ἔχεις, ψυχὴ· μή τι πάθης καμάτῳ.
- 1426 ΟΘ'. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.
- 1426 Πῆ, θυμὲ, βαίνεις; στήθι. Πῆ φέρῃ, τάλαν;
- 1426 Αἱ αἱ· γόης κλέπτει σε τοῖς σοφίσμασι. Μικρὸν προσέρχετ', εἴθ' ὑποστρέφει πάλιν, Εἴτ' αὖ προσέρχετ' ἐγγύς, ὥς μόσχῳ λύκος,
- 1426 Σαίνων, ἐφέλκων ἀγρίοις σκιρτήμασιν,
- 1427 Ἔως ἀποσπᾶσας σε τῶν Θεοῦ νόμων, Θεοίην ὁδοῦσι τοῖς ὀλεθρίοις λάβῃ.
- 1427 Π'. Εἰς ἑαυτόν.
- 1427 Αἱ αἱ· γόης κλέπτει σε τοῖς σοφίσμασι,
- 1427 Κλέπτει σὲ, κλέπτει, δυσμενής· ἐπιστρέφου Πρὸς τὸν Λόγον τάχιστα, μὴ πόρρῳ πέσης. Σταυρῷ περιπλάκηθι, καὶ στήσεις βλάβην.
- 1427 ΠΑ'. Πρὸς τὸν αὐτοῦ θυμόν.
- 1427 Θυμὲ, βλέψον ἄνω, χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων,
- 1427 Μὴ δέ σε νίκησῃ πρὸς κακότητα δέμας. Τυτθὸς μὲν βίος οὗτος, ὁ δ' ὄλβιος, ὥς ἐν ὀνείρῳ, Τέρπεται, ἀλλοίῃ δ' ἄλλος ἔκυρσε τύχῃ. Μούνης δὲ ζωῆς καθαρῆς βίος ἔμπεδος αἰεὶ,
- 1428 Καὶ πολὺς, ὃν ζῶειν ἐστὶν ἀρειότερον.
- 1428 ΠΒ'. Πρὸς αὐτόν.
- 1428 Ἄλλοι χρυσὸν, οἶδ' ἄργυρον, οἶδε τράπεζαν Τιμῷσι λιπαρὴν, παίγνια τοῦδε βίου.
- 1428 Ἄλλοι δ' αὖ σερῶν καλὰ νήματα, καὶ γύας ἄλλοι Πυροφόρους, ἄλλοι τετραπόδων ἀγέλας. Αὐτὰρ ἐμοὶ Χριστὸς πλοῦτος μέγας, ὃν ποτ' ἴδοιμι Νῶ γυμνῷ καθαρῶς ἄλλα τε κόσμος ἔχει.
- 1428 ΠΓ'. Περὶ τῶν δαιμονίων πολέμων.
- 1428 Εἰ μὴ γλῶσσαν ἔδησα λάλον, καὶ χεῖλεα σιγῇ, Τὸν νοῦν ἀθροίζων εἰς Θεοῦ κοινωνίαν, Ὅφρα κεν ἀγνοτάτοισι νοήμασιν ἀγνὸν Ἄνακτα
- 1428 Τίσω (καλὸν γὰρ τὸ φρενὸς μόνῃς θύος),
- 1429 Οὐ ποτ' ἂν ἐφρασάμην σκολιοῦ τεχνάσματα θηρὸς, Ἦ μὴν ἐκήρυσσόν τε, καὶ τοῦτ' ὥομην. Πολλάκι μοι καὶ πρόσθεν ἐπήλυθε νυκτὶ ἐοικῶς, Καὶ φωτὸς αὖθις ἐν πανούργῳ πλάσματι.
- 1429 Πάντα γὰρ, ὅς' ἐθέλῃσι, πέλει θανάτοιο σοφιστῆς, Γεγὼς ὁ Πρωτεὺς εἰς κλοπὰς μορφωμάτων, Ὡς κέ τιν' ἢ λοχῶν, ἢ ἀμφιδὸν, ἄνδρα δαμάσσει. Τρυφὴ γὰρ αὐτῷ τὰ βροτῶν ἐκπτώματα· Ἀλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε τὸ πρὶν ὅπωπα,
- 1429 Ὅσος προσῆλθε νῦν ἐμοῖς ἀθλήμασι. Πλεῖον γὰρ ψυχῆς ὁρόων σέβας ἐντὸς ἐμοῖο, Καὶ πλεῖον ἦρκε τοῦ χόλου τὴν φλεγμονήν. Ὡς δ' ὅτε τις λοχόωσα, δυσαλθέος ἔνδοθι σαρκὸς, Νόσος σχεθεῖσα φαρμάκοις οὐ καιρίοις,
- 1429 Βοσκομένη κευθμῶνας ἀειδέας, οὐ πρὶν ἔλῃξε,
- 1430 Πρὶν ἀλλαχοῦ ῥαγεῖσα δοῦναι κινδύνῳ· Ἦέ ῥοος κρατεροῖσιν ἐρύγμασι τῇδε βιασθεῖς, Ἐκεῖ βίησατ', ἀθρόως τ' ἐξεβράγη. Τοῖος καὶ φθονεροῖο κακὸς μόθος. Εὐτέ μιν ἔσχον
- 1430 Γλώσση, πρὸς ἄλλο τι βλάβος μετερρύη. Οὐ μὲν ἔλε. Χριστὸς γὰρ ἐπήλυθεν ἄλκαρ ἐμεῖο, Ὅς καὶ μαθητὰς ἐκ ζάλης ἐρρύσατο, Καὶ πολλοὺς παθέων καὶ δαιμονίων ἀπὸ δεσμῶν Ἠλευθέρωσε, τῷ θέλῃν διδοὺς χάριν.

- 1430 Ἐμπα γε μὴν πειρησατ', ὅπως πάρος ἀνδροφόνουσι Δόλοις ἔκλεψε τὸν γένους ἀρχηγέτην.
Ἄλλὰ, Μάκαρ, μόθον ἴσχε, καὶ εὐδιώνντά μ' ἄνωχθι Σοὶ τὰς ἀναίμους θυσίας πέμπειν αἰεῖ.
- 1430 ΠΔ'. Θρῆνος.
- 1430 Μὴ τις ἐμοῖς παθέεσσι καὶ ἄλγεσιν, ἥ ἐκἀκιστος
- 1431 Τέρποιτ', ἥ τις ἐσθλὸς ἀνιάζοι φρένα κούφην. Τὸν μὲν γάρ τις ἔτευξεν ἀρείονα ἐσθλὸν
ἄνουσον· Ὃς δ' οἶδεν καὶ νοῦσον ἀρηγόνα, ἥ ῥυπόσῃ Φάρμακον, ἥ καθαροῖσι πάλην καὶ κῦδος
ἔχουσιν,
- 1431 Ἄλλοις κῦδος ἄμοχθον, Ἄναξ, πόρες. Αὐτὰρ ἔμοιγε Καὶ τὸ φίλον παθέεσσι καὶ ἄλγεσι σεῖο
λαβέσθαι.
- 1431 ΠΕ'. Ἐπιστρεπτική πρὸς Θεὸν νοθεσία.
- 1431 Πῇ σε φέρων Χριστοῖο τόσον ἀπενόσφισε δαίμων Κλεπτόμενον γλώσση τε, καὶ οὔασι, καὶ
φαέεσσι,
- 1431 Θυμὲ τάλαν; ποῦ φωτὸς ἐννέος ἐκτὸς ἐλαύνεις, Βρασσόμενός τε πόθοισι καὶ ἀργαλείαις
μελεδῶσι, Καὶ σκιόεντα φόβον τρομέων, ἀπάταις τε λιτουργῶν Τηκόμενος, φθινύθων τε χόλου
ζείοντος ἐρωαῖς;
- 1432 Μηκέτι πλάζω, θυμὲ, νόου στροφάλιγξιν ἀλήτου, Μηδὲ τεῆς ζωῆς ἐπιλήθεο, σαρκὶ πελάζων
Σαρκὸς τε σκοτίοισι καὶ ἀμφοδίοισι κακοῖσιν. Πάντα κάτω δονέοιτο κακαῖς βιότοιο θυέλλαις.
- 1432 Πάντα χρόνος πεσσοῖσιν ὁμοίᾳ τῇδε κυλίνδοι, Κάλλος, εὐκλείην, πλοῦτον, κράτος, ὄλβον
ἄπιστον· Αὐτὰρ ἐγὼ, Χριστοῖο δεδραγμένος, οὔποτε λήξω Ἑλπίδος, ἔστ' ἂν ἴδω Τριάδος σέλας
εἰς ἓν ἰούσης, Εὖτε λάχος μέγαλοιο Θεοῦ, σάρκεσσι κερασθὲν,
- 1432 Εἰκὼν ἢ προτέρη, μιχθήσεται οὐρανίοισιν.
- 1432 ΠΖ'. Παραίνεσις πρὸς ἑαυτόν.
- 1432 Κόσμον πόριζε τῷ παρόντι τὸν μέγαν,
- 1432 Διαπτύων ἅπαντα τῶν τῇδ' εὐκόλως.
- 1433 Σκηνὴν θεάτρου μείζονος. Πείθου Λόγῳ Τῷ συμπαγέντι σὴν χάριν. Λέγει δὲ τί; Ἴωμεν ἔνθεν·
καὶ γὰρ ἦλθον ἐνθάδε, Ἄνω σε θήσων τὸν πεσόντ' ἁμαρτία.
- 1433 Θεὸς καλεῖ. Σπεύδωμεν ἐπτερωμένοι.
- 1433 ΠΖ'. Περὶ τοῦ πρὸς Θεὸν πόθου.
- 1433 Μητὲρ ἐμὴ, τί μ' ἔτικτες, ἐπεὶ πολύμοχθον ἔτικτες; Τίπτε με τῷδε βίῳ δῶκας ἀκανθοφόρῳ; Εἰ
μὲν σύ γ' ἐπέρησας ἀκηδέα, ὥς τις ἄσαρκος,
- 1433 Θαῦμα μέγ' εἰ δ' ἐδάμης, οὐ φιλέουσα τέκες. Ἄλλην μὲν τ' ἄλλος τις ἀνὴρ βιότοιο κέλευθον
τέμνει γειομόρος, αὐτὰρ ὁ ποντοπόρος Θηρολέτης ἄλλος τις, δ' ὁ ἔγχεϊ χεῖρα κορύσσω· Καὶ τις
ἀοιδοσύνης ἴδρις, ὁ δ' ἀθλοφόρος.
- 1434 Αὐτὰρ ἐμοὶ Θεὸς ἐστὶ λάχος, καὶ ἄλγεα πολλὰ, Καὶ νοῦσφ' στυγερῇ τῇδ' ὀλιγοδρανέειν. Δάπτε
με, δάπτε μ', ἀλιτρέ. Πόσον χρόνον; αὐτίκα γάρ σε Λείψω σὺν χαλεποῖς πῆμασι γηθόσυνος.
- 1434 Μητὲρ ἐμὴ, τί μ' ἔτικτες, ἐπεὶ Θεὸν οὔτε νοῆσαι, οὔτε φράσαι δύναμαι τόσσον, ὅσον ποθέω;
Βαιὴ μὲν τις ἔμοιγε νόου περίλαμψεν ὅπως ἴσοφάους Τριάδος λάμψις ἐπουρανίης Τὸ πλεῖον
δ' ὑπάλυξεν (ἔχω δ' ἄχος), ὥς στεροπὴ τις,
- 1434 Πρὶν με φάους κορέσαι, ὦκα παριπταμένη. Εἰ δέ σε κεῖθεν ἔλοιμι, φίλη Τριάς, οὐκέτι μητρὸς
Μέμφοι' ἐμῆς λαγόσιν. Εἰς ἀγαθὸν γενόμην. Ἀλλὰ σάω με, σάω με, Θεοῦ Λόγε, ἐκ δέ με πικρῆς
- 1434 Ἴλῡος ἐξερύσας, ἐς βίον ἄλλον ἄγοις,

- 1435 Ἦνθα νόος καθαρὸς σε φαάντατον ἀμφιχορεύει, Μηκέθ' ὑπὸ σκιερῆς κρυπτόμενος νεφέλης.
1435 ΠΗ'. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν στίχοι ἡμίαμβοι.
1435 Τί σοι θέλεις γενέσθαι;
1435 Ψυχὴν ἐμὴν ἐρωτῶ. Τί σοι μέγ', ἢ τί μικρὸν τῶν τιμίων βροτοῖσι; Ζήτει μόνον τι λαμπρὸν, Καὶ δώσομεν προθύμως.
1435 Θέλεις τὰ Γύγέω σοι Τοῦ Λυδίου γενέσθαι, Καὶ δακτύλῳ τυραννεῖν, Τὴν σφενδόνην ἐλίσσων, Κρύπτουσιν, εἰ κρύπτοιο,
1435 Φαίνουσιν, εἰ φαίνοιο; Θέλεις τὰ Μίδεω σοι Τοῦ πλουσίως θανόντος, Ὡς χρυσὸς ἦν τὰ πάντα,
1436 Χρυσοῦν φέροντα λιμὸν, Εὐχῆς δίκην ἀμέτρου; Θέλεις λίθους διαυγεῖς, Πλάτη τε γῆς λιπώσης,
1436 Καὶ ποιμνίων ἀριθμοὺς, Βοῶν τε καὶ καμήλων; Οὐ ταῦτα δώσομέν σοι· Λαβεῖν γὰρ οὐδὲ λῶον, Ἄλλ' οὗτ' ἔμοιγ' ἄνυστόν.
1436 Ἐρρίψα γὰρ μερίμνας, Ἀφ' οὗ Θεῶ προσῆλθον. Θέλεις θρόνους τε κ' ἀρχὰς,
1436 Καιροῦ φρύαγμα πίπτον,
1436 Ἴν' αὖριον καθεσθῆς Κάτω βλέπων ταπεινὸν, Ἄλλου τραχηλιῶντος, Ὅς ἦν παραστάτης σοι, Τυχὸν δὲ καὶ κακῶν τις;
1436 Θέλεις γάμῳ δεθῆναι, Βλακεύμασιν ἀνάγνοις, Καιροῖς δὲ συστραφῆναι· Θέλεις νόσον γλυκεῖαν, Εὐτεκνίας μέριμναν;
1436 Εὐτεκνίαν δ' ἂν εἴπω
1436 Δυστεκνίαν, τί φήσεις;
1437 Θέλεις λόγοις βοᾶσθαι, Καὶ συλλέγειν θέατρα; Ποθεῖς νόμους πιπράσκειν Οὐκ ἐνδίκους παλαισμοῖς,
1437 Φέρειν τε καὶ φέρεσθαι Πρὸ βημάτων ἀθέσμων; Αἰχμὴν θέλεις τινάσσειν, Πνέων ἀρήϊόν τι, Καὶ στέμμα τ' ἐξ ἀγώνων,
1437 Θηροκτόνον τε κάρτος; Ποθεῖς κρότους ἐν ἄστει, Καὶ χάλκεος τυποῦσθαι; Σκιὰν θέλεις ὀνείρων, Μεταρρέουσιν αὖραν,
1437 Ῥοῖζον βέλους ἀνίχνου, Ψόφον χερὸς κροτούσης; Τί γὰρ μέγ' εὖ φρονοῦσι τῶν σήμερον μὲν ὄντων, Ἐς αὖριον δ' ἀπόντων·
1437 Ὡς καὶ κακοῖς μέτεστιν, Ὡς οὐ συνέρχεται τι Ἐντεῦθεν ἐξιοῦσι; Τί οὖν; ἐπεὶ τάδ' οὐχί, Τί σοι θέλεις γενέσθαι;
1437 Θέλεις θεὸς γενέσθαι, Θεὸς, Θεοῦ μεγίστου Παραστάτης φαεινός,
1438 Σὺν ἀγγέλοις χορεύων; Ἴθι, πρόβαινε, ταρσοὺς Ὀξυπτέρου μενοινῆς Κυκλομένη πρὸς ὕψος.
1438 Ἐγὼ πτερὸν καθαίρω Ἐγὼ λόγοις ἐπαίρω, Ὡς εὐπτερόν τιν' ὄρνιν Ἐς αἰθέρα προπέμψω. Σὺ δ', εἰπέ μοι, κάκιστον
1438 Ὡς σαρκίον δυσῶδες, Ἐπεὶ συνεζύγην σοι, Ἡ δεσπότης μαγεῖρ, Τί σοι θέλεις γενέσθαι,
1438 Πρὸς τὸ πνοὴν κρατεῖσθαι; Οὐ γὰρ πλέον χρεωστῶ, Κἂν πόλλ' ἔχην βιάζῃ θέλεις τράπεζαν εὔπνου Μύρων τε, καὶ μαγεῖρων
1438 Σοφίσμασιν περισσοῖς; Καὶ βαρβίτων χερῶν τε Κροτήματ' οὐκ ἄνοιστρα; Ἀβρῶν κλάσεις τε παίδων Κινουμένων ἀνάνδρως,
1438 Καὶ παρθένων ἐλιγμοὺς
1438 Γυμνουμένων ἀθέσμως;
1439

- Ἄ τοῖς πότοις τυποῦσιν Ὅσοι φιλοῦσιν ὕβριν, Τὸν μαινόλην ἐτοίμως Ὑποφλέγοντες οἶνον.
- 1439 Ταῦτ' εἰ θέλεις παρ' ἡμῶν, Ἐχεις μὲν, ἀγχόνην δέ. Τοιαῦτα τοῖς ἀπλήστοις Ἐγὼ φίλοις πορίζω.
Οἷκός σε πέτρινός τις
- 1439 Αὐτώροφος καλύπτει, Ἡ μικρὸν ἔργον ὥρας, Εἰ δεῖ τι καὶ πονῆσαι. Τὸ δ' ἔσθος ἢ καμήλων
- 1439 Τρίχες, νόμῳ δικαίων, Ἡ καὶ δέρος, παλαιᾶς Γυμνώσεως κάλυμμα. Στιβὰς μὲν ἢ τυχοῦσα,
Ποαὶ, κλάδοι τε θάμνων
- 1439 Ἀπλωμα πορφυροῦν τι, Καὶ συμπόταις ἀταρβές. Τράπεζα δ' αὐτόθεν σοι Γλυκὺ πνέουσ' ἀνεῖσθω, Ἄ γῆ φίλη δίδωσιν
- 1439 Ἀτεχνα δῶρα πᾶσιν. Ἐπεὶ δ' ἐθήκαμέν σε, Καὶ θρέψομεν προθύμως.
- 1440 Θέλεις φαγεῖν; ἔχ' ἄρτον. Ἐχ' ἄλφιτ', εἰ παρείη Ἄλες δέ σοι τὸ πέμμα, Θύμος θ' ὄν οὐ μετροῦμεν,
- 1440 Ἀπραγμάτευτον ὄψον. Ἐνδεια δ' ἄλλο μεῖζον. Θέλεις πιεῖν; βρύει σοι Ὑδωρ, κρατὴρ ἀεὶρρύους, Ποτὸν μέθης ἄποιον,
- 1440 Ἀκλήματον γάνυσμα. Ζητεῖς δέ καὶ τρυφᾶν τι; Μηδ' ὀξίνης φθονεῖσθω.
- 1440 Ἄλλ' οὐ τάδ' ἀρκέσει σοι; Τετρημένῳ ποθεῖς δὲ Πίθῳ κακῶς ἐπαντλεῖν Τὰς ἡδονὰς ἀπλήστως; Ἄλλον πόθει πορίστην.
- 1440 Ἐμοὶ γὰρ οὐ σχολή σε θάλλειν σύνοικον ἐχθρὸν, Ἴν' ὥς ὄφεις κρυμωθεῖς, Θέρμη δ' ἔπειτα λυθεῖς, Ἐγκόλπιός με τρώσης,
- 1440 Θέλεις δόμους ἀμέτρους
- 1440 Χρυσωρόφους, γραφῆς τε
- 1441 Καὶ ψηφίδος σοφισμοὺς, Κινουμένους σχεδόν τι· Πλακὸς τε λάμψιν ἀβρᾶς Ἀντίχροον, πολύχρουν;
- 1441 Θέλεις περιρρέουσιν Ἐσθῆτα τῶν ἀθίκτων, Ἐν δακτύλοις τε πλοῦτον, Γελῶμενόν τε κάλλος Τοῖς σωφρονεῖν μαθοῦσιν,
- 1441 Ἐμοὶ δὲ καὶ μάλιστα Ὡς κάλλος ἐστὶν εἶσω; Τοῖς μὲν κάτω δὴ ταῦτα Ὑμῖν βροτοῖσι φάσκω,
- 1441 Οἳ ζῆτε τὸ πρὸς ὥραν, Μηδὲν πλέον βλέποντες. Τοῖς δ' εὐγενῶς βιοῦσιν, Ἐπαξίως τε μοίρας Τῆς ἐκ Θεοῦ κραθείσης
- 1441 Τῷ πηλινῷ πάχει μου (Σκόπει πένητος ὄγκον), Οἷαν τροφήν χορηγῶ; Διέλθέ μοι φλογώδη Ῥομφαίαν, ᾧ θεόφρον.
- 1441 Θείων γενοῦ γεωργὸς Φυτῶν Λόγῳ θαλλόντων, Ὡς μ' ἐστέρησεν ἐχθρὸς
- 1442 Δι' ἡδονῆς συλήσας. Ξύλῳ πάλιν πρόσελθε Ζωῆς αἰὲ μενούσης. Ἡ δ' ἔστιν, ὥς ἀνεῦρον,
- 1442 Γνώσις Θεοῦ μεγίστου, Φάους ἐνὸς τριλαμποῦς, Πρὸς ὃν τὰ πάντα τείνει.
- 1442 Οὕτω μὲν αὐτὸς αὐτῷ
- 1442 Πᾶς τις σοφῶν λαλήσει. Ὅς δ' οὐ θέλει λαλῆσαι, Μάτην βίον παρήλθεν, Εἴ περ μάτην παρήλθεν, Μὴ σὺν κακῷ μεγίστῳ.
- 1442 ΠΘ'. Εἰς τὴν νόσον.
- 1442 Ἦν, ἦν, ὅτ' ἦνθουν· ἀλλὰ νῦν εἰμ' ἄχλος· Οὔτε πρὶν ἦρθην, οὔτε νῦν κατεστάλην.
- 1442 Ἀνθεῖν, ἀπανθεῖν, ἄλλο· οὐκ ἄλλος δ' ἐγώ.
- 1443 Ἐξ ἱατρῶν πάρειμι τοῦτο κερδάνας, Τὸ μή τι, Χριστὲ, σοῦ φέρειν ἀνώτερον, Παρ' οὗ τὰ πάντα, καὶ τὸ φαρμάκων σθένος. Ἴδου τὰ θερμά. Τὴν κολυμβήθραν ἔχω.
- 1443

Ποῦ δ' ἄγγελός μοι; δεῦρο, φαρμάσσοις ὕδωρ. Εἰ δ' οὐ, σὺ, Σῶτερ, εἰπὲ, καὶ παγήσομαι.
Πέπληγμ'· ἔχω τι κέντρον εἰς Θεοῦ φόβον. Οἷδ' εὖ πεπονθώς. Ἀλλ' ἐπίσχες τὴν νόσον. Εἰ δ' οὐ
φίλον σοι, δός γε καρτερῶς φέρειν.

1443 Ἐξηπόρημαι, Χριστέ μου· καὶ τί δράσω; Κριτὴς μὲν εἶ δίκαιος, ἀλλὰ καὶ πρᾶος. Ποῦ σου τὸ
χρηστόν; ἢ μόνοι λελήσμεθα; Ἐρρίψεν, ἔρριπέν με συγκόψας Σατάν. Σὺ δ' ἐκδέδωκας τῷ κακῷ·
τίς αἰτία;

1443 Οὐχὶ πάτησιν σκορπίων ἐλπίζομεν;

1444 Τί ταῦτα, Χριστέ; τοὺς κακοὺς αἰσχύνομαι, καὶ τοὺς ἀρίστους, οὐκ ἔχων στάσιν κακῶν· Οἱ μὲν
γελῶσι, τοῖς δ' ὀλώλας· ἐλπίδες. Καθ' ἡμέραν θνήσκω τε, καὶ λείπω βίον.

1444 Εἰ μὲν δικαίως, ὡς κακὸς, ποῦ χρηστότης; Εἰ δ' οὐ δικαίως, ποῦ ποτ' ἔννομος κρίσις; Σκοπὸς
τέθειμαι πᾶσι, καὶ τοξεύομαι. Στήτω ποθ' ἡμῖν ὁ φθόνος, στήτω ποτέ. Χρόνῳ, νόσῳ κέκμηκα,
τοῖς φίλων κακοῖς.

1444 Ἀλλ' οὐ θέλεις; πρὸς σ' ἔρχομαι. Δίδου χεῖρα. Ὁλωλ', ὅλωλα συμφοραῖς σοὶ δ' ὄλλυμαι. Σὺ γὰρ
Θεός μου. Σὺ ζόφον λύοις κακῶν Νεκρῷ πνέοντι μικρὸν, ἢ λυπρὸν βίον. Τί τῇδε μοχθῶ τοῖς
κακοῖς ἐσφιγμένος,

1444 Φθόνου πάλαισμα, καὶ γέλως τοῖς πλείεσιν;

1445 Ἄλλοις τὰ λαμπρὰ τοῦ βίου, λύσις δ' ἐμοί. Καλεῖς, καλεῖς με. Προστρέχω. Δέδοικα δὲ τὸ πῦρ, τὸ
χάσμα, τὴν ζέσιν τοῦ πλουσίου. Τίς Ἀβραάμ δώσει με τοῖς κόλποις φέρων;

1445 Ἦ πόλλ' ἀνέτλην ἐν βίῳ· τάδ' ἔλπομαι. Εἴ μ' αὐτόθεν λύσειας, οἰστά μοι τάδε. εἰ δ' οὐ λύσειας,
φεῦ βίου! φεῦ ἐξόδου! Τί με κρατεῖς, δεσμῶτα, τὸν ἐλεύθερον; Χριστὸς καλεῖ με. Κεῖσο τῇδ'
ἐρρίμμενος.

1445 Δέχου με, Σῶτερ. Πλὴν κάθαρσις ἐνδεής.

1445 Ζ'. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοκέων μόρον, τις

1445 πρῶτος καὶ τίς μετέπειτα ἀπῆρε.

1445 Πρῶτος Καيسάριος, ξυνὸν ἄχος· αὐτὰρ ἔπειτα

1446 Γοργόνιον· μετέπειτα πατήρ φίλος· οὐ μετὰ δηρὸν Μήτηρ. ὦ λυπρὴ παλάμη, καὶ γράμματα
πικρὰ Γρηγορίου! γράψω καὶ ἐμοῦ μόρον, ὕστατίου περ

1446 ΖΑ'. Εἰς τὸν πάντων αὐτῶν τάφον.

1446 Λᾶας ὁ μὲν γενέτην τε καὶ υἷα κυδήεντας Κεῦθω Γρηγορίους, εἷς λίθος, ἴσα φάη, Ἀμφοτέρους
ἱερῆας ὁ δ' εὐπατέρειαν ἐδέγμην Νόνναν σὺν μεγάλῳ υἱεὶ Καيسαρίῳ. Τὼς ἐδάσαντο τάφους τε
καὶ υἱέας. Ἡ δὲ πορεία,

1446 Πάντες ἄνω. Ζωῆς εἷς πόθος οὐρανίης.

1447 (1τ) ΖΒ'. Ἐπιτάφιος καὶ συντομὴ τοῦ αὐτοῦ βίου.

1447 (1τ) Χριστὲ ἄναξ, τί με σαρκὸς ἐν ἄρκυσι ταῖσδ' ἐνέδησας; Τίπτε με τῷδε βίῳ θῆκας ὑπ' ἀντιπάλῳ;
Πατὴρ μὲν γενόμεν θεοειδέος, οὐκ ὀλίγης δὲ

1447 (1τ) Μητέρος· ἐς δὲ φάος ἤλυθον εὐξαμένης. Ἡὔξατο, καὶ μ' ἀνέθηκε Θεῷ βρέφος· ἀφθορίης δὲ
Θερμὸν ἔρωτα χέεν ὄψις ἐμοὶ νυχίη. Χριστὸς μὲν δὴ τοῖς τὰ δ' ὕστατα κύμασι βράσθην,
Ἀρπαλέαις παλάμαις ἤρκεσα, σῶμα λύθην,

1447 (1τ) Ποιμέσιν οὐ φιλίοιςιν συνέδραμον, ἠῦρον ἄπιστα, Χηρώθην τεκέων, πῆμασι χασσάμενος. Οὗτος
Γρηγορίοιο βίος· τὰ δ' ἔπειτα μελήσει

1448 Χριστῷ ζωοδότῃ. Γράψατε ταῦτα λίθοις.

1448

ζΓ'. Ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

1448 Πρῶτα μὲν εὐξαμένη με Θεὸς πόρε μητρὶ φαεινῇ. Δεύτερον ἐκ μητρὸς δῶρον ἔδεκτο φίλον.

1448 Τὸ τρίτον αὖ θνήσκοντά με ἀγνὴ ἐσάωσε τράπεζα Τέτρατον ἀμφήκη μῦθον ἔδωκε Λόγος.
Πέμπτον παρθενίη με φίλοις προσπτύζατ' ὀνειρίσι. Ἐκτον Βασιλίῳ σύμπνοος ἱρὰ φέρον.
Ἑβδομον ἐκ βυθίων με φερέσβιος ἤρπασε κόλπων.

1448 Ὅγδοον αὖ νούσοις ἐξεκάθηρε χέρας. Εἵνατον ὀπλοτέρῃ Τριάδ' ἤγαγον, ὧ Ἄνα, Ῥώμη.

1448 Βέβλημαι δέκατον λάεσιν ἡδὲ φίλοις

1449 (1t) ζΔ'. Ἄλλο.

1449 (1t) Ἑλλὰς ἐμὴ, νεότης τε φίλη, καὶ ὅσα πέπασμαι, Καὶ δέμας, ὡς Χριστῷ εἵξατε προφρονέως! Εἰ δ' ἱερῇα φίλον με Θεῷ θέτο μητέρος εὐχή,

1449 (1t) Καὶ πατρὸς παλάμη, τίς φθόνος; ἀλλὰ, Μάκαρ, Σοῖς με, Χριστέ, χοροῖσι δέχου, καὶ κῦδος ὀπάζοις Υἱεῖ Γρηγορίου, σῶ λάτρι Γρηγορίῳ.

1449 (1t) ζΕ'. Ἄλλο.

1449 (1t) Πατρὸς ἐγὼ ζαθέοιο, καὶ οὔνομα καὶ θρόνον ἔσχον

1449 (1t) Καὶ τάφον. Ἀλλὰ, φίλος, μνώεο Γρηγορίου, Γρηγορίου, τὸν μητρὶ θεόσδοτον ὥπασε Χριστός.
Φάσμασιν ἐννυχίοις δῶκεν ἔρον σοφίης.

1450 (1t) ζς'. Ἄλλο.

1450 (1t) Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος ἐνθάδε κεῖναι, Τῆς ἱερῆς Τριάδος Γρηγόριος θεράπων, Καὶ σοφίῃ σοφίης δεδραγμένος, ἡΐθεός τε

1450 (1t) Οἶον πλοῦτον ἔχων ἐλπίδ' ἐπουρανίην.

1450 (1t) ζΖ'. Ἄλλο.

1450 (1t) Τυτθὸν ἔτι ζώεσκες ἐπὶ χθονί· πάντα δὲ Χριστῷ Δῶκας ἐκὼν, σὺν τοῖς καὶ πτερόεντα λόγον.
Νῦν δ' ἱερῇα μέγαν σε, καὶ οὐρανίοιο χορείης

1450 (1t) Οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει, κύδιμε Γρηγόριε.

1450 (1t) ζΗ'. Ἄλλο.

1450 (1t) Ἐκ με βρέφους ἐκάλεσσε Θεὸς νυχίοισιν ὀνειρίσι.

1450 (1t) Ἦλυθον ἐς σοφίης πείρατα. Σάρκα Λόγῳ

1451 Ἦγνισα καὶ κραδίην. Κόσμου φλόγα γυμνὸς ἄλυξα. Ἦστην συνααρῶν Γρηγορίῳ γενέτη.

1451 ζΘ'. Ἄλλο.

1451 Ἄγγελοι αἰγλήεντες ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον,

1452 Τρισσοφαοῦς Θεότητος ὁμὸν σέλας ἀμφιέποντες,

1452 Γρηγόριον δέξασθ' ἀνάξιον, ἀλλ' ἱερῇα.